

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"The Perfect Escape!"

-USA Today Bestselling Author, Diana Orgain

It's hate at first text, or is it...

Whitney Dineen &
Melanie Summers

METİN VE KARIŞIK

Yanlışlıkla Aşık Olma Hikayesi, 6. Kitap

WHITNEY DINEEN
MELANIE SUMMERS

Telif Hakkı © 2021 Whitney Dineen and Gretz Corp.

Tüm hakları saklıdır.

33 Partners Publishing ve Indigo Group tarafından yayımlanmıştır

Birinci baskı

E-Kitap ISBN: 978-1-988891-45-3

Basılı Kitap ISBN: 978-1-988891-46-

0

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarların aşırı aktif hayal güçlerinin ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Ve belki demek istemiyoruz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarların açık izni olmadan çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz veya basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz. Ama kabul edelim, eğer kitabı sevdiyseniz, muhtemelen küçük bölümlerini paylaşmanıza izin vereceklerdir. Yine de önce onlarla iletişime geçmeniz gerekiyor.

Amerika Birleşik Devletleri'nde
üretlmıştır. Aralık 2021

Kapak yazarı: Becky Monson

Doğru olanı seçmekte zorlanan kadınlar için.

Önce kendinizi sevin. Kendinizi bir randevuya çıkarın; kendinize çiçek alın; o muhteşem pırlantayı alın.

Doğru kişi, doğru zamanda ortaya çıkacaktır.

*XOXO,
Whitney ve Mel*

İçindekiler

[Whitney Dineen'in Kazara Aşık](#)
[Olunan Hikayeleri](#)
[Melanie Summers tarafından da](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Sonsöz](#)

[Çok Yakında: Sıradan Bir](#)
[Nefret Yok Sonsöz](#)

Yanlışlıkla Aşık Olma Hikayeleri

Salı Günü Bana Mesaj
Atın Metin Tanrısı
Metin
Savaşları
Metni Sisli
Metni Göster
Metin ve Kafası Karışık

Whitney Dineen tarafından da

Romantik Komediler

Mimi Günlükleri

[Mimi Finnegan'ın Yeniden Keşfi Mimi](#)

[Plus Two](#)

[Akraba Ruhlar](#)

Nispeten Seri [Nispeten](#)

Normal Nispeten [Aklı](#)

[Başında Nispeten Mutlu](#)

Dere Suyu Serisi

[Etkinlik](#)

[Hareket](#)

[Plan Hayal](#)

Yedi Anneye Yedi Gelin Serisi

[Aşk Bir Savaş](#)

[Alanıdır Ain't She](#)

[Sweet It's My Party](#)

[You're So Vain](#)

[Gece Yarısı Günah mı](#)

[İşliyor?](#)

[Satılık Aşk](#)

Komplo Gerilim

[See No More](#)

Kurgu Dışı Mizah

[Annelik, Şehitlik ve Costco Koşuları](#)

Orta Okuyucu

[Wilhelmina ve Willamette Peruk Fabrikası](#)

[Harvey Stingle da kim?](#)

Melanie Summers tarafından da

ROMANTİK KOMEDİLER

Taç Mücevherleri Serisi

[Kraliyet Muamelesi](#)

[Kraliyet Düğünü](#)

[Kraliyet Teslimatı](#)

Cennet Koyu Serisi

[Balayı Çırpınışları](#)

[The Suite Life](#)

[Dinlenme Plajı](#)

[Yüzü](#)

Çılgın Kraliyet Aşk Serisi

[Royally Ezilmiş](#)

[Royally Vahşi](#)

[Royally Bağlı](#)

KADIN KURGU

[Sonraki Eş](#)

Bölüm 1

Toni

Küvete fazladan bir doz köpük banyosu döktükten sonra parmak uçlarımı suya daldırarak haşlanmadığımdan emin oluyorum. Binamdaki eski su tesisatı pek de güvenilir sayılmaz ama "Yeni Yıl, Yeni Ben" karar listemdeki dördüncü maddeyi (kişisel bakım) yerine getirmeye kararlı olduğum için bunu başarıyorum.

Ahh, işte. Goldilocks sıcaklığına ulaşıldı, bu da soğumadan önce on beş dakikam olacağı anlamına geliyor. Suya girdikten sonra ellerimi pamuklu waffle duş perdesinde kuruluyorum ve tuvalet kapağından günlüğümü alıyorum. Günlük tutmak listemin üçüncü maddesi ve ben şimdiden ... bakalım ... on dokuz gününü kaçırmışım. Bugün 24 Ocak olduğuna göre, daha iyi bir ben olma taahhüdüm konusunda endişelenmeye başlıyorum. Banyolar dışında.

Kapağı çevirip açıyorum ve kendime yeni ve daha iyi bir Toni'ye ulaşmak için ne yapmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Bu Yıl Yapmayı Taahhüt Ediyorum:

1. İşlenmiş şekeri sadece özel günlerde tüketin (ve hayır, Cuma günleri sayılmaz).
2. Haftada beş kez, seans başına en az otuz dakika egzersiz yapın.
3. Sadece bir cümle bile olsa günlük yazıları yazın.
4. Uzun banyolar, yürüyüşler, doğaya çıkmak ve en sevdiğim Instagram yaşam tarzı gurularının yapmam gerektiğini söylediği diğer şeyler de dahil olmak üzere kişisel bakım için zaman ayırın.
5. Ürkütücü Koridor Adamı olmayan ve aynı anda iki tarafa da dokunamayacağım kadar büyük bir yatak odası olan yeni bir daire bul.
6. İyi bir adamla kalıcı aşkı bulun. Çevirisi: Kötü çocuklar/yağ maymunları/inşaat işçileri/işsiz ama seksi erkekler YOK, beni çarpışma yastığı veya para ineği olarak kullanmak isteyen. Bundan böyle iyi bir erkek, her gün gittiği işe takım elbise giyerek giden yetişkin bir insan olarak tanımlanacaktır. Ayrıca bir ev arkadaşının, ailesinin ya da devletin yardımı olmadan parasını ödediği bir dairesi ya da evi olacaktır. Benden grubunu

finanse etmemi, yarışlardaki kesin bahislerini finanse etmemi, yeni kurduğu otomatik vegan sosisli sandviçine yardım etmemi istemeyecek.

satış arabası işi ya da her yerinde başarısızlık yazılı olan başka bir çılgın girişim. Size söylüyorum Dillion, Xander, Taylor ve Bart.

Altı numara tabii ki en önemli önceliğim ama Yaşam Tarzı Kraliçesi Kaylie'ye göre diğer şeyler önce gelmeli. Bugünün tarihini yazıyorum, sonra ekliyorum: *Sıcak banyo yaptım. Aksi takdirde başarısız olurum. Daha iyisini yapmalıyım.* İç çekerek günlüğümü kapatıp porselen tahtın üzerine geri koyuyorum ve başımın üzerine gelene kadar suyun içine batıyorum. Geçen yıl bu zamanlar, geleceğimin tam olarak nereye doğru gittiğini biliyordum - erkek arkadaşım Joey ile evlenecek, Flushing'de bir ev satın alacak, birkaç çocuk sahibi olacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktım. Eski moda Amerikan rüyası.

Bu, Joey'in birlikte olduğumuz iki yıl içinde üçüncü işinden kovulmasından ve ardından Suds 'N' Bowl'da arkadaşlarımızın önünde hıncını benden çıkarmaya başlamasından önceydi. Ondan sonra bir dizi berbat ilk randevuya çıktım ve bu randevularda beyaz teslim bayrağını sallamadan önce hiçbir tutmadı.

Annem bu haberi pek iyi karşılamadı ve Noel mektubunda "evde kalmış bir kızı olduğu için rahat olmayı öğrendiğini" duyurdu. *Hangi yüzyıldaydık?*

Buna ek olarak, aşktan vazgeçtiğime inanmayı reddeden iyi niyetli teyzelerimin aramalarını, mesajlarını ve ziyaretlerini savuşturuyorum. İşte beni nasıl gördüklerine dair örnek bir mesajlaşma:

Tatlım, az önce haberleri okudum. Zavallı kız. Yine de endişelenmeni istemiyorum, çünkü Julia Roberts romantik komedilerinde her zaman erkeği elde eder. O yapabiliyorsa, sen de yapabilirsin.

Ben: Um, teşekkürler.

Jean Teyze: Tabii ki gerçek hayatta otuzlu yaşlarının sonuna kadar evlenmedi, tabii bir süre evli kaldığı tuhaf görünümlü müzisyeni saymazsanız (ki ben saymıyorum).

Ben: Tamam.

Jean Teyze: Gerçi sonsuza dek mutlu olmak için bir evliliği yıkmak zorunda kaldı. Bunun iyi olduğunu söylemiyorum, ama belli bir yaştan sonra ...

Ben: Evli adamlarla çıkmaya başlamamı mı öneriyorsun?

Bunu yazıya dökmeyi reddediyorum. Ve bunu söylediğimi annene söyleme. Ama onlar için iyi olmuş gibi görünüyor.

Annemin diğer kız kardeşleri de tek gerçek aşkımı bulmama yardımcı olmak için eşit derecede uğraşıyorlar. Margie Teyze son bir aydır daireme, su sızdıran borular ve arızalı mutfak aletleri gibi yalan iddialarla işçiler gönderiyor. Pes ettim ve tesisatçılardan biriyle çıktım ama ilişkimiz sadece iki gün sürdü. Adam işi hakkında konuşmaya bayılıyordu ve dürüst olmak gerekirse

Tuvalet tıkanıklığı hakkında bu kadar şakaya katlanabilirim. Ve yemek sırasında da.

Benden habersiz, Sheila Teyze benim adıma bir Tinder profili açmış. Sağa, sola, yukarı ve aşağı kaydırarak bana bir erkek bulmaya çalışıyordu. Teyzemin komşusu olduğuna inandığım bir adamla çıktım. İnternette şişme bebekler hakkında yaptığımız bir sohbetten bahsedene kadar işler iyi gidiyordu.

İşte o zaman Sheila'nın kim olduğunu bilmediğini ve ona üçüncü kişi insan olmadığı sürece üçlü sekse hazır olduğumu söylediğini öğrendim. Ona bir daha aynı gözle bakacağımdan emin değilim.

Başka bir düzene *asla* girmemeye yemin etmenin yanı sıra, flört hayatımı kendi ellerime almaya kararlıyım. Ayrıca tipimi de değiştirmeye karar verdim (listemdeki altıncı maddeye bakın). Hayatım boyunca işçi sınıfı erkeklerle hayranlık duymuş biri olarak - aks yağı, çimen lekesi ya da her neyse (tesisatçının tişörtünde ne olduğunu düşünmeyi reddediyorum) kaplı dar bir tişörtte temelde erkeksi bir şey var - artık onlardan ne pahasına olursa olsun kaçınmam gerekiyor.

Farklı türde bir erkeği cezbetmek için *Working Girl*'deki Melanie Griffith'i kanalize etmeye karar verdim. Kaygan saçlı, aldatan, yalancı Alec Baldwin'den tatlı, saygılı Harrison Ford'a geçiyorum.

-Jack Trainer (eğer bu eski romantik komediyi hiç izlemediyseniz, hemen izleyin).

Yılbaşından sonra dışarı çıktım ve şık bir kadının giyeceğini düşündüğüm kıyafetlere bir servet harcadım. Artık benim için daldırma yaka ve dar pantolon yok. Bundan böyle mütevazı elbiseler ve muhafazakâr topuklu ayakkabılar giyeceğim; drag queen ayakkabıları yok. Ayrıca makyaj miktarımı azalttım ve kelime dağarcığımdaki bazı ifadeleri değiştirdim. Renkli dile olan tutkum yeniden yönlendirildi. Artık "Aman Tanrım", "Aman Tanrım" ve "Tanrı aşkına" gibi şeyler söylüyorum.

Şimdiye kadar ilgimi çeken tek erkek, *Mormon Kitabı'nı* duyup duymadığımı merak eden bir çift hoş genç adam oldu. Ama korkmayın, daha çok erken. Eminim benim için hâlâ umut vardır.

Sol ayağımla soğuk su musluğunu kapatıp sağ ayağımla sıcak açarken, hayallerimin erkeğinin bir anda ortaya çıkmasını bekleyemeyeceğime karar veriyorum. Eğer şansımı değiştirmek konusunda ciddiysen -ki öyleyim- kalbimi bongo çalan Ricky Ricardo gibi attırmayan biriyle çıkmaya istekli olmalıyım. (Hangi kuşaktan olduğunuz umurumda değil, yirmi yaşına gelene kadar *I Love Lucy*'nin her bölümünü izlemediyseniz, yaşamamışsınız demektir).

Şansım dönmek üzere olabilir. Yarın, patronumun çalıştığım vakıf için işe aldığı bağış toplama uzmanı Sumner Livingston bizimle ilk toplantısını yapmak üzere ofise uğrayacak. Bugün erken saatlerde onu Google'da araştırdım ve adamın potansiyeli olduğunu söylemek zorundayım. Temiz kesim, klasik yakışıklılık ve aile şirketine istikrarlı bir iş. Forest Hills'te büyümüş, bu da muhtemelen iyi eğitilmiş olduğu ve muhtemelen sokakta kadınlara laf atmadığı anlamına geliyor.

Sevgilisi olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadım, bu yüzden onu gelecekteki potansiyel hayat arkadaşları listemin başına koyuyorum. Bu kısa bir liste, o ve Jack Trainer'dan oluşuyor. Jack Trainer hayal ürünü olduğuna göre, umalım da Sumner bekâr olsun ve benden hoşlansın. Oh, ve tam bir pislik değildir.

Sıcak su soğuk akmaya başladığında musluğu kapatıyorum, ancak yan tarafta başka bir tartışmanın patlak verdiğini fark ediyorum. Görünüşe göre Jason fantezi futbol takımını "yönetmek" için yine işten kaytarmış. Kız arkadaşı Jolessa, Ekim ayından beri onu terk etmekle tehdit ediyor, çünkü bu yarı düzenli bir olaya dönüştü. Küvetin içinden çıkıp, bir havlu atıp, gidip ona bunu çoktan yapmasını söylemek geliyor içimden. Onları koridorda karşılaşmak dışında pek tanımıyorum ama kavgalarının sıklığına ve içeriğine bakılırsa Jason'ın yetişkin bir ilişki yaşamaya hazır olmadığı açık.

Gözlerimi kapatarak, komşularımın hayatlarındaki tanıdık düzeni görmezden gelmeye çalışıyorum. Erkek bebek yüzüncü kez çuvallıyor, kadın sinirleniyor, patlama yaşanıyor, ardından kadın neden buna katlandığını merak ederek saatler geçiriyor. Bir ya da iki gün sonra erkek bebek özür diliyor, ikisinin de tutamayacağını bildiği sözler veriyor ve gece 2'ye kadar yüksek sesle makyaj seksi yapıyorlar. Asla.

Kavga bitene kadar küvetten çıkmadım ve bir erik gibi solmuştum. Telefon çaldığında yatağa girmek üzereydim. Arayan en iyi arkadaşım Holly olmalı, çünkü annem dışında mesaj atmak yerine arayan tek kişi o. Pazar gecesi saat on bir olduğu için annemin kız kardeşleriyle birlikte Gutter Rats bowling salonunda olduğunu biliyorum. Birlikte Dolls with Balls'u oluşturuyorlar ve sekiz yıldır üst üste kadınlar şampiyonu oluyorlar. Her Pazar gecesi antrenman yapıyorlar.

"Selam," dedim. "Bana piyango bileti aldığını ve kazandığımı söylemek için arıyor olsan iyi olur."

Gülüyor. "Özür dilerim. Archie ve benim sabah işe geç geleceğimizi söylemek için aradım. Anahtarının sende olduğundan emin olmak istedim."

Holly geçen yıl patronumla evlendi ve onu acımasız bir yatırım bankacısından tam zamanlı bir iyiliksever haline getirdi. Şaşırtıcı bir değişim oldu. Archie güçlü işinden emekli oldu ve geniş finansal portföyünün bir kısmını Faith Foundation adında yeni bir girişime kanalize etti; bu vakfın temel amacı evsizlere hizmet sunmak. Amaç onları sokaklardan kurtarmak ve kendi kendilerine yetmelerini sağlayacak işlere yerleştirmek.

"Neden? Archie seni kahvaltı için Paris'e mi götürüyor?" Sesim sert çıkıyor ve özür dilemek için acele ediyorum. "Özür dilerim, kabalık ettim. Başına gelen her iyi şeyi hak ediyorsun." Ve hak ediyor da. Holly, Archie'yle tanıştığında küçük yeğeni Faith'i (anne ve babası o iki yaşındayken bir kazada ölmüştü) tek başına büyütüyordu. Yıllarca masraflarını karşılamak için üç işte çalışmış ve yetenekli yeğenini en iyi okula sokabilmek için zar zor geçinmeye çalışmış. Zavallı kadının tek kışlık paltosu o kadar yırtık pırtıktı ki, tişörtünün üzerindeki logo neredeyse içinden okunabiliyordu.

Küçümseyici yorumumu duymazdan gelen Holly bana "İlk geçiş mahallemizin inşaat alanını kontrol ediyoruz" dedi. İnanç Vakfı, evsizlerin iş bulup kendi başlarına bir şeyler alabilecek duruma gelene kadar kullanabilecekleri küçük evlerden oluşan bir topluluk inşa ediyor. Ne kadar havalı değil mi?

"İyi eğlenceler, eğer Bay Bagel'a uğrarsanız, kızarmış soğan ve sosu çok isterim."

"Senin sayende Faith'in bunlara bağımlı hale geldiğinin farkındasın değil mi? Anaokulunda soğan gibi kokmaktan rahatsız olmayan tek çocuk o."

Yatağa giriyorum ve yorganı neredeyse başımın üzerine kadar çekiyorum.

"Bu çocuğu seviyorum." "O da seni seviyor."

"Aşktan bahsetmişken, Sumner Livingston'ın bekâr olup olmadığını biliyor musunuz? Bir sürü kadınla fotoğrafı çekildi ama karısıyla birlikte olduğunu söyleyen bir tane bile bulamadım."

"İri yarı kötü çocuklardan vazgeçtiğin ve onun kendini birlikte hayal ettiğin seksi tiki adam olduğunu düşündüğün için mi soruyorsun?" Beni çok iyi tanıyor.

"Seksi bir tiki erkeğe ihtiyacım yok. Sıradan biri olsun yeter. Ateşli demek bela demek." Komodinin üzerindeki ışığı kapatıyorum. "Ayrıca, internetteki neredeyse her makale onu klasik yakışıklı olarak tanımlıyor, ki bunu doğrulayabilirim, çünkü şimdiye kadar çekilmiş tüm fotoğraflarını gördüğüme eminim."

"Evli olmadığını biliyorum ama biriyle görüşüyor olabilir. Archie'ye sorardım ama o çoktan uyudu."

"Sorun değil. Yarın onunla buluştuğumda öğrenebilirim. Ama bekar olsaydı, ne düşünürdün? Bizi birlikte görebiliyor musun?"

"Olabilir. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım, yani onu gerçekten tanıyor sayılmam." Ses tonundan bu fikri sevmediğini anlayabiliyorum.

"Ama?"

Esneyerek, "Bilmiyorum. Çok çekici biri." "Bunu kötü

bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Biraz fazla kurnaz olabilir. Her zaman 'açık' gibi, anlıyor musun?"

"Mesleki tehlike olabilir mi? Yani, o bir bağış toplayıcı. İnsanlar size bir tomar para verip

Tabii senden etkilenmezlerse."

"Bu mantıklı. Onu son gördüğümde, şirketini işe alıp almamaya karar vermeye çalışıyorduk, bu yüzden belli ki bu işte olması gerekiyordu." Tekrar esneyerek ekliyor: "Sorumluluk sahibi birine benziyor, yani Joey gibi değil."

"Sorumluluk benim yeni aşk dilim."

Holly dilini tıkırdatır, düşünürken yaptığı bir şeydir bu. "Ayaklarını yerden kesecek bir tip olduğundan şüpheliyim ama Sumner gibi bir adamla sürpriz olmaz."

"Artık sürprizlerle karşılaşmak istemiyorum. İşi olan sabit bir adam fikrinden gayet memnunum." Holly'nin Archie'yle çıkmasını pek sevmesem de, şimdi onun dışarıdaki son iyi erkeği bulmuş olabileceğini düşünüyorum ve bu düşünce kalbimi sızlatıyor.

"Yani senin hazır tencereni çalmayacak birini mi kastediyorsun?"

diye takılıyor. "Ya da arabamı," diyorum, ona on iki numaralı erkek arkadaşını hatırlatarak. "O da var."

"Şimdi uyuyacağım." Eğer sefil sosyal hayatımı düşünmeye devam edersem, ağlamaya başlayabilirim. "İyi uykular. Oh, neredeyse sana söylemeyi unutuyordum. Yeni müteahhit şu saatte ofise uğrayacak."

Yarın dokuzda şantiyeye giderken bazı planları alacak. Archie onları masasında bırakmış. "Ona doğru yolu göstereceğimden emin olabilirsiniz."

"Teşekkürler, tatlım."

"Rica ederim. Simidimi unutma. Korkarım günümün en güzel kısmı olabilir." Telefonu kapattım. Gözlerimi kapatıyorum, umarım uyku beni çabucak alır. İsteyeceğim son şey bir gece daha uyanık yatıp kendimi yalnız hissetmek.

Son bilinçli düşüncem, hayatımda iyi bir şey olmasına ve bunun bir an önce gerçekleşmesine çok ihtiyacım olduğu.

Bölüm 2

Cooper

Kadınlar hakkında bildiğim üç şey var. Sahip olmadıkları şeyleri isterler, sahip oldukları şeyleri nadiren isterler ve bir kafanın dışarı çıktığını görmediğiniz sürece, onları asla hamile oldukları için tebrik etmeyin.

Bir ve iki numara beni cinsiyetçi bir pislik gibi gösteriyor, ancak üç ablamla büyüdüm, bu yüzden kadın beyni hakkında pek çok erkeğin sahip olmadığı bir içgörüye sahibim. Sahip olamadıklarını istemeye gelince; kız kardeşlerimden ikisi, Rae-Anne ve Willa, babamız gibi kıvrıcık saçlara sahipler ve Tanrı'dan mükemmel düz saçlara sahip olmayı diliyorlar. Üç kızdan en küçüğü olan Lily, ablalarının buklelerine özlemle bakıyor ve "korkunç sıkıcı, poker gibi düz saçlara" sahip olmaktan sonsuza dek yakınıyor.

Küçükken bir erkek kardeşe sahip olmak için yanıp tutuşuyorlardı (sahip olmadıklarını istiyorlardı), ancak ben geldiğimde, şimdiye kadar paylaştıkları en büyük hayal kırıklığıymışım gibi davrandılar. Ailenin yüz karası olmaya çabucak alıştım.

Annem dört çocuk yetiştirirken bir şekilde doktorasını almayı başarmış bir psikiyatrist. Babam, Willa ve Lily'ye avukat olmaları için ilham veren (ve başarılı olan) bir hukuk profesörü. Rae-Anne nöroloji alanında uzmanlaşmış bir cerrah. Tam anlamıyla bir beyin cerrahı.

Üniversiteye gidemediğimde ailemin yaşadığı hayal kırıklığını bir düşünün. Dışarıda olmayı bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum ve liseyi tamamlayacak kadar uzun süre içeride kalmak için kendimi zorlamayı başardım. Bir şeyler inşa etmeyi de çok severim, bu nedenle gençlik yıllarımda yaz aylarında inşaatta çalışmak benim için biçilmiş kaftandı. Şapkamı havaya fırlattığım anda elime bir çekiç aldım ve asla arkama bakmadım.

Başarıya giden birden fazla yol olduğunu kanıtlama ihtiyacımdan hareketle, kısa sürede kendi müteahhitlik işimi yürütmek için yeterli bilgi birikimine sahip oldum. Beş kişilik bir ekiple işe başladım ve doğu sahilindeki en pahalı evlerden bazılarında tam zamanlı çalışan üç ekibim olana kadar her yıl eklemeler yaptım. İtibarımız öyle ki, işi istemediğim takdirde düzenli olarak işi geri çevirebilme lüksüne sahibim.

Dürüst olmak gerekirse, düşündüğümünden çok daha iyi durumdayım. Aileme ne kadar kazandığımı söylesem bana asla inanmazlar, o yüzden söylemiyorum ama hepsinin toplamından daha fazla olduğuna eminim. İstesem şimdi otuz üç yaşında emekli olabilir ve hayatımda bir gün

daha çalışmayabilirim.

Yine de bunu yapmayacağım çünkü yaptığım işi seviyorum. Ve eğer çalışmayı bırakırsam, ailem

üniversiteye gidip kendime bir şeyler yapmam için başımın etini yiyorlar. Tek oğullarının iş gücünün beyaz yakalı tarafına katılması konusunda kararlılar. İsmimin sonuna birkaç harf eklediğim sürece her şey olur -mühendislik, zooloji, yorumlayıcı dans alanında yüksek lisans derecesi-. Portatif ofis karavanımda mutlu olduğumu, işten işe taşındığımı bir türlü anlayamıyorlar.

Masamdaki postaları toplarken yüksek sesle inliyorum.

Asistanım Yuma Katayama yün paltosunu silkelerken, "Sakin sana daha fazla üniversite kabul paketi gönderdiklerini söyleme?" diye soruyor. Yuma sekiz yıldan biraz fazla bir süredir benim için çalışıyor. Kendisi benim muhasebecim/ofis müdürüm ve gerçek hayattaki tüm aile dramalarımı bilecek kadar ailemden biri.

"Yine yılın o zamanı," diyorum ona alaycı bir gülümsemeyle. "Erken kabul son tarihi mi?"

"Benim doğum günüm."

"Oh, doğum günün mü?" diye soruyor hiçbir coşku duymadan. Ve bu da kutlamamızı sona erdirir. Yuma alıngan bir insan değildir. O daha çok çivi gibi sert, benimle uğraşmayan bir tip, ki tedarikçilerim malzemeleri geç teslim ettiğinde ve *her zaman* geç kaldıklarında tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Teşekkürler." Üzerinde adımın yazılı olduğu kartı birlikte geldiği broşürlerden ayırıyor, broşürleri Yuma'nın masasının yanındaki çöp kutusuna atıyor ve doğum günü kartımı açmak için ofisime gidiyorum.

Sevgili Cooper,

Otuz üçüncü doğum günün kutlu olsun!

Zihninizi geliştirmek ve ufkunuzu genişletmek için hiçbir zaman geç değildir. Sevgiler,

Anne ve Baba

Not: Virginia Tech'teki makine mühendisliği programına bir göz atın. Size çok yakışacaktır.

Bilgisayarımın açılmasını beklerken telefonum çaldı. Arayanın kimliği Rae-Anne olduğunu gösteriyor. "Selam, Gözlüklü Şirin."

"Hey, Handy. Doğum günün nasıl geçiyor?"

"Ailemden aldığım hediye açmayı yeni bitirdim."

"Ah evet, yıllık utanç hediyesi. Büyük günüm için bir yıllık Weight Watchers aboneliği aldım."

"Vay canına. Sadece vay canına. Bir psikiyatristin daha iyi bileceğini düşünürsünüz."

"Eh, söz konusu kendi aileniz olduğunda büyük kör noktalara sahip olmak insanın doğasında var."

"Kör nokta bir şeydir. Sahip oldukları şey daha çok bir kara delik gibi. Ama onlardan bahsettiğimiz yeter.

Hiç bitmeyen vardiya nasıl gidiyor?"

"İki biyopsi, ardından gecenin büyük bir kısmını alan dekompresif kraniyektomi. Otoyolda donör bisikletli bir adam ısırıldı. Kaskı yoktu."

"Elbette," diyorum, hikâyeyi burada kesmesini dileyerek.

"Daha önce hiç bu kadar büyük bir kemik flebi alındığını görmemiştim," diyor ve sesi düşündüğünüzden daha heyecanlı çıkıyor. "Eğer başarırsa, yerine yerleştirilmesi en az üç ay sürecek."

Midem çalkalanıyor ve henüz kahvaltı etmediğime seviniyorum. Kulağa korkunç geliyor, ama bunu söylemek yerine, "Kulağa... heyecan verici geliyor." diyorum.

"Taş kalpli demek istiyorsun - en azından bu herif beni böyle tanımlıyordu." Eski nişanlısından bahsediyor, neredeyse evlenmek üzere olduğu hava ısıranından. Tıp fakültesi öğrencisiyken onunla

birlikte olmakta sorun yoktu ama yıldızı yükseldikçe kişiliği de çirkinleşti. Bardağı taşıran son damla, onu arabasında ailemizin hizmetçisiyle seks yaparken bulduğum nişan partisiydi. Tam da

evlerinin önünde. Rae-Anne içeride, onun nerede olduğunu merak ediyordu.

Bir yıldan fazla oldu ve zavallı kız kardeşim hala bunu atlatamadı. Eğer onu durdurmak için bir şey söylemezsem, yokuş aşağı yuvarlanacak, önümüzdeki yirmi dakika boyunca onun hakkında konuşacak, sonra da önümüzdeki yirmi gün boyunca onu düşünecek.

"Sen soğuk kalpli diyebileceğim son kişisin. Sen tam bir profesyonelsin."

"Kesinlikle öyleyim," diyor.

"Aslında, eğer ameliyat olmam gerekirse, ameliyathanede olmanı isterim." "Teşekkürler Coop. İşte bu yüzden favorimsin." "Yalancı."

Beni görmezden geliyor. "Büyük gününü kutlamak için ne yapıyorsun?" "İnanç Vakfı için yeni bir projeye başlıyorum."

"Evsizler köyü mü?"

"Evet."

"Her ne kadar ödüllendirici olacağından emin olsam da, kulağa bir kutlama gibi gelmiyor." "Otuz üç yaşındayım, Rae. İnsanların benim için yaygara koparmasına ihtiyacım yok."

"En azından paket servis falan al. Oh, ve eğer Willa ararsa, cevap verme." "Neden açmayayım?"

"Sana kendi şirketinden bir avukat ayarlamak istiyor. Söylentilere göre güzelmiş ve iyi bir espri anlayışı varmış ama bilirsin, o *bir avukat*..." Ayıp bir kelimeymiş gibi söylüyor.

"Uyardığın için sağ ol."

"Sorun değil. Willa o Ted denen adamla yaşamaya başladığından beri, başka hiç kimsenin sevgilisi olmadan mutlu olamayacağını düşünüyor. Geçen hafta, benim için mükemmel olacağını düşündüğü bir müşterisi hakkında mesaj attı. Boşanması sonuçlanır sonuçlanmaz yani. Ona gösterebileceği bir resim göndermemi istedi. Hayatımda üç çocuklu boşanmış bir adam isteseydim, onu kapı dışarı etmeden önce biriyle evlenir ve kendi ailemi kurardım."

"Şöyle düşünün: Tüm hamilelik sürecini yaşamak zorunda kalmadan aile sahibi olabiliyorsunuz."

"Willa da öyle dedi," diye homurdanıyor. "Ama hayatımı zorlaştırmaya niyetim yok. Hele de bir dişi için. Eğer altılı karın kasları ve halterci gibi kasları olan bir dublör olsaydı-"

"Tanrı aşkına, lütfen dur. Bir görüntü alıyorum."

"Sakin ol, seni koca bebek. Ciddi değilim," diyor ve ekliyor, "Sen ve ben, Handy. Ömür boyu bekâsız, değil mi?"

"Kesinlikle," diyorum, her ne kadar eve döneceğim birinin olması fikrinden nefret etmesem de. Gerçekçi ve eğlenceli, arada bir benimle beyzbol maçına gitmekten çekinmeyecek biri. Büyük bir ihaleyi kazanmak ya da otuz üç yaşına girmek gibi iyi bir şey olduğunda bunu kutlayabileceğim biri...

Bölüm 3

Toni

Sumner ofise uğrayacağı için bugün özel bir özen gösteriyorum. Ellili yıllardan esinlenen, beli ince kemerli ve tam etekli bir gömlek elbiseyi tercih ediyorum. Aynı anda hem güçlü hem de kadınsı hissettiriyor. Sonra saçlarımı, çekmeye çalıştığım yeni erkek tipini -umarım Sumner'ı- cezbedeceğine karar verdiğim Kütüphaneci Marian topuzuyla geriye doğru topluyorum. Biraz rimel sürdükten ve dudaklarıma açık pembe bir parlatici sürdükten sonra günü en iyi şekilde değerlendirmeye hazırım.

Sonra evimden çıkıyorum ve her şey muhteşem bir şekilde cehenneme dönüyor.

Dün gece bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, kar kalıntılarını kirli çamur birikintilerine dönüştürdü. Bu da beni ve diğer tüm cesur yayaları ışıkların değişmesini beklerken sokak köşelerinde hedef haline getiriyor. Metronun girişine doğru giderken tüm kazalardan kıl payı kurtuluyorum ve tam kendime zihinsel bir beşlik çakmak üzereyken nefesimi kesen dondurucu soğuklukta bir su tsunamisi ile karşılaşıyorum. Bir çöp kamyonu hızla geçiyor ve birkaç kurbandan fazlasını ıslatıyor. Yemin ederim kamyonun kabininden manyak kahkahalar yükseliyor.

Bir an için küfretmeyi bıraktığımı unutarak, sürücüyü cevap olarak bir dizi kötü söz sarf ediyorum ve kaldırımdan dizimin bükülmesine neden olan bir çukura giriyorum. Yolun pisliğinden oluşan bir nehrin içine kırımın üzerine düştüm. Ayağa kalkmaya çalıştıktan sonra, birkaç saniye boyunca olduğum yerde donup kaldım ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşündüm. Eve gidip üstümü değiştirecek vaktim olup olmadığını görmek için saatime bakıyorum. Yoktu. Yeni müteahhit planları almak için gelmeden önce ofise gitmeye ancak yetecek kadar zamanım olacak.

İşe gidip yük asansörüyle İnanç Vakfı'nın merkezine dönüştürülen üçüncü kattaki çatı katına çıktıktan sonra üzerimde temiz ve kuru tek bir santim bile kalmamıştı. Kendimi toparlamak için aceleyle banyoya girmeden önce ışıkları açıyorum. Aynaya bir bakışım bunun ne kadar umutsuz bir çaba olacağını açıkça ortaya koyuyor.

Ofisteki diğer kıyafetlerim sadece eski bir kot pantolon ve taşındığımız gün burada bıraktığım bir tişört. O gece Holly ve Archie ile yeni girişimimizi kutlamak için akşam yemeğine çıktık, bu yüzden yanımda gece kıyafetleri getirmiştım.

Asansörün hareket ettiğini duyduğumda tek kuru seçeneğimi giymek üzereydim. Kot pantolon ve dar Pink Floyd tişörtü giymiş bir Adonis'i görmek için tam zamanında resepsiyon alanına

koşuyorum. Asansörün kapısını bileğinin bir hareketiyle kaldırıyor (oysa benim için tüm vücuduyla çaba sarf etmesi gerekiyor), sonra da iniyor. Ela yeşili gözlerinin arasında o kadar çekici bir kırııklık var ki, parmaklarımı üzerinde gezdirmek istiyorum. O

birkaç haftadır tıraş olmamış gibi görünen kısa bir sakalı var. Saatlerce özenle bakım yaptığı ve yağla ovduğu türden olmadığı açık. Saçları kumlu kahverengi, dalgalı ve rüzgarla savrulmuş. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum. Uzun lafın kisası, bu adama dokunmak istiyorum.

Siyah deri ceketini çıkarıp bana hızlıca bir göz attı. "Vay canına, biraz ıslanmışsın gibi görünüyor."

"Oh, um, evet, merhaba ..." Aptal gibi konuşuyorum. Ağzımın kenarında bir salya birikintisi oluştuğuna oldukça eminim. Sonunda bir cümle kurmayı başardığımda, ne yazık ki bu cümle oluyor: "Çöp kamyonundaki bir kış külçesi beni yakaladı." İçimden homurdanıyorum, aniden kendimden utanıyorum.

"Seni gerçekten hedef almış olmalı."

Başımı sallıyorum ve "Hı-hı" gibi bir ses çıkarmayı başarıyorum. *Hadi, Toni, topla kendini.*

Yarım kilo donmuş yağı anında eritebilecek bir gülümsemeyle, "Ben Cooper Flint, Bedford Falls projesinde çalışan müteahhit," diyor. Bana sinsî bir orman kedisi gibi yaklaşıyor. "Archie planları benim için buraya bıraktığını söyledi."

Elimi uzatıyorum, avuç içim aşağı bakıyor, sanki eski zaman filmlerindeki bir centilmen gibi parmak eklemlerimi öpmesini istiyorum - bu adamın dudaklarını üzerimde istiyorum. Elim tutuyor ve birkaç kez aşağı yukarı sallıyor (bilirsiniz, Regency döneminden olmayan biri gibi). Parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma ve sırtıma kadar bir sıcaklık akıyor içimden.

"Ben ... um ... Toni. Bana bir dakika verirseniz, sizin için onları bulacağım."

Sol elimdeki kıyafetlere bakıyor ve "Neden önce sen üstünü değiştirmiyorsun? Çok acelem yok."

"Teşekkür ederim. Aslında donuyorum."

Banyoya gidip sıırıslıklam elbisemi çıkarıyorum, sonra da bir yığın kâğıt el havlusuyla kuruluyorum. Eski kot pantolonumu yukarı çekmeye çalışırken aklıma iki şey geliyor. Birincisi, cildiniz nemliyken asla pantolon giymeye çalışmamanız gerektiği. İkincisi ise elbise giymeye başladığımdan beri kesinlikle birkaç kilo almış olmam. Levi'larımı kalçalarımın üzerinden zar zor geçirebiliyorum.

Düğmeleri iliklemek için nefesimi içime çekmem ve tahminimce bir tespih dolusu Meryem Ana duası etmem gerekiyor. Kutsal Bakire'den yardım isteyecek vaktim olmadığından, Büyük Adam'ın kendisine kısa bir yakarıyla yetiniyorum. "Sevgili Tanrım, lütfen bu fermuarın tutmasına izin ver."

Pantolonumu nihayet giydiğimde nefes nefese kalmış ve terlemiş oluyorum. Bugün bir ara eve koşup yeni kıyafetler almam gerekecek ki Sumner geldiğinde bu deve parmağıyla dolaşmayayım. İstedğim izlenim bu değil. Önü pembe dudaklarla süslü tişörtümü çekiştirerek aynaya bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Eskiden böyle giyinerek erkeklerin ilgisini çekmeme şaşmamalı.

Topuzumu açıp saçlarımı kurumaya bıraktıktan sonra yansıma bakıp başımı sallıyorum. Bütün gece süren bir partiden çıkmış ve eve dönerken soyulmuş gibiyim.

Dışarı çıktığımda, müteahhit beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Vay be."

Midem heyecandan küçük bir iniş çıkış yapıyor. Hiçbir şekilde tahrik olmamalıyım. Cooper Flint aradığım türden bir adam değil. Benim yeni mükemmel erkek tanımına hiçbir şekilde uymuyor. Gömleğinin altında dövme olduğu bahse girerim ve beynim şehvet dolu düşüncelerin uçurumuna yuvarlanırken bunların ne olduğunu merak ediyorum.

Kes şunu, Toni. Artık takım elbiseli temiz erkeklerden hoşlanıyorsun. Kas üstüne kas yapan erkeklerden değil. Kendimi onun gövdesine bakarken yakalıyorum ve yanaklarım işyerine uygun olmayan duygularla yanıyor.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye soruyor, belki de hayatımda gördüğüm en ukala

gölümsemeyle. "Eğer öyleyse, bir ara dışarı çıkmaya ne dersin?"

"Ne? Hayır." Cevabım kısa ve kabaydı ama cidden, beni daracak kıyafetlerimle gördükten sonra çıkma teklif etti. Boğulmuş bir kütüphaneci gibi görüldüğümde bana çıkma teklif etseydi, ona karşı koyamayabilirdim.

"Oh." Sesi şok olmuş gibi. Sanırım pek çok kadın onu geri çevirmiyor. "Bana bakışlarından ilgilenilebileceğini düşünmüştüm. Seni kırmak istememiştım."

Yakalandım. Ona gözlerimi deviriyorum. "Her hafta spor salonunda geçirdiğin saatlerle yapabileceğin onca şeyi düşünüyordum. Bu bir tür israf, gerçekten."

"Öyle mi?" Kıkırdıyor. "Peki boş zamanlarımda yapmam gereken şeyler neler?" Hay Allah, *bu* soruya hazırlıklı değildim. "O kadar çok şey var ki... Yeni bir dil öğrenmek var, kütüphanede çocuklara kitap okumak, bir aşevinde gönüllü olarak çalışmak..." Fikirlerim tükeniyor. "Hangi aşevinde gönüllü çalışıyorsun? Belki seninle orada buluşabilirim."

Utanç alevleri yanaklarımda titriyor. "Çorbalı ve evsiz insanların olduğu." "Senin için o planları alacağım" diye mırıldanarak koşarak uzaklaşıyorum.

Kendimi tam bir aptal gibi hissederek Archie'nin ofisine koşuyorum. Döndüğümde ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Ölüm senaryosundan korktuğu için Medusa'nın bakışlarından kaçınan Perseus gibiyim (ya da benim durumumda, başka bir alfa deliğine aşık olma korkusu). Çok profesyonel görünmek için elimden geleni yaparak ona çizim tüpünü uzatıyorum. "Buyurun, Bay Flint."

Onu görmezden gelirim gideceğini umarak masama oturuyorum ve bilgisayarımı açıyorum. Pantolonumun yırtılmaması Tanrı'nın bir lütfu. Şu anki haliyle, fermuarımdaki gerginliğin onu çözölmeye zorlayacağından oldukça eminim.

Gitmek yerine, sanki Tanrı'nın bir lütfuymuş gibi yanıma sokuluyor. Erkeksi aurası kişisel alanımı olabilecek en kötü ama en lezzetli şekilde ihlal ediyor. "Teşekkürler, Toni. Seninle tanışmak güzeldi. Seni ofis dışında göremeyeceğim için üzgünüm."

Ekran koruyucumdan başımı kaldırmadan, "Çalışanlar için katı bir randevu yasağı politikamız var," diye mırıldandım.

Sanki içimi görebiliyormuş gibi bana bakıyor. "Sana iyi günler."

"Elbette," diyorum ona, bir yandan da beynim "Lütfen, git artık!" diye bağırıyor. Bağırsaklarımı olabildiğince içime çekiyorum ve iç organlarıma ciddi zarar verdiğimden eminim.

Sonunda gitmek için döndüğünde, aptal gözlerim asansöre giden yol boyunca onun gergin poposunu takip ediyor. Dönüp beni aval aval bakarken yakalıyor, sonra da içimi mikrodalgada pişirilmiş hatmi kabağına çeviren bir sırıtışla bana bakıyor. "Bu arada, liseden beri spor salonuna gitmedim."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Spor salonu yok mu? "Öyle mi?" Sesim sıkılmış gibi çıkıyor ve kendimle gurur duyuyorum.

"Evet, öyle ve bana ekstra büyük bir dondurma gibi bakmayı kesersen çok memnun olurum. Zavallı erkek beynimin kaldıramayacağı karışık mesajlar gönderiyorsun." Gözleri eğlenceyle dans ediyor. Bu bakışı yüzünden silip atmak mı yoksa kollarına atlayıp beni eve götürmesi için yalvarmak mı istediğimi bilemiyorum.

Boğazımın derinliklerinden alaycı bir ses çıkararak, "Kendini övme. Benim tipim değilsin."

"Bunu gözlerine söyle."

Kollarımı gömleğimdeki büyük parlak dudak çıkartmasının üzerinde kavuşturuyorum. "Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama bunu duymak senin için ne kadar şok edici olsa da seninle ilgilenmiyorum. Ayrıca, daha önce de belirttiğim gibi, vakfın bu konularda katı kuralları var ve ben

bunları asla çiğnemem."

Köpek gibi yatıyorum ama aramızdaki bu çılgın enerjiyi durdurmak için bir şeyler yapmalıyım.

"Sanırım bu beni yasak meyve yapıyor."

"Bunun seni daha çok istememi sağlaması mı gerekiyor?" Bu adamın cesareti.

Cooper kocaman bir gülümsemeye boğuluyor ve ağzının iki yanında gamzeler belirliyor. "Daha fazla mı? İlgilenmediği konusunda bu kadar kararlı olan birinden gelen ilginç bir kelime."

Neden daha fazlasını söyledim? Ve o neden fark etti? Bir kızın köşeye sıkıştığında yapabileceği tek şeyi yaptım. Telefon çalıyormuş gibi yapıyorum. Açmadan önce bir göz attım. "Toni Foundation, ben Faith. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu mükemmel. Bugün kendimi daha fazla rezil edebilir miydim?

Cooper asansör kapısına ulaşıyor. İçeri girer girmez kapıyı indiriyor, bir düğmeye basıyor ve ben hayalet arayanıma "Bunu kesinlikle yapabiliriz" derken beni selamlıyor. Asansör gözden kaybolur kaybolmaz ahizeyi yerine koyuyorum ve yüksek sesle inerken başımı masama yaslıyorum.

Kendimi bu kadar aptal durumuna düşürdüğüm başka bir zaman hatırlamıyorum. En azından onunla çıkmayı kabul etmedim. Cooper Flint'e bir pervanenin şenlik ateşine çekilmesi gibi çekiliyorum, ama koruyucu olmayan başka bir adamla birlikte olmayı reddediyorum ve o koruyucu değil. Çok ukala ve evlilik için fazla seksi.

Düşündüğünüzde, onun önünde tam bir kaçık gibi davranmak muhtemelen bana olan ilgisini kaybedeceği anlamına geliyor. Şu andan itibaren aramızda sadece iş olacak. Flört yok, bakışma yok, salya akıtma yok. Hiçbir şey olmayacak.

Bu da iyi bir şey.

Peki neden nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum?

Evet, kot pantolon. Hızlıca düğmelerini açıp nefes alıyorum, sonra gömleğimi çekiştirerek açık pantolonumu örtüyorum.

Bir sonraki aşık olacağım adam, uzun vadeli düşünen namuslu bir iş adamı olacak. Koca ve baba olacak, beni sadece yatağa atmak isteyen bir müteahhit değil. Bunu yaşadım, yaptım ve aboneliğimi iptal ettim.

Eve gidip üstümü değiştirmeden telefon çaldı. Bir dizi yapı denetçisi, mimar ve diğer çeşitli esnaftan gelen telefonları yanıtlayacağım günüm başlamıştı. Daha ilk kahvemi içmeden saat onu geçiyor.

Asansör tekrar yukarı çıktığında, Holly ve Archie'nin gelmesini bekliyorum ama gelen Sumner Livingston'ın ta kendisi. Küçük telefon ekranımdaki görüntülerden bile daha uzun boylu ve daha yakışıklı. Koyu gri yün bir palto, siyah takım elbise pantolonu ve muhtemelen her ay ödediğim kiradan daha pahalı olan parlak siyah ayakkabılar giymişti.

Ben de aptal dudaklı tişörtümün içindeyim ve kotumun düğmeleri açık.

Sumner asansör kapısını kolayca kaldırır ama Cooper kadar zahmetsizce değil. *Nedir bu, bir yarışma mı?* Temiz traşlı ve beyaz, düzgün dişleriyle çok hoş bir gülümsemesi var. "Merhaba, ben Sumner Livingston. Sen de Toni olmalısın."

Elini sıkamak için ayağa kalkmadan önce gizlice kotumun düğmesini ilikliyorum. Dokunduğumuzda midem takla atmıyor. Hatta teni soğuk ve nemli geliyor. Dürüst olmak gerekirse, az önce dışarıdan geldi (aslında soğuk ve nemli olan yerden). "Memnun oldum Sumner."

"Sen de." Gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor ve ne kadar amatörce görüldüğümün altını çiziyor.

"Normalde böyle giyinmem. Buraya gelirken bir çöp kamyonu üzerime sıçradı ve üzerimi değiştirecek tek şey buydu."

"Sadece fazla mı giyinmişim diye merak ediyordum," diyor hafif bir kahkahayla.

"Hayır, mükemmelsin. Archie ve Holly henüz gelmedi ama beklerken biraz iş yapmak istersen seni konferans odasına götürebilirim."

Onu ofisin arka tarafındaki toplantı odasına götürüyorum, Sumner gibi bir adamın şu anda benim gibi görünen biriyle ilgilenmesinin mümkün olmadığını fark ediyorum. Korkunç bir ilk izlenimden bahsediyoruz.

Ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına bırakıyor. Gıcır gıcır beyaz bir elbise gömleği giymiş, üst düğmesi açık, kravatsız. Bir koşucunun uzun ve zayıf görünüşüne sahip. Cazibenin devreye girmesini bekliyorum ama hiçbir şey yok. Cooper Flint'i sabahki tüm "ateşli ve rahatsız" halimi tükettiği için suçluyorum.

Sol eline hızlı bir bakış, bir karısı olmadığını doğruluyor, ama yine de bir kız arkadaşı olabilir. Bunu öğrenmek için bir balık avına çıkmaya karar verdim. "Kahveyi yeni koydum."

"Teşekkürler, ama zaten limitime ulaştım." Büyük masaya oturuyor ve bana dostça bir gülümseme sunuyor.

"O zaman seni yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyorum nefes nefese ve hemen ardından "Umarım az önce sana asıldığımı düşünmüyorsunuzdur. İşle ilgili bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver demek istedim."

"Benimle flört ettiğini düşünmemiştim," diyor ve dikkatini evrak çantasına çevirerek beni başından savıyor.

"Güzel. Bu gece eve gidip kız arkadaşına iş yerinden bir kadının seninle oynadığını söylemeni istemem. İhtiyacım olan son şey onun beni aramak için ofisi basması." Sanki bu bana her zaman oluyormuş gibi konuşuyorum.

Sumner eğlenerek yukarı bakar. "Evet, bunu istemeyeceğini tahmin edebiliyorum."

Kıpırdanıyorum. "Özellikle de karatede kara kuşaklıysa ya da silah manyağıysa. Bu kötü olur."

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "İyi ki bir kız arkadaşım yok, çünkü bu senaryolardan birinin gerçekleştiğini görmekten nefret ederdim."

Bir elimi alnıma silerek dramatik bir "Vay be..." çektim.

Başını eğerek, "Burada bir flörtün döndüğü izlenimini *edinmeye* başlıyorum" diyor.

Jane Austen romanındaki bir kadın kahraman gibi soluk soluğa kaldım. Dönerek yavaşça kapıya doğru ilerliyorum. "Ben asla böyle bir şey yapmam. Ben profesyonel değilsem hiçbir şeyim."

Masama döndüğümde, sonraki birkaç dakikayı kendimi kaslarla olan adı her neyse onu unutmaya ikna etmeye çalışarak geçiriyorum. Hormonlarımı çok uzun süre takip ettim ve bu beni hiçbir yere götürmedi. İyi haber şu ki, Sumner Bay Doğru için bir rakip olabilir. Eek! Bu benim Bayan Doğru (ya da daha doğrusu Bayan Livingston) olacağım anlamına geliyor. Bayan Toni Livingston. Bir kız böyle bir isme alışabilir).

Sumner tüm flört dualarımın cevabı olabilir. Sadece bunu görmesini sağlamalıyım.

Bölüm 4

Cooper

İş sahasına giderken yol boyunca gülümsüyorum. Bunun sebebinin topluma bir şeyler geri vermemi sağlayacak bir projeye başlamanın heyecanı olduğunu söylemek isterdim ama öyle değil. Bedford Falls projesi konusunda hevesli olsam da, beni gülümseten şey, nakavt asistanım.

Kirli sokak suyuyla kaplı olsa bile muhteşem. Ama o kabuklu kotun içinde? Neredeyse o anda evlenme teklif edecektim. Her kadının tipi olduğumu düşünen kibirli bir pislik değilim, ama gözlerim var ve birinin benden etkilendiğini anlarım. Toni'nin bakışları kesinlikle benimle ilgilendiğini gösteriyordu.

Faith Foundation'ın ilk küçük ev köyünün kurulacağı yere yanaşıyorum; burası etrafını çevreleyen büyük bir nakliye sahası olan eski bir depo. Siyah bir Escalade kamyonetimin yanına yanaştığında motoru kapatıyorum. Dar kotlu güzel Toni'yi unutup işe koyulma zamanı.

Kamyondan indiğimde soğuk bir rüzgâr esiyor ve kapıyı kapatmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. Archie ve Holly araçlarından indikten sonra hızlıca merhabalaşıyoruz ve hava koşullarından korunmak için aceleyle depoya giriyoruz.

"İşte burası," diye haykırıyor Archie, hırpalanmış çelik kapıdan içeri girdikten sonra. Tepedeki floresan ışıkları yakarak soruyor: "Ne düşünüyorsun Cooper? Burada küçük bir mahalle hayal edebiliyor musun?"

Devasa binanın etrafına bakıyorum. 1920'lerde inşa edilmiş. En iyi zamanlarında, eminim görülmeye değer bir yerdi - tuğla duvarlar, teneke çatıyı tutan devasa ahşap makaslar ve yılların kiri üzerlerine yapışmadan önce güneş ışığında parıldamış olması gereken çok sayıda pencere.

"Bina ve avlu arasında, planlarınız için fazlasıyla yeterli alan var," diyorum ona. "Kaldırımlar ve yeşil alanla birlikte kırk küçük evi rahatlıkla sığdırabiliriz."

"Ana ofis binasını da unutmayın" diyor Holly. "Bunun için hala nihai planları bekliyoruz, ancak kafeteryayı topluluk toplantılarına ve yemeklere ev sahipliği yapmak için kullanmayı hayal ediyorum. Ayrıca her şeyi toptan fiyatına satabileceğimiz küçük bir market de eklemek istiyorum."

"Kulağa harika geliyor." Yeni müşterilerim her şeyi düşünmüş gibi görünüyor.

"Demonstrasyon ve söküm için ne kadar istiyorsunuz?" Archie soruyor.

"Ekibim iki hafta içinde her şeyi buradan çıkarabilir." Etrafıma bakıyorum. "Ama para benim olsaydı, mümkün olduğunca çok şeyi kurtarmak isterdim. Bu kırmızı tonunda tuğla yapmıyorlar."

ve duvarlarda her evin önünde kullanmak için fazlasıyla var. Makaslar da yeniden kullanılabilir ama onları sökmekten bilemeyeceğim. Kurtarmak fazladan bir haftamızı alır ama bu çaba temel için faydalı olabilir."

"Nasıl yani?" Archie kollarını kavuşturarak soruyor.

"Bu sayede projeyi çevre dostu olarak listeleyebileceğiz. Bu tür şeyler için hibeler var. Pencereleri, kapıları ve dolapları da ikinci el dükkanlardan temin edebiliriz. Kurtarma için işçilik maliyetleri daha yüksek olacaktır, ancak malzemeden tasarruf edersiniz ve halka iyi görünürsünüz."

Holly bana sırtıyor ve sonra kocasına bakıyor. "Yeniden kullanım ve karbon ayak izimizi azaltma fikri hoşuma gitti."

Archie başını sallar. "Hadi yapalım şu işi."

Eski bir metal masaya doğru yürürken, üçümüzün birlikte bakabilmesi için planları yayıyorum. Ev tasarımlarından birini işaret ederek, "Buradaki tuğlayı ön tarafta kullanırız ve yanlarda birkaç metre etrafına sararız, sonra geri kalanı için normal siding ile devam ederiz. Ahşap, klasik bir görünüm vermek için her kapının üzerinde küçük bir çıkıntı tutan direkler için kullanılabilir. Bazıları pencere kutuları olarak yeniden kullanılabilir, böylece kiracılar çiçek veya sebze ekebilir."

"Bu çok güzel," diyor Holly, sesi titreyerek. Bu

kadar duygusal olması beni şaşırttı.

Umursamaz bir şekilde elini sallıyor. "Bana aldırmayın. Hamileyim ve bugünlerde her şey beni ağlatıyor."

Archie bir kolunu onun omuzlarına doluyor ve onu sıkıyor. "Bu doğru. Dün radyoda Semisonic'in 'Closing Time' şarkısı çaldı ve bir saat boyunca ağladı."

"Çok yetenekli bir gruptular." Holly burnunu çekiyor. "Ondan sonra başka bir hit yapmadıklarına inanamıyorum." Yüzü saf bir kedere dönüşüyor. "Onların bir ..." olması çok üzücü. Archie'nin koluna vurarak onun yerine bitirmesi için işaret ediyor.

"Tek vuruşluk mucize," diyor Archie, bana *artık hayatımın bu olduğunu* söyleyen bir bakış atarak.

Holly ceketinin cebini karıştırıyor ve buruşuk bir mendil çıkarıyor. "Söyleyebilecekleri ama hiç fırsat bulamadıkları şarkıları özlüyorum."

Arkadaşlarımdan bazılarının zaten çocukları vardı, bu yüzden birçok duygusal hamile kadınla birlikte oldum, ama Holly ekstrem bir durum. "Bu senin için çok zor olmalı," diyorum, söylediğim başka hiçbir şeyin onu kızdırmamasını umarak.

"Deli olduğumu düşünüyor olmalısın," diyor burnunu silmeden önce.

"Hiç de değil." *Kesinlikle*. "Bu üzücü. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Hayatınız boyunca bu kadar çok çalışıyorsunuz ve tam da kariyerinizin yükselişe geçtiğini düşündüğünüz anda..."

Archie gözlerini kapatır, çünkü başına gelecekleri çok iyi bilmektedir. Holly hıçkırıklara boğulur. "Onlar için çok hayal kırıklığına uğradım. Kendim için, herkes için hayal kırıklığına uğradım."

Aman Tanrım. Archie ve ben garip bir şekilde onun durmasını bekledik. On beş saniye sonra telefonu çaldı. Telefona baktıktan sonra hemen değişti. "Bu Toni, simidinin nerede olduğunu merak ediyor. Mmm, simit. Şimdi düşündüm de, açlıktan ölüyorum."

"Toni onun için simit almanı mı istedi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmasını isteyeceğim bir patronum olmamıştı.

Archie başını sallar. "O Holly'nin en iyi arkadaşı."

"Evet, şimdiye kadarkilerin en iyisi," diyor. "Archie ve benim birlikte

olmamızın nedeni Toni." "Yani, dolaylı olarak," diye açıklıyor. "Tüm ağır

işleri ben yaptım."
Ona gözlerini deviriyor. "Siz
ikiniz iş sayesinde mi
tanıştınız?"

"Kesinlikle öyle yaptık," diyor. "Archie Noel alışverişini yapmam için beni işe aldı ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"Yani çalışanların birbirleriyle çıkması konusunda bir politikanız yok mu?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Çok fazla çalışanımız yok, ama çıkmak istiyorlarsa, işlerini engellemediği sürece beni rahatsız etmez."

"Onunla bu sabah tanıştın, değil mi?" Gözleri parlıyor.

Başımı salladım.

"İlginç." Gözleri sadece çöpçatanlık heyecanı olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde parlıyor. Asistanı/en yakın arkadaşının beni geri çevirdiğinden bahsetmek bana düşmez. Holly, Toni ve beni bir araya getirme işine dahil olmak istiyorsa ben varım.

Aniden kocasına döner. "Gerçekten açlıktan ölüyorum."

"Bu benim işaretim," diyor bana. "Gitsek iyi olur."

Çok mutlu görünüyorlar. "Başka bir yerde olmam gerekmeden önce yaklaşık bir saatim var, bu yüzden etrafta takılıp bazı ölçümler yapacağım, kullanılabilir malzemeler için elimizde ne var diye bakacağım. Sonra, eğer sakıncası yoksa, çizimleri ara sıra birlikte çalıştığım bir tasarımcıya götürmek istiyorum. Eminim proje için özel bir şeyler bulacaktır."

"Kulağa mükemmel geliyor." Archie elimi sıkmak için uzandı. "Aramıza hoş geldin Cooper. Sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

"Teşekkürler. Burada yaptığımız şey beni heyecanlandırıyor. Ultra zenginler için sahil evleri inşa ettiğim son birkaç işimden çok daha önemli geliyor."

Vedalaştıktan sonra sessiz depoda yalnız kaldım. Düşüncelerim hemen Toni'ye dönüyor. Görünüşe göre güzel bir asistan bana daha önce yalan söylemişti.

Bu biraz egoya hitap etse de, burada daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyorum. Hiçbir kadın bana Toni'nin baktığı gibi bakmamış ve daha fazlasını istememiştir.

Bölüm 5

Toni

Archie saat 11'de Holly ve benim simidim olmadan geldi. "Sumner burada mı?"

"Yaklaşık yirmi dakikadır bekliyor. Onu konferans odasına yerleştirdim ve telefonlarla meşgul görünüyor." Duraksadım. "Holly yine hastalandı mı?"

Gözlerini bir saniyeliğine kapatıp, "Tam simit torbasının içine." diyor. "O iyi mi?"

Paltosunu, duvara çakılmış üç demiryolu kazığından oluşan derme çatma portmantomuza asıyor. "Onu dinlenmesi için eve götürdüm. Son programına göre iki saat uyuyacak, sonra kalkıp beş kişilik bir aileye yetecek kadar yemek yiyecek ve tekrar uykuya dalacak."

"İnsan yetiştirmek zor iştir."

"Beni yanlış anlamayın. Şikayetçi değilim. Hamilelik erkeklere bırakılsaydı, insanlığın yok olmanın eşiğine geleceğini çok iyi biliyorum."

"Bu konuda haklısın." Gülümsüyorum. "Seni ve Holly'yi ayırmaya çalıştığım için tekrar özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Birbiriniz için gerçekten mükemmelsiniz."

Masamdaki posta yığını karıştırıyor. "Özür dilemene gerek yok. Holly hayatıma girmeden önce çok daha farklı bir insandım. Tek yaptığın arkadaşını korumaktı."

"Biraz dangalakça *davrandın*."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Özel hayatına zaman ayıramayan sert bir iş adamı olarak çerçevelemeyi tercih ediyorum."

"Ben de öyle dedim. Dangalak."

"Senden bu kadar hoşlanmam iyi bir şey."

"Biraz dışarı çıkmamın sakıncası var mı? Üzerimi değiştirmem ve yiyecek bir şeyler almam gerekiyor."

"Senin için bana yardımcı olacak ve aynı zamanda karnını doyuracak bir işim var," diyor ve cüzdanını çıkarıyor. "Holly bugünlerde İtalyan yemeklerine doyamıyor. Neden Ferrantelli'ye uğrayıp bir sürü şey almıyorsun? Evime götür, sen ve karım birlikte ziyafet çekersiniz."

"Nefis!" Ayağa kalktım ve yıldırım hızıyla kışlık montumu kaptım. "Sana bir şey almamı ister misin?" Elinden parayı kaptığım gibi soruyorum.

"Lazanyalarına ve iki cannoli'ye bayılırım ama ikincisini Holly'den saklamanız gerekecek."

Orada olduklarını bilirse onları yer."

"Zavallı Archie." Kolunu okşadım. "Anahtarımı kullanıp yemeğini garajdaki buzdolabına koyacağım.

Holly asla bilemeyecek."

"Teşekkür ederim. Güzel karımdan bir şey esirgediğim yok ama bir erkek gücünü korumalı."

Kaşlarını Groucho Marx gibi aşağı yukarı oynatıyor.

"Otobüs Faith'i ne zaman bırakıyor? Onu karşılayabilirim ve Holly'nin uyumasına izin verebilirim."

"Onu saat dörtte evin önüne bırakıyorlar ama genellikle Bayan Firestone onu alıyor. Git, yemeğini ye ve rahatla. Bunu hak ediyorsun."

"Biliyor musun, eskiden olduğun o zalim patrona hiç benzemiyorsun."

"Zalim mi? Sanki. Fikrimi değiştirmeden önce git," diyor Archie gülümseyerek.

Aceleyle sokağa çıkıyorum, telefonumu çıkarıyorum ve hızlı arama tuşumda bulunan Ferrantelli's'i arıyorum. Forest Hills'e giden bir taksiye binmeden önce on kişiye yetecek kadar yemek sipariş ediyorum.

İlk durağımda indiğimde, yolda çalışan birkaç adam beni çağırıyor. "Hey, tatlım, sevgili mi arıyorsun?" diye bağırıyor içlerinden biri.

"Duruma göre değişir," diye karşılık veriyorum. "Morarmış bir göz mü arıyorsun?" New York'ta büyüüp de aldığın kadar iyi vermeyi öğrenmeden olmaz.

Diğer adam kötü bir Elvis taklidi yapar gibi kalçalarını sallıyor. "Biraz sert seviyorsan ben varım."

Yeterince tatlı biri ve bir zamanlar ben de ona flört edebilirdim, hatta belki çıkma teklifini bile kabul edebilirdim, ama artık değil. "Tatlım, o kadar sert severim ki, hastanelik olursun." Sonra ikisini de toz içinde bırakarak restorana girdim.

Delicesine lezzetli kokan birkaç poşet yemeği topladıktan sonra Holly'nin evine gitmek üzere taksiye geri dönüyorum. O ve Faith eskiden benim sokağımın aşağısındaki tek yatak odalı küçük bir dairede yaşıyorlardı, şimdi ise Archie'nin ona düğün hediyesi olarak aldığı muhteşem bir malikanede yaşıyorlar. Ciddi söylüyorum. Mülkü onun adına geçirdi ve tapuyu ona verdi.

Taksici Herrick Caddesi'ndeki durağıma yanaştıktan sonra, taksiciye bir yirmilik veriyorum ve üç katlı tuğla eve giden yolda yürüyorum. Holly'nin eski komşusu ve Faith'in vekil büyükannesi olan Bayan Firestone'un üçüncü katta odaları var. Kulakları eskisi gibi duymadığı için anahtarımı çıkarıp içeri giriyorum. Sonra Archie'nin yemeğini garaja götürüyorum.

Mutfaktayken Holly'ye mesaj attım.

Ben: Uyanıksan alt katta İtalyan yemeği yapıyorum.

Holly: Patlıcan parmesan getirdin mi?

Ben: Evet, ve çift kişilik peynirli sarımsaklı ekmeğim var.

Kalamara ne dersin?

Ben: Biliyorsun.

Holly: Ravioli mi?

Ben: Her Şeyi yukarı getirmemi ister misin?

Holly: Lütfen ve teşekkür ederim. Sen en iyisisin!

Yatak odasına koşmadan önce bez peçeteleri ve gümüş takımları getiriyorum. Holly beyaz bir yorganın altında yatıyor ve pişmiş bir erişte enerjisine sahip gibi görünüyor.

"Bana yemek getirdin ve ben simidinin üzerine kustuktan sonra." Oturur ve arkasındaki bir yığın yastığı kabartır.

"En iyi arkadaşlar ne içindir?" Çantaları yan masaya boşaltıyorum.

Yanındaki yatağa vuruyor. "Sürünerek gir. Yemek yerken film izleyebiliriz."

"Eşofman ödünç alabilir miyim?" Soruyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Bu sabah bir çöp kamyonunun altında kaldım ve üstümü değiştirmem gerekti. Bu kotlar çok dar, sabahtan beri giydiğim için kadınlık işlerime zarar verdiğimden eminim."

Gülüyor. "Dolabın nerede olduğunu biliyorsun. Ne istersen al." İç çekiyor. "Yakında hamile kıyafetleri almam gerekecek. Sahip olduğum her şey dar geliyor."

Dolabına doğru yürüdüm. "Kendini daha iyi hissettiğinde alışverişe gidelim. Faith'i alıp bir gün geçirebiliriz."

"Eğer yeterince uzun süre uyanık kalabilirsem. Tek istediğim yemek yemek ve uyumak."

"Film izlemeyi unutma." Yumuşak pembe bir eşofmanla dönüyorum ve üzerimi değiştiriyorum. "Bugün ne izlemek istersin?"

"Diane Keaton'lı *Baby Boom* ya da *Three Men and a Baby*." "Yani, bebekli eski tarz filmler mi?"

"Son zamanlarda eski şeylere doyamıyorum. Geçen hafta *Boy Meets World*'ün tüm bölümlerini izledim, sonra da Doris Day ve Rock Hudson'ın oynadığı tüm filmleri izledim."

"Hamilelik günlüğü tutmalısın ki Joy onu doğururken ne kadar tuhaf biri olduğunu anlasın," diye şaka yapıyorum. "Sevgili günlük, bugün Toni'nin simidinin üzerine kustum-"

Yanına yattığımda Holly peçetesini bana fırlatıyor. İki filmi de izliyoruz ve beni bir hafta tok tutacak kadar İtalyan yemeği yiyoruz.

Faith okuldan eve geldiğinde aramıza giriyor ve onun için getirdiğim spagettiye mideye indiriyor. Ağzı doluyken, "Anaokulu çok fazla iş." diyor.

"Nasıl yani?" diye sordum. "Senin gibi bir beyin için çok kolay olacağını düşünmüştüm."

"Okul işleri kolay. Zor kısmı ise sürekli benimle konuşmaya çalışan iki farklı oğlanın olması. Biri insanlara erkek arkadaşım olduğunu söylüyor, diğeri ise benimle evlenmek istediğini söylüyor."

"Zavallısın," diye takılıyorum. "Bana çıkma teklif edecek bir tane bile düzgün erkek bulamıyorum ve senin zaten iki tane var." Faith kıkırdıyor. "Eminim çok güzel olduğun için erkekler senden korkuyordur."

"Konu açılmışken," diye araya girdi Holly, "Sumner hakkında ne düşünüyorsun?" "Kesinlikle potansiyeli var."

"Sumner kim?" Faith burnunu kırıştırarak soruyor, "ve neden ailesi ona bu ismi vermiş?"

"İşyerinde yeni bir adam," diyorum. "Sanırım adı bir aile adı."

Holly yaklaşıyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor. "Peki Cooper hakkında ne düşünüyorsun?" Bunu sanki özellikle çökmüş bir tatlıyı sorar gibi söylüyor - sıcak şekerleme ve kirazlarla kaplı bir tatlı.

Yüksek sesle alay ediyorum. "İhtiyacım olmayan türden bir bela o."

"Neden olmasın?" Faith soruyor. "Sümüğünü falan mı yiyor?"

"Hayır. Umarım hayranlarından hiçbiri sümüğünü yemiyordur."

Omuz silkiyor. "Varsa bile ben görmedim. Bu Cooper denen adamı neden sevmiyorsun?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum, bu yüzden anaokulu kulakları için uygun. "Giyim tarzını beğenmiyorum." Ama seviyorum, *gerçekten seviyorum*.

"Bu çok kaba, Toni Teyze. Annem her zaman bir kitabı kapağına göre yargılamamak gerektiğini söyler." Faith son zamanlarda Holly ve Archie'ye anne ve baba demeye başladı. Bu şimdiye kadarki en tatlı şey.

"Haklısın. Cooper'ı giyimine göre yargılamamalıyım. Mesele sadece bu değil. Davranışlarını da beğenmiyorum."

Faith yataktan fırladı. "Tavır her şeydir derler." "Öyle mi küçük hanım?" Basmakalıp sözlerle konuşma yeteneğine kıkırdıyorum.

"Evet."

"Peki sen ne diyorsun?"

"Sümüğünü yiyorsa onunla çıkma derim." Yatak odasından çıkar. Holly o gidene kadar bekler. "Sumner'ın bekâr olup olmadığını öğrendin mi?"

"Evet." Yüzüm utançla ısınıyor. "Ne yazık ki, onun geçmişini öğrenme girişimim biraz beceriksizceydi. Onun üzerinde planlarım olduğundan şüphelendiğine eminim."

"Öyle mi?" diye soruyor, ne kadar hızlı çalıştığımdan etkilenmiş görünüyor.

"Yapabilirim. Pek çok kutucuğu işaretliyor: yakışıklı, sorumluluk sahibi, kazançlı bir işte çalışıyor." "Fiziksel çekicilikle ilgili bir şey duymuyorum."

"Kıvılcım yok diyemem... Sadece binayı ateşe verecek kadar değil. Ama ne zaman birinden çılgınca etkilensem, ilişkiyi fiziksel şeylerin yönetmesine izin veriyorum ve her seferinde inciniyorum."

Başımı sallıyor ama şüpheli olduğunu görebiliyorum. "Haklı olabilirsin. Ama hadi ama... Cooper mı? Rahibe Teresa'nın motorunu bile çalıştırabilirdi."

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Dünyada çıkmam gereken son adam o."

"Onu bilemem," diyor omuz silkerek. "O başarılı bir işadamı, gerçekten başarılı. Çıktığın diğer erkeklerin hiçbirinin kendi işi yoktu. Hepsi başkası için çalışıyordu. Çalıştıkları *zaman* yani."

"Kendi işinin sahibi olup olmaması umurumda değil. Ben onun namuslu bir vatandaş olmasını önemsiyorum. Harika bir koca ve baba olacak birini arıyorum."

"Ve sen bunun Cooper olabileceğini düşünmüyor musun?" Sesi şok olmuş gibi geliyor.

"O *çok* ukala, oysa Sumner iyi birine benziyor. Yani, hayatını hayır kurumları için bağış toplayarak geçirmek isteyen oldukça özel bir adam olmalı, haksız mıyım?"

"Bu iyi bir nokta."

"Kesinlikle öyle. Ayrıca Sumner klasik bir yakışıklı. Düşünüyordum da belki bir kereliğine işleri ağırdan alıp şansımın yaver gidip gitmeyeceğini görebilirim. Belki bir süre mesajlaşırız, sonra telefon görüşmelerine geçeriz, sonra da yüz yüze buluşuruz."

"Ağırdan almak her zaman iyi bir plandır."

Yatak odasının kapısı açıldı. Archie içeri giriyor, Holly ve ben ona hızlıca el sallayıp kız kıza konuşmaya devam ediyoruz.

"Ofiste çok tatlıydı," diyorum ona. "Kim bilir? Belki bir şeylere dönüşür." "Neye dönüşecek?" diye soruyor Holly'nin alnına bir öpücük kondurmadan önce.

Gülümsüyor. "Toni yeniden flört havuzuna girmeyi düşünüyor."

"Aferin sana." İtalyan ziyafetimizden arta kalanları karıştırıyor, bir parça sarımsaklı ekmek seçiyor ve bir ısırık alıyor. "Söylediklerine bakılırsa, tam olarak kimden bahsettiğimizi biliyorum."

Başımı salladım. "Birlikte çalışmamızın kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Holly ile nasıl tanıştığımı göz önünde bulundurursak ben de pek hoş karşılayamam. Ayrıca, Holly

Birlikte yakın çalışmak ya da başka bir şey. İşler yolunda gitmezse, birbirinizi çok fazla görmek zorunda kalmayacaksınız."

Böyle anlayışlı bir patronum olduğu için minnettarım. "Sanırım bana telefon numarasını veremezsiniz...?"

"Neden olmasın anlamıyorum." Telefonunu çıkardı ve bana bir mesaj gönderdi. "Bence siz harika bir çift olursunuz."

"Desteyinizi almak çok güzel." Yataktan kalktım. "Eve gitsem iyi olacak. Market alışverişı için durmalıyım. Kahvem bitti."

"Neden burada kalmıyorsun?" Holly soruyor. "Tanrı biliyor ya, yeterince yatak odamız var ve yarın benim istediğin her şeyi giyebilirsin."

Pijama partisi, Jason ve Jolessa'nın kavgasını dinlemek için boş evime gitmekten çok daha güzel geliyor. "Çok isterim. Teşekkürler."

"Misafir odasının banyosundaki jakuzili küvette iki saatlik bir banyo yapmak hoşuna giderdi." "Evet. Evet, isterim." Yarınki iş için pijama ve kıyafet almak üzere dolabına dönüyorum.

Banyodan sonra Sumner'a mesaj atıp bu gösteriyi başlatacağım. Umutlarımı çok yüksek tutmak istemiyorum ama içimde onunla iyi anlaşacağımıza dair bir his var.

Bölüm 6

Cooper

Rangers'ın Kings ile oynadığı maçı izlerken bir yandan da Yuma'nın günün sonunda bana gönderdiği saha güncellemelerini gözden geçiriyorum. İki proje yakında tamamlanıyor, bu da her bir şantiyede düzinelerce adamın detay çalışmalarını tamamladığı anlamına geliyor. Bu, her inşaatın en telaşlı ama aynı zamanda en heyecan verici kısmıdır. Her şey yolunda giderse, zamanlama üç ekibimin de ay sonuna kadar Bedford Falls'ta sahada olmasına ve çalışmasına izin verecek.

Projelerimizden biri yolun aşağısında elverişli bir konumda bulunuyor. Forest Hills'te sekiz yatak odalı, on iki banyolu devasa bir Gürcü malikanesi. Yaklaşık iki yıldır yapım aşamasında, çünkü ev sahibi George McMillian, herhangi bir şeye karar vermeden önce her bir ayrıntı hakkında en az dört kez fikrini değiştiriyor. Bittiğinde büyük bir rahatlama olacak ve bir daha asla konu başlığı "SONSUZ EVİMLE İLGİLİ ACİL SORUN" olan bir e-postaya cevap vermek zorunda kalmayacağım.

Maç spikerinin sesi yükseliyor ve Reaves'in bir hücum fırsatı yakaladığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Tek vuruşla topu ağlara gönderdi ve maça eşitlik geldi. Ustabaşılarımdan biri (ve Rangers taraftarı) olan Mason'a golle ilgili mesaj atmak için telefonumu elime almadan önce keskin bir zafer çılgılığı atıyorum ama tanımadığım bir numaradan gelen mesajla dikkatim dağılıyor.

917-555-5225: Merhaba, ben İnanç Vakfı'ndan Toni. Umarım size mesaj atmamın sakıncası yoktur. Bugün ofisteyken konuşma fırsatımız olmadı ve ben de bunu düzeltmek istedim.

Demek haklıymışım. Benden hoşlanıyor. Gülümsedim ve hokey maçını sessize aldım. Onu kişi olarak ekledikten sonra cevap yazıyorum.

Ben: Hey Toni, günün geri kalanı nasıl geçti?

Harikaydı, teşekkürler. Seninki nasıldı?

Güzel. Proje için heyecanlıyım, bu yüzden akşamı biraz üzerinde çalışarak geçirdim.

planlar (Rangers maçıını izlerken). Seni bir

hokey hayranı olarak düşünmemiştim.

Ben: Hayır mı? Ne seveceğimi düşünüyordun?

Opera belki... ya da antikacılık. Bahse girerim müze sponsorusunuzdur.

Ha! O çok komik.

Ben: Havalı bir hava mı

yayıyorum? Kesinlikle. Haklıyım,

değil mi?

Ben: Çocukken müzelerde çok zaman geçirdim diyelim. Ama opera tek seferlik bir şeydi. Ailem beni hayranı yapmak için ilk denemelerinden sonra vazgeçti.

Neden burada ilginç bir hikaye varmış gibi hissediyorum?

Ben: Zeki olduğun için mi? Sekiz yaşındaydım. La Bohème'in yarısına gelmiştik ki bizimkilere küçük oğlanların odasına gitmem gerektiğini söyledim. Onun yerine, MET'den ayrıldım. Para için gitar çalan evsiz bir adam buldum ve bir süre onunla takıldım.

Geceleri mi?

Bunun parlak bir fikir olduğunu hiç söylemedim. Geri dönerken kayboldum. Neyse ki hoş bir bayan yardıma ihtiyacım olduğunu anladı. Benimle opera binasına kadar yürüdü, ancak kendini polis tarafından yaklaştırılırken buldu. Neden onunla birlikte olduğuma dair bir sürü soruları vardı. Ailem beni bulamayınca paniğe kapıldı ve gösteri yarıda kesilmek zorunda kaldı, böylece polis ve personel binayı benim için tarayabildi.

Bu çılgınca.

Ben: Bir etki bıraktığı kesin. Toni:

Sanırım öyle.

Telefon ekranındaki yansımamı yakalıyorum ve gülümsediğimi fark ediyorum. Gerçek bir gülümseme gibi.

Bana mesaj atmana sevindim.

Ben de.

Benden hoşlandığını biliyordum. Gözlerinin gezinmesinden anladım.

Gözlerim öyle bir şey yapmadı.

Ben: Oh, gayet iyi dolaşıyorlardı.

Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Profesyonel değilsem, hiçbir şey değilim.

Lafı açılmışken, bana mesaj atmana şaşırdım. İşyeri ilişkilerinin genelde yasak olduğunu sanırdım.

Yasak değil, sadece iyi bir fikir değil. Bu nedenle aramızda geçenleri işten ayrı tutmamızı öneriyorum. Ofisteki gibi, ofis dışında hiç konuşmamışız gibi davranalım.

Ben: Um, tamam.

Ayrıca bu işi yavaştan almak istediğimi bilmelisin. Payıma düşenlerle çıktım. Pek de hoş olmayan erkekler ve ben her şeye çok çabuk atlama eğilimindeyim. Yeni yıl kararım geçmişte yaptığım flört hatalarından ders çıkarmak.

Görünüşe göre birkaç kurbağa öpmüşsün.

Kurbağaların benim tipim olduğunu söyleyebilirsin. Seni tanımak istememin nedenlerinden biri de bu. Normalde çıktığım türden bir erkeğe benzemiyorsun.

Ben: Nasıl yani?

Toni: Öncelikle bir işiniz var. Ve hayır kurumuyla çalışmakla ilgilendiniz, bu da büyük bir kalbiniz olduğu anlamına geliyor.

Ben: Hayatımda çok şanslıydım ve geri vermeyi seviyorum.
Gördün mü? Bu bana senin her zamanki seçimimden farklı olduğunu gösteriyor.

Ben: Benimleyken, ne görürsen onu alırsın. Eğer bu sabah gördüğün şeyi beğendiysen, belki de bu hafta sonu yemeğe çıkmalıyız. Sadece akşam yemeği, başka bir şey yok.

Toni: ...

Toni: ...

Cevabını beklerken kalbim biraz daha hızlı atıyor ve bu beni ne kadar cezbedtiğini fark etmemi sağlıyor.

onunla birlikteyim. Onunla mesajlaşmak bile aylardır yaptığım en eğlenceli şey. Hayır diyeceği düşüncesi bile beni ürkütüyor.

Birkaç hafta sonra yapabilir miyiz? İşleri yavaştan almak istediğimi söylediğimde, çok yavaştan bahsediyordum.

Saçmalık. Hayır değil ama evet de sayılmaz.

Elbette. Kesinlikle işleri ağırdan alabiliriz. İki büyük projeyi tamamlamakla meşgulüm, bu yüzden bu benim için uygun.

Güzel, çünkü bu sefer ihtiyacım olan şey bu. Aslında, ilk resmi randevumuza kadar mesajlaşmaya devam edelim.

Tamam, anlaştık. Önümüzdeki birkaç hafta sadece mesajlaşırız, sonra seni Sevgililer Günü yemeğine çıkarırım, o kadar harika olur ki, ondan sonraki her yemek için seni mahveder.

Kulağa harika geliyor. Ama birbirimizi mesaj yoluyla tanıyor olmamız, dışarı çıktığımızda beşinci randevu ayrıcalıklarına atlayacağın anlamına gelmiyor.

Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim genç bayan. Satın almayı planlamıyorsan ellerini mallardan uzak tut.

Bahaha! Çok komiksin.

Ben: Ben ciddiym. Eğer hoşuna gittiyse, yüzük taksan iyi

edersin. Toni: ...

Umarım şaka yaptığımı biliyordur. Ciddi olmadığımı anlaması için esprili bir yol bulmaya çalışıyorum.

başka bir mesaj gönderdiğinde.

Tamam, Beyoncé. Oyuna/işine dönsen iyi olur. Erken kalkmam lazım.

İyi geceler, Toni. İyi uykular.

Sen de.

Ben: Bekle. Eğer bu senaryoda ben Beyonc  isem, bu seni Jay-Z

yapar mı? Yapabilir.

Ben: Hmm... Bu anlaşmadan pek emin değilim. Dar bir mayo içinde senin kadar iyi g r neceğimi sanmıyorum ama ayrıntıları sonra halledebiliriz.

Bölüm 7

Toni

Telefonumu göğsüme bastırırken içimi saf bir memnuniyet duygusu kaplıyor. Sumner komik biri ve benimle ilgilendiğini belli etmekten çekinmiyor. Holly'nin odasına geri dönüp ona heyecan verici haberleri - kesinlikle potansiyeli olduğunu - söylemek istiyorum. Ama bunu yapmıyorum çünkü uğursuzluk getirmek istemiyorum. Bu sefer sakın davranıyorum. Bu da çalışmam gerekirken hayal kurmak ve onun hakkında saplantılı kız konuşmaları yapmak yok demek.

Yatağıma girmek üzereydim ki kapım çalındı. Faith'in elf yüzü içeri baktı. "Uzun zaman önce uyuduğunu sanıyordum."

Kapıyı iterek açıyor ve uzun beyaz geceliğiyle karmakarışık bir melek gibi görünerek içeri giriyor. Bir elinde pelüş tavşanı Bay Buns'ı sürüklüyor. Yatağıma tırmanarak, "Tuvalete gitmek için uyandım ve evden uzakta uyumaktan rahatsız olabileceğini düşündüm. Sana eşlik edebileceğimi düşündüm."

Ne zaman kalsam bu cümleyi kullanıyor. Her zaman yaptığım gibi ona diyorum ki, "Çok düşüncelisin."

Geceyi benimle geçirmen için seni ikna edebileceğimi sanmıyorum."

Gözleri parlıyor ve yorganın altına giriyor. "Memnuniyetle. Annem iyi bir ev sahibesinin misafirlerinin rahat etmesini sağladığını söyler." Faith yüksek sesle esniyor. "Rahat demişken, krep yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, o yüzden sabah yapmak istersen yememde bir sakınca yok."

Ben cevap veremedenden uyudu.

Çocukken uykunun ne kadar harika olduğunu sevgiyle hatırlıyorum ve bunun ne zaman değişmeye başladığını merak ediyorum. Lise boyunca, endişelerim geceleri en korkunç kabuslar olarak kendini gösterdi. Eğer derse çıplak girmiyor ya da yabancı dil sınavına girmiyorsam, burnumun ucunda kocaman bir sivilce varken futbol takımının kaptanına çıkma teklif ediyordum. Liseden sonra hayat daha da karmaşıklaştı ve sekiz saatlik huzurlu bir uyku uyuma becerim de azaldı.

Sekizinci sınıfın muhtemelen dinlendiğim son yıl olduğunu düşünüyorum.

Faith'in yanındaki yatağa sürünerek gözlerimi kapatıyorum ve kendime Sumner'ı hayal etmemi söylüyorum. Ama düşüncelerimi ona doğru yönlendirmeye çalışsam da, beynimde başka bir yüz beliriyor. Cooper Flint'in.

Üzerinde dar bantlı tişörtü ve dar kot pantolonu var ve yalınayak ocağın başında durmuş krep çeviriyor. Tembel bir sırıtışla bana dönerek, "Hey, bebeğim, düşündüm de biraz

Gücünü toparlamak için kahvaltı et."

Sonra beni kollarının arasına alıyor ve canlandırmaya çalıştıkları bir kalp masajı bebeğine uygulayabilecekleri bir yoğunlukla öpüyor. Temas sıcak ve ağır, beni yatak odama taşırken bacaklarımı beline doluyorum.

Beni yatağa attı ve yangın alarmı çalmaya başladığında bana katılmak üzereydi. "Tüh, ocağın altını kapatmayı unutmuşum." "Hemen döneceğim" demeden önce göz kırpmıyor ve bir öpücük konduruyor.

Uykumda bile bunun yanlış olduğunu ve onu dairemden çıkarmam gerektiğini biliyorum ama Cooper'ın kapısını sonsuza dek kapatmadan önce bu fanteziye izin vermeye karar veriyorum. Koridorda ayak seslerini duyana kadar sadece birkaç saniye geçiyor. Eşofman altım ve tişörtümün seksi bir geceliğe dönüşmesini istiyorum, sadece rüyalarda yapabileceğiniz gibi.

Gözlerimi kapatarak, bir sonraki adımın ne olacağını merakla bekliyorum. Yanımdaki şilte çöküyor ve "Kraliçe çay partisi hakkında bize geri döndü mü?" diye duyuyorum.

Bu da ne... Gözlerim birden açıldı. Sumner bana katıldı. Omuzlarına pembe bir kazak bağlamış, jodhpurs giyiyor ve tost makinesi strudel'i yiyor. Vücut parçalayan bir aşk romanının parodi kapağına benziyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sordum.

"Ne demek istiyorsun? Ben burada yaşıyorum. Evli olduğumuzu unuttun mu?"

AMAN TANRIM. "Tabii ki hayır, ama bunun ne zaman olduğu konusunda biraz kafam karıştı."

"Mets için beyzbol formaları ördükten hemen sonra. Hatırlamıyor musun? Birinci kalede oynuyordun ve forman yırtılmıştı. Sana güzel bir İrlanda örgüsü sipariş etmiştim ve o kadar beğenilmişti ki tüm takım onlardan istemişti. Sonra yedek kulübesinde yemin etmiştik." Eğildi ve beni öptü.

Bu cidden gördüğüm en kötü rüya. Sumner'ı tekrar Cooper'a dönüştürmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Onu bir kurbağaya, bir koala ayısına ve bir ağaç tembel hayvanına dönüştürmeyi başarıyorum ama Cooper'ı geri getiremiyorum.

Sonunda yüzüme soğuk su çarpmak için yataktan kalkıyorum. Tekrar uykuya dalmam çok uzun sürüyor ve tam unutkanlığa gömülürken alarmım çalıyor.

Faith yuvarlanır ve gözlerini açar, "Saat kaç?" "Altı.

Sanırım bir süre daha uyuyabilirsin, değil mi?" Esniyor.

"Altı buçukta kalkıyorum." Tekrar uyumaya devam eder.

Alarmı onun için sıfırladım ve bornozumu giydim. Kuşağı belime bağlayıp mutfığa gidiyorum. Bayan Firestone masada oturmuş bir fincan kahve içiyordu.

"Toni, merhaba!" diyor heyecanla. "Hey,

Bayan F, erken kalkmışsınız."

"Yaşlı insanların hayatı böyledir. Yetmişine geldiğinde, her şey erkenci kuş spesiyalleri ve sekizde yatmakla ilgilidir." Gülüyor. "Yine de şikayet etmiyorum. Hâlâ hayatta olmak güzel."

"Krep yaparım diye düşündüm. Sen de ister misin?"

"Oh, hayır. Saat dört buçukta yedim. Öğle yemeğine kadar iyiyim." *Ne zaman, dokuz buçukta mı?* Fincanını boşaltır ve ayağa kalkar. "Faith'in aşağı inmesini beklerken çamaşırları yıkamaya başlayacağım."

O gittikten sonra mutfığa bakıyorum ve Holly'nin koşullarındaki değişime bir kez daha hayret ediyorum. Altı gözlü Wolf ocak ve subzero buzdolabı, Archie ile tanışmadan önce varlığından bile haberdar olmadığı şeylerdi.

Kalburun altını açtıktan sonra bir karıştırma kabı çıkarıp annemin krep tarifi için gerekli

malzemeleri ölçüyorum. Hamurun ilk kısmını cızırdayan ızgaranın üzerine döküyordum ki arka kapının çalındığını duydum. Sabahın 6:15'inde kim gelir ki?

Kapıya geçip perdeyi geri çekiyorum. *Cooper Flint'in burada ne işi var?* O bakıyor

Erkeksi, işte bu. Perdeyi indirdikten sonra parmaklarımı aceleyle saçlarımın arasından geçirip kilidi açıyorum. Kapıyı açtığımda soğuk bir hava sistemimi sarsıyor. "Merhaba. Saat daha altı buçuk bile değil."

Elinde dün ona verdiğim planların olduğu tüp var. "Biliyorum. Aslında zamanı söylemekte oldukça iyiyimdir. Birçok yeteneğimden sadece biri."

İşte yine o sırtıma. Başka *tarafa bak!* Bu saatte esprili bir karşılık bulamadığım için yavaşça "Ha ha" diyorum.

"Nasıl uyudun?"

Benimle flört mü ediyor? Ona bakmaktan kaçınıyorum. Rüyamda oynadığı rol yüzünden yanaklarım yanıyor. "Gayet iyi uyudum. Burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Beni geçip mutfığa girdi.

Kapıyı arkasından kapatırken, kendime bu adamın bana göre olmadığını hatırlatıyorum. "Bazen kalıyorum." Krepleri kontrol etmek için aceleyle yanından geçiyorum. "Holly benim en iyi arkadaşım."

"Sen ve Holly yatıya mı kalıyorsunuz?" diye soruyor çarpık bir sırıtışla.

"Yastık kavgası falan değil." Evli arkadaşımın evinde kaldığım için birden kendimi aptal gibi hissettim.

"Kıskanıyorum. Arkadaşlarımla hiç yatıya kalamıyorum." Izgaraya bakıyor. "Ve sen krep mi yapıyorsun?"

Eminim bir sürü yatıya kalması vardır. *Kes şunu, Toni!*

Spatulayı elime alıyorum ve ilk krepı çeviriyorum, tam istediğim yere geldiğinde memnun oluyorum. Yemek yapma becerilerimden etkilenmesinin neden önemli olduğundan emin değilim ama bir şekilde önemli. "Mutfakta oldukça başarılıyım," diye övünüyorum.

"Bu bende seni yatıya davet etme isteği uyandırıyor." Sakalını ovuşturarak kreplere bakıyor.

Dizlerim aniden titriyor. "Görünüşe göre birileri birlikte çalıştığınızı unutmuş." Ne demek istediğimi anlatmak için kaşlarımı iki yana kaldırarak noktalıyorum.

"Ama biz işte değiliz."

Ellerini teslimiyetle kaldırmasına neden olan bir bakışla onu hizaya getiriyorum. "Doğru ya. Tamamen unutmuşum.

Biz sadece birlikte çalışan iki kişiyiz." "Aynen öyle."

"Archie bana dadısının geleceğini ve bunları istediğim zaman bırakabileceğimi söyledi." Birden bana tehlikeli bir şekilde yaklaştı, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Dün geceki bitmemiş fanteziyi düşünürsek, *bu hiç de iyi değil.*

Ben cevap vermeyince, "Sabahları çok güzel görünüyorsun." diye mırıldanıyor.

Oh. Canım. Tanrım. Bu benim rüyam gibi, sadece daha iyi çünkü gerçek. Hayır, daha kötü çünkü olmaması gerekiyor. "Teşekkürler." Kişisel alanımı geri kazanmak için onu itiyorum. "Sana bir fincan kahve ikram ederdim ama eminim gitmen gerekiyordur."

Mutfak masasına oturur. "Bir fincan kahve iyi olurdu."

Gah! Normalde ona kendisinin almasını söyledim, ama bu onun kalkıp benim sükûnet duygumu ihlal etmesi anlamına gelirdi. Bilirsiniz, sahip olmadığım sakinlik duygusu. "Nasıl istersin?"

"Kahvemi kadınlarım gibi alırım-"

"Dur tahmin edeyim, acı mı?" Ellerim kalçalarımın, sanki o yaramaz bir çocuk ve ben de onu müdürün odasına göndermek üzere olan öğretmeniymişim gibi. "Oh, bekle, acı muhtemelen onları

nasıl bulduğun değil, nasıl bıraktığındır."

"Ouch. G n n bu saatinde bir  st nl ğ n var." Sahte bir bakış atıyor, sonra sırtıyor. "Ben kahvemi tatlı severim,    şekerli ve bol s tl ." G z kırıyor, bu da başımı d nd r yor.

Dengede durmak ve kendimi onun kollarına atmamak için tezgâha yaslanıyorum. "Bu biraz kız gibi," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor. "Kahvesinde şeker seven bir erkekte kızsı bir şey yoktur. Sen nasıl içiyorsun?"

"Dikkatli ol." Kahve hakkında konuşmuyorum, onun hakkında konuşuyorum. Dolaptan bir termos çıkarıp dolduruyorum ve ona uzatıyorum. "Bunu yanında götürebilirsin."

"Beni kovuyor musun?"

"Eminim gitmeniz gereken yerler vardır. Evsizler köyü henüz bitmiş değil." "Toni

..." Sesi üzerime ılık akçaağaç şurubu gibi dökülüyor, baştan çıkarıcı ve tatlı.

Yine de bitirmesine izin vermedim. "Eğer gitmeyeceksen, gidip kıyafetlerimi giysem iyi olacak." Omzumun üzerinden, "Benim için kreplere göz kulak ol," diyerek mutfaktan koşarak çıkıyorum.

Derin bir kakhaha gümbürtüsü duyuyorum ve bir yığın halinde yere yığılmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bölüm 8

Cooper

Toni'nin dönmesini beklerken krep pişiriyorum. Ya sabah insanı değil ya da dün gece ile bu sabah arasında benden hoşlanmadığına karar verdi. Ofiste işleri gizli tutmak istiyor ama odada başka kimse yokken birbirimizle ilgilenmiyormuşuz gibi davranmak gerekli mi?

Tam on dakika bekledikten sonra kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. Bu saatte yeni müşterimin evinde krep yaparak ne yapıyorum ve o nerede? Son partiyi kontrol ediyordum ki bir çocuk sesiyle irkildim.

"Annem ve babam bir aşçı mı tuttu?"

Yumuşak görünümlü kahverengi saçlı küçük bir kız merakla bana bakıyor. "Benim adım Cooper. Ailenle birlikte çalışıyorum. Sen Faith olmalısın."

"Evet." Beni baştan aşağı süzdükten sonra, "Bir şefe benzemiyorsun," diye karar verdi.

"Çünkü ben bir müteahhidim. Ailenizin yarattığı evsizler topluluğunu inşa ediyorum." "Bu değerli bir proje," diyor, sesi tıpkı Archie gibi çıkıyor.

Kıkırdıyorum. "Ben de öyle düşünüyorum. Hey, Toni'nin nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Benden kreplere göz kulak olmamı istedi ama bir süredir ortalarda yok."

"Kıyafetinin çok sıkıcı olup olmadığına karar vermeye çalışıyor."

Toni'nin sıkıcı hiçbir yanı yok. Sıkıcı olmaktan olabildiğince uzak. "Öyle mi?"

"Tam bir horlama," diyor bana dikkati dağılmış bir şekilde, tamamlanmış sıcak kek yığınının bakarken. "Görünüşe göre tavşanlı kek yapmayı bilmiyorsun, ha?"

"Tavşanlar benim uzmanlık alanımın dışında kalabilir. Mickey Mouse kreplerini deneyebilirim."

"Fare krepleri... hmm." Parmaklarını çenesine vuruyor. "Biliyor musun? Onlara bir girdap." İzlemek için bir tabureye tırmanıyor.

Hamurdan üç daireyi dikkatlice döküyorum, böylece sadece dokunuyorlar. "Kaçınıcı sınıftasın?"

"Anaokulu."

"O kadar genç olmayalı uzun zaman oldu ama hatırladığım kadarıyla oldukça eğlenceliydi." Gerçek şu ki, en başından beri okuldan nefret ediyordum. "Tüm harfleri öğrendin mi?"

"Hangi alfabeyle?"

"İngilizce olan mı?"

"Annem bunları bana iki yaşındayken öğretti." Kreplere bakıyor.

"İki mi? Vay be. O yaşta bir cümleyi bile bir araya getirebileceğimi sanmıyorum."

"Bunun için kendinizi hırpalamayın. Herkes kendi hızında öğrenir. Şimdiye kadar alfabeyi iyi öğrendiğine eminim."

Gülmemek için dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Ben... evet... tüm harflerimi biliyorum. Hem de sırayla." Başarımı vurgulamak için belimi eğiyorum.

Izgaraya bir göz atıyor, sonra spatulayı eline alıyor. "Kreplerin içinde çok fazla kabarcık olduğunda, çevirme zamanı gelmiş demektir. İkinci tarafın o kadar uzun süre pişmesine gerek yok çünkü o zaman neredeyse pişmiş oluyorlar."

"Sen bir profesyonelsin. Bana Toni teyzenden bahset."

Yaramazca sırtarak, "Neden? Ondan hoşlanıyor musun? Onun için sağa kaydırmak ister misin?" Gerçekten gülmekten patladım. "Kaydırmayı nereden biliyorsun?"

"Ben altı yaşındayım. Aptal değilim. Toni Teyze'nin teyzesi ona söylemeden Splinter'a yazdırmış."

Splinter mi? "Tinder'ı mı kastediyorsun?"

Cevap veremeden, Toni saçlarını şimdiye kadar gördüğüm en sıkı topuzla arkaya toplamış bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor. Üzerinde siyah bir elbise pantolonu ve kalın boğazlı bir kazak var. Başka birinin üzerinde olsa iki kere bakmazdım ama onun üzerinde... Kahretsin, çok seksi görünüyor.

"Özür dilerim. Düşündüğümünden daha uzun sürdü."

"Sorun değil." Faith krebini ızgaradan alıp servis tabağına koydu. "Faith'i tanımaya çalışıyordum."

Aramızda bir ileri bir geri sırtıyor. "Cooper seni soruyordu. Onunla yeni tanıştığım için emin değilim ama Tinder'da senin resmini görse kesinlikle sağa kaydırırdı diye düşünüyorum." Bana komplocu bir tavırla göz kırpmıyor.

Yüzüm kızarıyor ve bir şeyler söylemek için ağzımı açıyorum ama mantıklı bir düşünce oluşturamadığım için tekrar kapatıyorum.

Toni bu özel sohbete katılmamaya kararlı görünüyor. Aceleyle buzdolabına doğru ilerliyor. "Bu sabah akça ağaç mı yaban mersini şurubu mu?"

Faith, "Yaban mersini şurubunu sağa kaydırıyorum," diyor.

Termo içiyorum ve Toni'nin termos için etrafı karıştırmasını izliyorum. Termosu aldıktan sonra omuzlarını geriye atıyor ve buzdolabının kapağını kapatıyor. Küçük sürahiyi açtıktan sonra Faith'in kreplerinin üzerine bolca döküyor, sonra da sürahiyi onun önüne koyuyor. "Buyurun, küçük hanım. Afiyet olsun."

Faith bana bakıyor. "Onları benim için keser misin? Toni Teyze'ye sorardım ama ailemin bunu kendim yapmayı öğrenmemi istediğini biliyor."

Toni'ye şaşkın bir bakış atıyorum, o da çekmecedan bir çatal ve bıçak almadan önce "*Biliyorum, değil mi?*" der gibi bir yüz ifadesiyle karşılık veriyor. Faith'in kahvaltısını onun için çabucak kesiyor. "Ama soran olursa, böyle bir şey hiç olmadı."

"Anlaştık." Faith çatalı alır ve bir parça saplar. Ağzına atıyor, sonra gözleri kapalı çiğniyor. "Mmm, mmm, mmm."

"Faith"-Toni'ye sırtıyorum- "Sence Toni benim resmimi görse sağa kaydırır mı?" Faith otoriter bir şekilde başını sallıyor. "Evet, sen onun ve annemin seksi diyeceği birisin."

Toni'nin yüzü kıpkırmızı oluyor. "Cooper," diyor, eğer saat takıyor olsaydı saatinin olması gereken bileğine bakarak. "Şimdiye kadar başka bir yerde olman gerekiyordur."

"Kolun sana bunu mu söyledi?"

"Bu kadar erken başladığınıza göre bugün yapacak çok işiniz olmalı," diye ısrarla cevap veriyor.

Faith'e dönüyorum. "Sanki gitmemi istiyor gibi, değil mi?"

"Öyle," diyor bu sevimli ve erken gelişmiş çocuk. "Ama bunu kişisel algılama. Toni Teyze gerçek bir top patlatıcısı olabilir."

Toni kekeliyor, sonra ağzı açık kalıyor. "Faith, böyle bir şey söylemeyi nereden öğrendin?"

"Büyükanne Firestone geçen gece senin hakkında söyledi."

"Bazen büyükannenizin söylediği sözler tam olarak tekrarlamamız gereken şeyler değildir." "Bu tatlı çörek olayı gibi bir şey mi?"

"Aynen öyle."

Bunu sormak istiyorum ama direniyorum. Zar zor.

Sevimli ve alıngan Toni ve bu komik çocuk tarafından perçinlenmiş bir şekilde onların ileri geri konuşmalarını izliyorum. Bir yanım bir sandalye çekip bütün günü onlarla konuşarak geçirmek istiyor. Sonra programımın ne kadar yoğun olduğunu hatırlıyorum. Termosu lavaboya koymadan önce son bir yudum kahve alıyorum. "Her ne kadar kalıp Faith'le yaptığımız kreplerden yemeyi çok istesem de, gitsem iyi olacak."

Toni bana garip bir gülümseme veriyor ve rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramış anlayamıyorum.

"Ofiste görüşürüz," diyorum başımı sallayarak. Faith'e dönerek ekliyorum: "Seninle tanışmak harikaydı. Umarım harika bir gün geçirirsiniz."

"Teşekkürler," diyor, birden sesi üzgün çıkmaya başlıyor. "Muhtemelen gelmeyeceğim çünkü en iyi arkadaşım Meghan bir hafta daha Fiji'de kalacak, o yüzden okulda biraz yalnızım."

"Bu çok kötü," diyorum ona, ciddi bir şekilde. "En iyi arkadaşların ne kadar önemli olduğunu bilirim." Omuz silkerek, "Sorun değil, sanırım. Justin P.'ye benimle takılma şansı veriyor." Kahkahalarımı başarıyla bastırıyorum. "Keşke her çocuk senin gibi olsa."

"Bir de bana sor," diyor Faith, iltifatımı elinin tersiyle iterek. "Çoğu çocuk tam bir tren enkazıdır." "Faith, Toni," diyorum, Toni'ye olması gerekenden daha uzun süre bakarak. "Yakında görüşürüz."

"Umarım öyledir," diyor Faith. "Yapacağımız son şey bu olacaksa, bu arakçılık işinin iç yüzünü öğreneceğiz."

Toni son derece sert bir ses tonuyla, "Kaydırma olmayacak," diyor. Sonra da "Güle güle Cooper" diyor.

Bu gece mesajlaştığımızda Toni'ye ne söyleyeceğimi planlarken kamyonetime kadar sıırıyorum. Onunla yeni tanıştım ama onda bir şeyler var. Bu his her neyse, bağımlılık yapıyor. Sanki ilk temasın etkisi geçtikten sonra yeni bir vuruşa ihtiyacım varmış gibi.

Bölüm 9

Toni

Holly ve Archie kahvaltı için aşağı indiğinde, ayağım o kadar hızlı vuruyor ki, dünyanın içine Mors alfabesiyle mesaj gönderdiğimi sanırsınız. Ayrıca üçüncü fincan kahvemi içiyorum.

"Erken gitmeye hazırsın," diyor Holly. Hâlâ geceliğini giyiyor.

"Müteahhitiniz sabahın köründe planlarınızı getirdi," diye homurdanıyorum.

"Cooper şimdiden buraya mı geldi?" Archie kendine bir fincan kahve koyarak soruyor. "Neden onu kahvaltıya davet etmedin?"

"Çünkü ben onun annesi değilim. Kahvaltısını kendi yapabilir."

Archie kaşları birbirine karışmış bir halde bana bakıyor. "Okaaayyy." Holly'ye dönüyor ve konuyu değiştiriyor. "Bu sabah bizimle ofise gelmeye hazır mısın?"

"Öyle olduğumu biliyorsun. İlk iş Sumner'la görüşmemiz var, sonra Anthony tasarımlarımızı gözden geçirmek için uğrayacak."

Bizimle çalışmaya başlayana kadar Tony adını kullanan Anthony (bu kadar küçük bir ofiste bir Tony ve bir Toni gerçekten kafa karıştırıcı olabiliyor) eskiden evsizdi. Faith ve Holly geçen yıl onunla tanıştılar ve onu biraz tanıdılar. Archie İnanç Vakfı'nı kurduğunda, Holly ile birlikte onu aradılar ve ona danışmanlık işi teklif ettiler.

"Onu bulabildiğinize çok sevindim. O bizim için paha biçilmez bir kaynak," diyor Archie. "Şimdiden konut için son derece uygun otuz aday getirmeyi başardı. Temel atmaya hazır olduğumuzda muhtemelen otuz tane daha bulacağını garanti ediyor."

"Listeyi sadece kırk kişiye nasıl indireceğiz? İnsanları geri çevirme düşüncesi kalbimi acıtıyor," diyor Holly.

"Bölgedeki kiliselerle konuşuyorum," diye araya giriyorum. "Zaten yeterince büyük toplantı salonları olan iki kilisem var, onlar bizim taşkınlarımızı barındırmaya istekliler. Ama sadece geceleri ve kilise işleri için kullanmadıkları zamanlarda."

"En azından bu da bir şeydir," diyor Holly. "Ama biz bir sonraki konut inşaatına başlamadan bir yıl önce orada olabilirler."

"Evet, ama biz zaten onları değerli bir risk olarak inceledik. Emilion's, temizlik işleri, yer hizmetleri ve mutfak becerileri gibi faydalı becerileri öğretmek için bir program başlatacaklarını söyledi. Bazıları Bedford Falls tamamlanmadan önce iş ve kalacak yer bulabilir."

"Yeri gelmişken," diyor Archie, "yakında seni depoya götürmeyi çok isterim, böylece mekânı kendi gözlerinle görebilirsin."

"Bu harika olur." Sesim pek hevesli çıkmıyor ama bunun tek nedeni Cooper'la tekrar karşılaşmak istememem. Adam ilgilendiğim erkek tipini değiştirme yeminime ciddi şekilde meydan okuyor.

Holly aniden ayağa kalktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan mutfağın zeminine kustu. Yemek yediğim için çok mutluyum.

Archie onun yanına koşar. "Bu kadar, yatağa geri dönüyorsun." "Ama şimdi çok daha iyi hissediyorum," diye ısrar ediyor.

"Öyle diyorsun. Ama kustuğun her gün gerçek bir sınav oldu. Dinlendiğini bilsem kendimi daha iyi hissederdim." Onu odadan çıkarmaya başladı.

Tiksintiyle yere bakıyorum. En iyi arkadaşımı çok sevsem ve onun için her şeyi yapsam da, buna ihtiyacı olursa ona bir böbreğimi vermek de dahil, kusmuğa benzeyen herhangi bir şey söz konusu olduğunda pek iyi değilimdir.

Bayan Firestone çamaşır odasından çıktı ve gıdıkladı. "Ah canım, paspas getireyim." Bir rulo kağıt havlu alıp yere düşüyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..." Bayan Firestone odaya geri döndüğünde şöyle diyor. "Sen dışarı çık ve biraz temiz hava al."

"Emin misin?" Boğazıma gerçek safra kaçarken soruyorum.

Elleriyle bana sesleniyor. "Evet, git! Korkarım kalırsan temizlenecek iki kat daha fazla şey olacak." Haksız da değil.

Archie on dakika sonra dışarıda bana katıldı. "Holly çoktan uyudu."

Escalade'ine tırmandım. "Olumsuz konuşmak istemem ama karın yaklaşan anneliği hiç de çekici göstermiyor."

"Ne yaparsan yap, bunu ona söyleme, yoksa ağlamaya başlayabilir ve asla durmayabilir." Arabayı garaj yolundan çeker.

"Onunla evli olabilirsin ama o çocukluğumuzdan beri benim en iyi arkadaşım. O bu durumdayken iyi şeyler dışında bir şey paylaşmamam gerektiğini bildiğimi söylediğimde bana güven."

"Siz hanımların aynı anda çocuk sahibi olmamanız çok kötü, böylece birlikte büyüyebilirlerdi." Ona en iğrenç *OMG* bakışımı atıyorum, *az önce bunu söylemedin*, ama hiçbir şey söylemiyorum.

Archie ona soğuk davrandığımı fark ediyor çünkü "Kötü anlamda söylemedim" diye mırıldanıyor.

"Sevgilim olmadığını söylemenin beni nasıl kötü hissettirmemesi gerektiğini çok iyi anlıyorum."

"Holly ile birlikte anne olarak harika vakit geçireceğinizi kastetmiştim." Bir sonraki ışıktaki sola döndü.

"Alınma ama patronumla bu konuşmayı yapıyor olmak tuhaf hissettiriyor."

"İşveren/çalışan olmaktan çok arkadaş olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor. Yani, dün gece benim evimde yatıya kaldın..."

"Haklısın, ama bana bekar olduğumu hatırlatmaya devam edersen, uzun süre arkadaş kalamayız."

"Not edildi." Archie arabayı ofis binasının önüne çeker. "Bak ne diyeceğim, sen konuyu açmadığın sürece flört hayatından bahsetmeyeceğime söz veriyorum."

"Ki bu asla olmayacak..."

"Dün gece benden bir adamın telefon numarasını isteyen sendin." Emniyet

kemerimi çözdüm. "Artık bende olduğuna göre, bu konuda konuşmayı bırakabiliriz."

"Uh-huh. Seni kaldırıma bırakıp park edeceğim." Durmadan önce ön kapıya doğru yöneldi. Cep telefonu çaldı. "Sen yukarı çık. Bu birkaç dakika sürebilir."

Dışarı atladığımda -bu araç yerden oldukça yüksekte- Sumner'la karşılaşıyorum. "Hey, Sumner. Nasılsın?"

Yukarı bakar ve gülümser. "Pekala, teşekkür ederim."

Dün geceki mesajlaşmamızı düşünerek sinsice gülümsüyorum. "Son zamanlarda hiç operaya gittin mi?" "Aslında evet. *Kontes Maritza* şu anda oynuyor EmmerichKálmán çok küçümsenen bir

besteci."

Şaka yapıyor olmalı. "Boynuz takan kadınla olan, değil mi?"

"Wagner'in *Brünnhilde*'sini düşünüyorsun," diye beni düzeltiyor ve binanın kapısını açıyor.

İçeri girerken, "Aslında eski Bugs Bunny çizgi filmlerindeki Elmer Fudd'u düşünüyordum" diye cevap veriyorum. Ona öyle bir gülümsüyorum ki, "Ne kadar da komik *değil miyim?*" der gibi.

Bana hafif bir kahkaha atıyor, asansörün düğmesine basarken gözlerinde eğlence parlıyor. "Onları hiç izlediğimi söyleyemem. Ben daha çok *Thomas the Tank Engine* tarzı bir çocuktum."

"Franklin'i çok izledim," diyorum ona. "Ormanda yaşayan bir kaplumbağa ailesinde merak duygusu uyandıran bir şeyler var, sence de öyle değil mi?"

"Aynı fikirdeyim," diye yanıtlıyor geniş bir gülümsemeyle.

Üçüncü kata çıktığımızda, "Taze bir kahve yapıp sana getirmeme ne dersin?" diye önerdim.

"Neden sana yardım etmiyorum?"

Aman Tanrım, o gerçekten bir beyefendi.

Asansörü beklemek yerine merdivenlerden koşarak çıkan Archie, yangın kapısından içeri üfler ve "Ben de bir fincan isterim" diye seslenir.

"Elbette." Sumner'a dönüyorum. "Yardım teklifiniz için teşekkürler, ancak patron geldiğine göre, ikinizin başlamasına izin vereceğim."

Köşedeki mini mutfığa geçip Kolombiya Rostosu'nu öğütürken bir yandan da müstakbel kocamla son karşılaşmamı zihnimde canlandırıyorum. Onu bundan otuz yıl sonra saçları ağarmış ve o muhteşem gülümsemesi hala odayı aydınlatırken hayal edebiliyorum. Kahve bittiğinde üç fincan doldurup şeker ve küçük bir sürahi krema ile birlikte bir tepsiye koyuyorum. Sonra onları konferans odasına taşıyorum.

Archie ve Sumner dizüstü bilgisayarlarını açmış masaya oturmuşlardır bile. "Harika bir bağış kampanyası düzenlemenin anahtarı, alışılmışın biraz dışında bir etkinlik düzenlemektir. Herkesin bir Siyah Beyaz balosu ya da müzik etkinliği vardır. Siz öne çıkacak bir şey yapmak istiyorsunuz," diyor Sumner.

"Aklında ne var?" Archie kahvesi için bir şeker paketi açarak soruyor.

"Sevgililer Günü'nden önceki Cumartesi gecesi için bir yat kiraladım. Bir sürü konuk davet edildi bile. Bu geceyi İnanç Vakfı'nın bağış toplama etkinliğine dönüştürmeyi öneriyorum."

"Vay canına," diyor Archie. "Emin misin? Partinizi ya da başka bir şeyi ihlal etmek istemem."

"Herkesin sosyal takvimi aylar öncesinden dolu. Eğer bu parti için para toplayacaksak hızlı bir şeye ihtiyacımız var."

"Çok nazıksınız," diyor Archie. "Daha ilginç hale getirmek için bir tür temaya ihtiyacımız var mı?"

"Benim zaten bir tane var." Neden bilmiyorum ama aklıma Sineklerin Tanrısı geliyor. Bunu söylemeye fırsatım olmadı çünkü "Harry Potter cosplayi" diye ekledi.

Bu da ne? "Harry Potter cosplayi mi? Bu oldukça *eşsiz*." Çevirisi: garip.

"Belki, ama kabul edelim. Elli yaşın altındaki neredeyse herkes seriyi okudu ve tahmin ediyorum ki

Filmleri izlememiş olanlar için. Davetiyelerim altı hafta önce dağıtıldı, dolayısıyla kostümlerin muhteşem olacağından emin olabilirsiniz. Kimse bir grup zengin insan kadar süslenmeyi sevmez."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Archie hevesle. "Kim olarak giyiniyorsun?" "Lucius Malfoy," diye yanıtlıyor niyetim.

Söyleyecek sözüm yok. Adamların planlarını tamamlayabilmeleri için toplantıdan ayrılıyorum. Sumner'la ilk gezintimiz, Harry Potter Evreni'ndeki en kötü insan olan, sümüklü Draco Malfoy'un babası kılığına girdiği bir Harry Potter cosplay gezisi olacak. Bu senaryonun geldiğini gördüğüm hiçbir kısmı yok.

Acaba tüm mesajlaşmamız hayal gücümün bir ürünü müydü? Telefonum gelen bir mesajla çaldığında akıl sağlığımı sorgulamaya başlıyorum.

Yeni Adam: Sadece sabah ilk iş olarak sizi görmenin güne mükemmel bir başlangıç olduğunu söylemek istedim.

Ben: Bu çok tatlı.

Yeni adam: Çok güzel kahve yapıyorsun.

Ben: Teşekkürler. Bugün çok şık

görünüyorsun.

Yeni Adam: Çok güzel görünüyorsun. Topuzunun tokalarını çıkarıp saçlarını sallamanı izlemek istiyorum. Bir ara bunu benim için yapar mısınız?

Vay canına, bu adam harekete geçtiğinde çok hızlı koşuyor. Her şeye rağmen burada bir potansiyel olabilir.

Ben: Eğer kartlarını doğru oynarsan ...

Ofis telefonu çalıyor, ben de hızlı yazıyorum.

Ben: Gitmeliyim, ama bu gece sana mesaj atarım,

tamam mı? Yeni Adam: Nefesimi tutarak

bekleyeceğim.

Mutluluk içime yayılırken konferans salonuna doğru bakıyorum. Bütün bu Harry Potter cosplay olayı bir gün torunlarımıza anlatacağımız komik bir hikaye olabilir.

Bölüm 10

Cooper

Telefonuma bakıp sırtıyıyorum.

"Tamam, bu kadar," diyor Yuma. "Bana neler olduğunu anlatmak zorundasın." Kollarını kavuşturmuş ofisimin kapısında dikiliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu," diyor ellerini büyü yapar gibi bana doğru sallayarak. "Tüm bu kendine gülümseme. Sinir bozucu. Biriyle mi tanıştın?"

"Hayır," diyorum ona, uğursuzluk getirmek istemediğimden.

"Sadece bir arkadaşımın mesajlaşıyorum." "Bir kadın arkadaşla mı?"

"Annem onun adına casusluk yapman için sana para mı ödüyor?"

"Sanki annen için casusluk yapacaktım gibi." Küçümseyen bakışı komikti. Yuma annemin büyük bir hayranı değil. Fikri, genellikle annemin ebeveyn hayal kırıklığı gösterisini içeren düzinelerce garip telefon görüşmesine dayanıyor. Asistanım benim hakkımda ne kadar homurdanırsa homurdansın, son derece sadıktır. "Kendi iyiliğim için bilmek istiyorum."

"Yuma, bana karşı hislerin olduğunu bilmiyordum."

Gözlerini deviriyor. "Hayal kurmaya devam et dostum. Bu yüzden sormadığımı biliyorsun. Sadece neye hazırlanacağımı bilmek istiyorum."

"Nasıl yani?" Kafam iyice karışmış bir şekilde soruyorum.

"Çünkü eğer havada bir romantizm ihtimali varsa, bunu bilmem gerekir ki siz randevulara gitmek için erkenden ayrılırken bu işi sorunsuz bir şekilde yürütebileyim."

"Böyle bir şey hiç olmadı. Sadece meraklı davranıyorsun."

Bana mahcup bir bakış attı. "Bana bahsetmediğin bu kişi 'o kişi' çıkarsa olabilir."

"Söz veriyorum, böyle bir durum ortaya çıkarsa ilk öğrenen siz olacaksınız."

"Teşekkür ederim." Duraksıyor, ağzından baklayı çıkarmamı bekliyor. Ben söylemeyince derin bir iç çekti. "Ne olmuş yani?"

Kim bu kız? Ve lütfen bana iş sayesinde tanıştığınız biri olduğunu söylemeyin." "Ne fark eder ki?"

"Lanet olsun, iş yerinden biri." Dudaklarını büzüyor. "Ortalık karışabilir. Şu anda bilmelisin ki,

bu iş bittiğinde ondan gelen telefonlara cevap *vermeyeceğim*, böylece onu hayalet gibi görebilirsin. Ayrıca, ben

eğer seni hayalet gibi görürse onu bulmana yardım edecek."

"Benim için çalıştığını biliyorsun, değil mi? Ayrıca, ayrılacağımızı kim söyledi ki? Benim için olabilir." O yorum yapamadan ben ekliyorum: "Ama şimdilik her şey çok ön planda. Birkaç flört mesajından başka bir şey olmayabilir. Şimdi, başka bir şey var mı, yoksa bana randevu tavsiyesi vermeye mi geldin?"

"Başka bir şey daha var. Natalie günün sonunda sizi de alabileceğini söyledi."

Natalie Palmer zaman zaman birlikte çalıştığım son derece yetenekli bir tasarımcı. Genelde dolu oluyor, bu yüzden Yuma'dan Bedford Falls projesi için onunla temasa geçmesini istediğimde pek umutlu değildim. "Şimdiden mi?"

"Ofisi, saat beş yönünde," diyor kendi masasına gitmeden önce.

Oturmadan önce tereddüt ediyor. "Tabii gizemli kadınla çok meşgul değilsen-"

"Natalie'ye beşin yeterli olduğunu söyle." Dikkatimi güncellemekte olduğum hesap tablosuna geri veriyorum.

"Cooper, seni görmek harika." Natalie beni selamlamak için masasından kalktı. Her zaman çok şıktır ve bugün de yüksek belli siyah bir kalem etek ve beyaz düğmeli bir bluz giymiş. Beş santimlik topuklu ayakkabıları onu neredeyse benim kadar uzun yapıyor.

Ofisine baktığımda, Natalie'nin ofisinin yeteneklerinin sürekli değişen bir göstergesi olduğunu bir kez daha hatırladım. Buraya son geldiğimde, avcı yeşili duvarları ve her yerde saksı tropik bitkileriyle bir orman havası vardı. Bugün ise masasının üzerinde tek bir siyah avizenin asılı olduğu tamamen beyaz, ultra modern bir alan. Odak noktalarına çok önem veriyor.

Hızlıca kucaklaştıktan sonra sandalyesine doğru ilerliyor, oturuyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Odayı işaret ederek, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Her zamanki gibi müthiş."

"Dürüst ol, nefret ediyorsun. Senin için fazla havasız ve resmi." "Orman ofisinizin büyük bir hayranıydım."

"Orman ofisi mi?" diye soruyor ve gülüyor. "Sanki üç yaşında bir çocuğun yatak odası gibi konuştun." "Özür dilerim." Yüzümü buruşturuyorum. "Adını ne koymuştun? Bohem şıklığı mı?"

"Yeterince yakın." Natalie'nin bakışları biraz fazla yoğunlaşıyor. "Bunun senin favorin olması mantıklı.

İçeride olmaktan nefret ediyorsun."

"Gerçek bu," diyorum ve konuşmayı burada bulunma nedenime yönlendiriyorum. "İçeride olmaktan bahsetmişken, Bedford Falls projesinin ilk çizimlerine bakma fırsatın oldu mu?"

"Yaptım ve bazı büyük sorularım var, evsizler için ev inşa ederek nasıl para kazanacağınızdan başlayarak?"

Büyük ihtimalle parasını nasıl alacağını merak ediyordur. "Proje Harrington'lardan biri tarafından finanse ediliyor."

"Harringtonlar mı? Doğu sahilinin yarısına sahip olan aile mi?"

"İşte bu. Archie geçen yıl aile şirketinden emekli oldu ve eşi Holly ile birlikte bir vakıf kurdular. İnsanların kendi ayakları üzerinde durmalarına yardımcı olmak için küçük köyler kurmaya karar verdiler."

Natalie bana çapkın bir bakış atarak, "Bunun bir parçası olmak istemen bekâr kadınlar için bulunmaz bir nimet," diyor. "Az önce bir yumurta düşürdüğüme eminim."

Beynim esprili bir cevap bulmaya çalışırken gözlerim açılıyor. İlk dürtüm gururumun okşandığını hissetmek oldu,

Bunu hemen Toni'nin yüzünün görüntüsü ve suçluluk duygusu takip ediyor (ki bu çılgınca, çünkü tek yaptığımız mesajlaşmaktı).

"Sakin ol," diyor. "Yumurta konusunda ciddi değilim." Yüz ifadesi aksini söylüyor. "Şimdi, yardım etmek için ne yapabilirim?"

Konuyu değiştirdiği için minnettarım, Holly ve Archie'nin köy için vizyonunu açıklıyorum. Ona deponun ve bahçenin fotoğraflarını ve kurtarmak istediğim malzemeleri gösteriyorum. Dikkatle dinliyor ve notlar alıyor. Her şey normal görünüyor, ancak buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmak istediğim hissinden kurtulamıyorum.

Ona projenin detaylarını anlatmayı bitirdikten sonra sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Dürüst olmak gerekirse Cooper, ilham aldım. Düzenli satıcılarım tarafından bağışlanan ya da büyük oranda indirim tabi tutulan pek çok malzeme öngörüyorum - döşemeler, çarşaf, tekstiller... Her evin kendine özgü bir havası olacak. Her şey koordineli, rahat ve sakin. Tamamen davetkâr. Gerçek bir ev."

"Yani var mısın?" Bir yanıma tuhaf bir şekilde hayır demesini umsa da soruyorum.

"Kesinlikle. Şu anda programım çok yoğun ama yine de bunu araya sıkıştıracağım. Geri çevrilemeyecek kadar harika bir proje."

"Bu harika." Ayağa kalktım ve masasındaki planları topladım. "Archie ve Holly çok heyecanlanacak. Bu arada onları seveceksin. Harika insanlar. Dünyanın tuzu biberi."

Ayağa kalkıyor ve masasına öyle bir yaslanıyor ki bluzunun altına bakabiliyorum - ki bunu yapmayacağım. "Dört gözle bekliyorum," diye mırıldanıyor.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. "Mükemmel. Gecenize devam etmenize izin vereceğim. Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

Saatine bakar. "Seni geçireyim." Kapıyı benim için açık tutuyor. "Bir şeyler atıştırmak istemezsin, değil mi?"

Daha önce de birlikte yemek yemiştik ama bu bir iş daveti gibi gelmedi. "Ne kadar istesem de bu akşam için planlarım var ve geç kalıyorum." Tek planım eve gidip tanıdığım en kafa karıştırıcı kadınla mesajlaşmak olsa da Natalie'nin daha fazlası olduğunu düşünmesi umurumda değil.

Yüzü bir nanosaniye için düşünüyor ama hemen toparlanıyor. "Belki başka zaman o zaman." "Kulağa harika geliyor." Birden ona neden hiç çıkma teklif etmediğimi merak ettim. Tam benim tipim.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde bazı taslaklarla temasa geçeceğim. Demodan önce sahayı ziyaret etmeyi de çok isterim, böylece ne tür malzemeleri geri dönüştürebileceğimizi görebilirim."

"Büyük beyinler benzer düşünür," diyorum. "Gözüm şimdiden bazı tuğla ve ahşaplarda." "Neden yarın bir ara uğramıyorum?"

"Elbette. Ben olmasam da Yuma orada olacak. Ona kurtarılmasını istediğiniz şeylerin bir listesini verin."

Beni bir saate bağlamadan önce oradan hızla uzaklaşıyorum. Tasarımcımdan kaçmamalıyım ama dikkatim son derece kafa karıştırıcı Toni'ye odaklanmışken onunla flört etmek de istemiyorum. Şeytandan bahsetmişken. Kamyonetimin kapısını kapattıktan hemen sonra, gelen bir mesaj olduğunu bildiren bir ping alıyorum.

Toni: Hey sen, bilmek istersin diye düşündüm, az önce topuzumu indirdim ve saçımı salladım.

Ben: Vay canına! Bu mesajlaşma ilişkisinin o aşamasına geldik mi? Eğer öyleyse, ne

Giyiyor musun?

Toni: Polar pijama altı ve üzerinde tek boynuzlu at resmi olan büyük boy bir sweatshirt. Alt yazıda "Keşke tek boynuzlu bir at olabilseydim de insanları kafamla bıçaklayabilseydim" yazıyor.

Ben: Biraz korkutucu olmasa da ilginç.

Toni: İnsanları diken üstünde tutmayı seviyorum. Bu iyi bir şey, değil

mi? Ben: Kesinlikle.

Ne yapıyorsun?

Ben: Bir toplantıdan çıkıyorum. Eve gidince mesaj atabilir

miyim? Burada olacağım.

Bölüm 11

Toni

Nasıl yaptığımdan emin değilim ama telefonumu sabunlu suyla dolu lavaboya düşürdüm. Milyonlarca kez bulaşık yıkadım ama bunu daha önce hiç yapmamıştım. Kahretsin, şimdi Sumner'la mesajlaşamıyorum ve ona haber vermenin hiçbir yolu yok. Sanırım Holly'ye dizüstü bilgisayarımın e-posta gönderip onunla iletişime geçmesini sağlayabilirim, ama gerçekten bir şeyler olduğunu anlayana kadar bu tomurcuklanan ilişkiyi gizli tutmak istiyorum.

Bütün geceyi Sumner'ın mesajlarına cevap vermediğim için üzüleceğinden endişelenerek geçirdim. Kafamı dağıtmaya çalışarak köpüklü bir banyo yapıyorum, sonra da *Ted Lasso* maratonu için kanepeye kıvrılıyorum. Normalde yaptığım gibi sonuna kadar gülmek yerine, acil bir durum olduğunda 911'i bile arayamayacağım gerçeğine takılıyorum.

Little House on the Prairie zamanında büyümek böyle bir şey olmalı. *Zavallı insanlar*.

Sonunda yatağa bir saat erken giriyorum, böylece açılır açılmaz Verizon mağazasına uğrayıp yeni bir telefon alabiliyorum.

Günahkâr derecede lezzetli rüyalar görüyorum ve Cooper bir kez daha gösterinin yıldızı oluyor. Bitmelerini istemiyorum, çok güzeller ama sonunda kendimi başka bir şeye odaklanmaya zorluyorum. Şalgam olduğu ortaya çıktı. Sakın sorma.

Alarmım uzun süre çalıyor ve sonunda uzanıp onu odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Dün gece hiç alkol almamış olmama rağmen akşamdan kalma hissediyorum. Kendimi yataktan dışarı sürükledikten sonra, boy aynasının önünden geçerken kelimenin tam anlamıyla sığıyorum. Camdaki kadın bar kavgasına karışmış gibi görünüyor. Ve kaybetmiş.

Saç fırçamı kaptığım gibi, oluşan düğümleri çözmeye çalışıyorum. Sonra bir fincan kahveye başlamadan önce gözlerimin altına fazladan kapatıcı sürüyorum. Karıştırmadan önce kapatıcıyı orada bekleteceğim. Umarım bu beni daha az korkutucu gösterir.

Bu yıl çok moda olan süper Amish görünümlü elbiselerden birini giydikten sonra dahili telefonum çalıyor ve birinin geldiğini haber veriyor. "Evet?" Dikkatle sordum. Kimse bu kadar erken gelmez.

"Toni, ben Archie. Neredesin?"

"Ne demek istiyorsun? Belli ki evimdeyim." *Neden bu saatte burada?*

"Bu sabah sekizde seni alıp şantiyeye götüreceğime dair mesaj attım. Benimle buluşmanı

söyledim.

ön tarafta."

"Dün gece telefonumu lavaboya düşürdüm. Mesajını hiç almadım." Panik sinir sistemimi ele geçiriyor ve aynı anda binlerce arı tarafından sokulmuş gibi hissediyorum. Bugün bir telefon almam lazım.

"Aşağı gel."

"Henüz hazır

değilim."

"Toni, bir inşaat alanına gidiyoruz. Aşağı gel, işimiz bittiğinde seni yeni bir telefon almaya götüreceğim."

"Çok patronluk taslıyorsun."

"Patronun ben olduğum için sorun değil."

Bu çemkirmeye cevap verme zahmetine girmiyorum. Kışlık botlarımı giymeden önce montumu ve çantamı alıyorum, sonra yanıma almak için bir fincan kahve daha dolduruyorum. Archie ellerini direksiyona vurarak yolcu kapısından gelen müziğin ritmine ayak uyduruyor.

Radyoyu kapattı ve bana baktı. "Vay canına, şu haline bak." "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey. Sadece, bilirsin, vay canına. Bugün farklı görünüyorsun."

"Haber vermeden evime gelen sendin. Ne bekliyordun ki?"

Trafiğe çıkmadan önce dönüş sinyalinin yakıyor. "Sana haber verdim. Sadece anlamadın. Kötü bir vay be değildi, sadece vay be, farklı görünüyorsun türünden bir vay be."

Onu görmezden gelmeye karar verdim. Sumner bugün ofise gelecek gibi değil. Bir şantiyeye gidiyorum. Orada bir zamanlar etkilemeye çalıştığım tek kişi Cooper olabilir. Ama o yola girmeyeceğime göre, nasıl görüldüğüm umurumda değil.

Archie Bedford Güz alanına girdiğinde nihayet "Holly nerede?" diye soruyorum. "Hâlâ midesi bulanıyor. Arabada bağırıp çağırmasını riske atmak istemedim." Sadece bu düşünce bile midemi bulandırmaya yetiyor.

Cooper yanaştığımızı görmüş olmalı, çünkü karavanından çıkıp bize doğru yöneldi. Beni gördüğünde yüzündeki ifade dostça bir ifadeden kapalı bir ifadeye dönüşüyor. Dikkatini hemen Archie'ye odaklıyor. "Bu kadar erken uğrayabildiğine sevindim. Görünüşe göre Natalie'nin bugün gelebileceği tek zaman bu."

"Endişelenme," dedi patronum. "Toni'yi de yanımda getirdim, böylece her şeyden haberdar olabilir." Cooper bana bakmıyor bile. *Cidden, onun sorunu ne?*

Eski depoya girerlerken kayıp bir köpek gibi arkalarından gidiyorum. Gördüğümüz ilk kişi o kadar uzun ve güzel bir kadın ki, onun bir podyum modeli ya da bir film yıldızı olduğuna eminim.

"Natalie," diye selamlıyor Cooper onu. "Bu Archie Harrington. İnanç Vakfı'nı o kurdu ve bu topluluğu inşa etmemizin nedeni o."

Archie onun elini sıkarken, "Bay Harrington, sizi şöhretinizden tanıyorum elbette. Sizinle çalışmak benim için bir onur."

"Teşekkür ederim," diyor Archie ve bana eliyle işaret ediyor. "Bu benim asistanım, Toni."

Natalie beni tamamen görmezden gelmeden önce bana kısa bir bakış atıyor. Cooper'a dönüyor. "Sadece bir saatim var, hadi şu gösteriyi başlatalım." Topukludan çok ayaklık gibi görünen ayakkabılarıyla uzak duvara doğru adım atıyor.

Onları seviyorum ve eğer mevcut olsalardı eski ben onları altı renkte satın alırdı.

"Coop kırk ev olacağını söyledi. Merkezi bir bahçe alanı da eklemeliyiz. Basın için çekilecek

fotoğraflarda harika görünecektir."

"Basında çıkan resimler neden önemli?" Ben soruyorum.

O korkutucu halini bana doğru çeviriyor. Elbisesine de bayıldım. Vücuda oturan ve süper

yüksek düzeyde seksapelitesini korurken, şık. "Çünkü basın, hayır işleri yaparak imajlarını yükseltmek isteyen işletmelerden ek fon sağlama gücüne sahiptir."

Tabii ya. Tabii ki bu yüzden. Bu sabah o kadar kötü durumdayım ki, herkes Wimbledon'dayken ben masa tenisi oynuyor olabilirim. "İyi bir noktaya değindin," diyorum isteksizce.

Elini Cooper'ın koluna doluyor. Archie'ye, "Coop ve ben birlikte pek çok projede çalıştık, bu yüzden bu projeyi senin için başarıyla tamamlayacağımıza eminim," diyor.

Archie, sağ olsun, Natalie'nin bana dışlanmış biri gibi davrandığının farkında gibi görünüyor çünkü beni kendine çekiyor. "Toni altı yıldır benimle birlikte. Nelerden hoşlandığımı biliyor, bu yüzden onu senin irtibat kişin yapacağım."

Natalie bana tatsız bir ifadeyle bakıyor, sanki az önce bozuk süttten kocaman bir yudum almış gibi. Cooper bana bakmıyor bile. Sanki ilkokuldaymışım ve kickball için sonuncu seçilmişim gibi. En azından ilkokuldayken iyi bir sebepleri vardı. Sporda berbatım.

"Tori alınmasın ama" diyor Natalie, "bu tür kararlar verecek kadar stilden anlıyor mu?" Sanki ben başboş bir hamamböceğiymişim ve o da dev bir Raid konservesiymiş gibi burnunun ucuyla bana bakıyor. İşte bu kadar. Bu kadının ne kadar göz alıcı ve sofistike olduğu umurumda değil, o A sınıfı bir kaltak. "Adım Toni ve inanın bana, yeterince biliyorum," diye neredeyse tükürdüm.

"Böyle görünmemin tek nedeni Archie'nin bana haber vermeden beni almak için evime gelmiş olması. Bunu yapacak zamanım yoktu.

Hazırlanmayı bitir."

"Sana mesaj attım-" Archie diyor ki.

"Sana dün gece telefonumu lavaboya düşürdüğümü ve almadığımı söylemiştim," diye çıkışıyorum. Cooper sonunda söze giriyor. "Telefonunu lavaboya mı düşürdün?"

Neden umursuyor ki? "Evet, ne olmuş?"

"Archie'nin mesajını görmedin mi? Ya da herhangi bir mesajı?"

diye soruyor, gözleri parlayarak. "Bu doğru, Cooper." *Garip.*

Yüzündeki ifade birden yumuşuyor. O kadar lezzetli görünüyor ki, kollarına atlamak ve ona olan vahşi çekiciliğimi ilan etmek istiyorum. Bunu yapamam, bu yüzden gözlerimi kaçırmaya özen gösteriyorum. Bilirsiniz, kararlılığımı kaybedip eski, kötü yöntemlerime geri dönmeye karar verirsem diye.

Sonraki kırk dakikayı Natalie'nin odak duvarlar ve ince ama sofistike altlıklar hakkında gevezelik etmesini dinleyerek geçirirken, rüküş büyükanne çizmelerimden birini çıkarıp ona vurmak istiyorum. Bu berbat kadınla çalışmak istemiyorum.

Yeşil alanda nasıl bir fiskiye olması gerektiğini anlatmaya başladığında Cooper'a "Kullanabileceğim bir tuvaletiniz var mı?" diye soruyorum.

"Ön taraftaki iş karavanımızda. Size yolu gösterebilirim."

Ona el salladım. "Ben hallederim." Depodan koşarak çıkıyorum, yol boyunca nefesimin altında bir şeyler mırıldanıyorum. "'Coop ve ben birçok projede birlikte çalıştık.' *Blech.* Eminim öyledir. Peki ya fiskiye? Evet, harika fikir, dahice. Çünkü her evsizin hayatında eksik olan şey budur. Havada tuhaf bir şekilde fişkıran su."

Karavana vardığımda, güzel bir Japon kadın bana iri gözlerle bakıyor. "Vay canına, görünüşe göre karışmayı unutmuşsun."

O neden bahsediyor? İşte o zaman aklıma geldi, gözlerimin altına sürdüğüm fazladan örtüyü hiç silmedim. Vay anasını. "Bana tuvaleti gösterebilir misin?"

Öyle yapıyor ve ben küçücük odaya girer girmez aynaya bakıyorum ve neredeyse bayılacak gibi

oluyorum. Bir Püriten'le çiftleşmiş rakun gibi görünüyorum. Archie neden bana söylemedi? Bekle, denedi ama ben ona çok kızdım.

Örtüyü siliyorum, sonra çantamı açıyorum ve makyajımın geri kalanını yapmayı bitiriyorum. Bir dakika içinde

Kendimi seksileştirme çabasıyla saçlarımı topuzdan çıkarıp parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Sonunda kendimi biraz düzgün hissettiğimde, banyodan çıkıyorum. Beni karşılayan kadın gülümsüyor. "Şimdi anlıyorum." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ben Toni. İnanç Vakfı için çalışıyorum."

"Ben Yuma. Buraya ilk girdiğinizde siz olabileceğinizi düşünmemiştim ama şimdi yanıldığımı anlıyorum."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kapı açılıyor ve Cooper yanında Natalie ve Archie ile içeri giriyor. Natalie, narsist deli (doğru, ona son derece kinayeli bir lakap taktım), kollarını açmış Yuma'ya doğru koşuyor. "Çok uzun zaman oldu. Nasılsın?" Coop (ya da asistanı) üzerinde planlarım olması ihtimaline karşı bölgesini işaretlemeye çalıştığı açık.

Yuma, onu itmeden önce kucaklaması karşısında sertleşiyor. "Kötü bir öksürükle savaşıyorum ama onun dışında iyiyim." Natalie sanki Yuma bir orman yangınıymış ve kendisi de benzinli bir elbise giymiymiş gibi geri sığıyor.

Cooper'ın koluna tekrar yapışan Natalie genişçe sırtıyor. "Eski çete tekrar bir araya geldi ama bu sefer yanımızda bir milyarder var. Eğlenceli değil mi?"

Archie bana tiksinti dolu bir bakış attı. Nefret ettiği bir şey varsa, o da insanların parasından bahsetmesidir. Gözleri yumuşuyor. "Görüyorum ki bu denediğin yeni bir görünüm değilmiş."

Bu konuyu açtığı için hem minnettar hem de aşağılanmış hissediyorum. "Tam olarak değil."

"Tanrıya şükür!" Natalie sahte bir kahkaha attı. "Orada nasıl bir estetik aradığınızı anlayamadım. Yani, elbisen kır evi havası veriyor ama makyajın ve saçın soluktu ve bu ikisi iyi uyum sağlamıyor." Beni utandırmaya çalışmıyormuş gibi görünmek istercesine sesini biraz alçaltarak (oysa beni utandırmaya çalıştığı çok *açık*) ekliyor: "Ama meğer uyum sağlamayı unutmuşsun. Çok rahatladım."

Ona rahatladığı için ne kadar mutlu *olduğumu* söylemek için ağzımı açıyorum ama Archie beni kendimden kurtarıyor. "Toni, gitmeliyiz. Bir saat içinde Empowerment Social Enterprises'daki arkadaşlarla bir toplantım var ve gitmeden önce onların programı hakkındaki düşüncelerini öğrenmem gerekiyor."

"Doğru," diye cevap veriyorum, Cooper'ın ve yapışkanının yanından geçerken. "Yardımanın için teşekkürler, Yuma. Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum." Belli nedenlerden dolayı Natalie'yi dahil etmiyorum.

Yuma bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Sen de, Toni."

Archie vedalaşırken Natalie yokmuş gibi davranmaya devam ediyorum.

Sabahın serin havasına geri döndüğümüzde, nihayet gerçek bir nefes alabiliyorum. İkimiz de onun aracına varana kadar bir şey söylemiyoruz, o da dönüp bana bakıyor. Bana tüm bunların ne olduğunu sormasını bekliyorum ama sormuyor. "Bu sabah seni acele ettirdiğim için özür dilerim."

"Sorun yok." Emniyet kemerimi taktım. "Natalie çok kötü, değil mi?"

"Öyle de denebilir." O trafiğe çıkarken ben arkama yaslanıyorum. "Farkındaysan bir yıl önce iş yaptığın birine karşı hoş olmayan bir şey yaptığım için beni azarlardın."

Gözlerini kısarak, "Ben olsam yapmazdım" diyor.

"Kendin hakkında bunu bilmiyor olabilirsin ama eskiden spektrumun talepkâr tarafındaydın."

"Serttim ama kesinlikle mantıksız bir şekilde değil."

"Kesinlikle mantıksızdın."

Bir blok boyunca sessiz kaldı ve çizgiyi aşmış olabileceğimden endişelendim. Sonra dedi ki, "Bu durumda, benimle kaldığın için teşekkürler. Tüm bu vakıf olayı yeni. Yanımda sağlam birine ihtiyacım var."

"Holly ve benim aramda, seni koruruz."

"Bunun anlamı çok büyük, Toni. Umarım senin de her zaman arkanda olacağımı biliyorsundur." "Biliyorum."

Aklıma Cooper ve şantiyeye ilk geldiğimizde bana karşı ne kadar garip bir şekilde mesafeli olduğu geliyor. Natalie'yle arasında bir şeyler olmalı, Natalie'nin de bölgeci bir tip olduğu açık. Muhtemelen tekneyi sallamamaya çalışıyordu, ama tüm o sahnede beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız eden bir şey var.

Bir harpy ile çıkması neden umurumda olsun ki? Onu istemiyorum. Ya da daha doğrusu, onu elde etmeme izin vermeyeceğim.

Müsait olsa bile.

Bölüm 12

Cooper

Masamda oturmuş, akşam yemeği için aldığım hindili sandviçi bitiriyordum ki Toni'den bir mesaj aldım.

Dün gece seni beklettiğim için çok özür dilerim. Bulaşık yıkarken aptal telefonumu lavaboya düşürdüm ve bütün gün çok meşguldüm, şu ana kadar yenisini alamadım.

Tuhaf. Bunu zaten bildiğimi hatırlamıyor mu?

Ben: Endişelenme. Dün gece mesajlaşmak için fazla zamanım olmadı zaten.

Bu tamamen yalan. Kanepemde oturup biramı yudumlarken bir yandan da telefonumdan gözümü ayırmadan spor haberlerini izledim. Sesin açık olduğundan emin olmak için en az bir düzine kez kontrol etmiş olmalıyım. Tamam, yüz kere.

Toni: Üç haftadır mesaj atmakta ısrar etmeyen bir kadınla ateşli bir randevuda mıydın?

İnan bana o kadar heyecan verici bir şey değil. Ama hazır konu açılmışken, sadece biz mi mesajlaşıyoruz yoksa sen de bir sürü başka erkeğe mesaj atıyor musun?
#askingforafriend

Çok komiksin. Ve hayır, sen benim tek deneme mesajlaşma adamımsın.

Ben: Vay canına, bu çok büyük bir baskı. Sadece bir kadına mesaj atmaya hazır olduğumdan emin değilim. Şaka yapıyorum. Sen tek kişisin. Günün nasıl geçti?

Toni: Keşke gerçekten tek boynuzlu at olsaydım da insanları bıçaklayabilseydim dediğim günlerden biriydi.

Natalie'yi gündeme getirmek kötü bir fikir gibi görünse de kimi kastettiğini bildiğimden eminim. Toni'nin tasarımcımla aramda bir şeyler olduğunu düşünmesi isteyeceğim son şey.

Ben: Tek boynuzlu atların nazik ve büyülü olduğunu sanıyordum.

Tek boynuzlu atlar baş belasıdır. Ünlerinin sizi kandırmasına izin vermeyin. Yeni konu: Eğlenceli bir şey denemek ister misiniz?

Ben: Her zaman. Aklında ne var?

Toni: İnternette insanlarla çıkarken onlara sormanız gereken yirmi beş sorudan oluşan bir liste buldum. (Ya da bizim durumumuzda, onlarla çıkmayı düşünürken)

Ben: Ben varım. Oyunlara bayılırım.

Birinci soru: Ailenizin bir sloganı var mı (yazılı ya da başka türlü)? Ben:

Yazılı değil, ama olsaydı, Okulda Kal olurdu.

Akıllıca. Ailemin sloganı "İşler çabuk kızıştı." olurdu.

Kıkırdıyorum, keşke gözlerinin içine bakabilsem ve derinliklerinde kaybolabilsem. Yine de sesini duyabilmek için telefonda konuşmaya razı olurdum. Yazmaya başlıyorum: Ya ben seni ararsam? Sonra bunu onun ihtiyacı olduğu kadar ağırdan alacağımıza söz verdiğimi hatırlıyorum. Mesajı siliyorum ve yerine yazıyorum:

Ben: Ha! Ailen eğlenceli görünüyor.

Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi? Pekala, iki numara: Çok çalışmak için sizi motive eden nedir?

Ben: Yaptığım işi seviyorum, bu yüzden asla iş gibi gelmiyor.

Toni: Güzel cevap. Benim için mesele para. İhtiyacım var ve yeterince param yok. Şikayet ettiğimden değil, dikkatinizi çekerim. Birçok insandan daha iyi durumda olduğumu biliyorum.

Ben: Para iyidir. Kendin kazandığında daha da güzeldir.

Toni: Başka nasıl elde edebilirsin

ki? Ben: Bazı insanlar bunun için
evleniyor.

Ew. Devam edelim... Okulda en az sevdiğiniz öğretmen kimdi ve neden? Ben:

Bayan Garcia, yedinci sınıf.

Ne oldu?

Ben: Kabartma tozu ve sirke volkanımın ilham verici olmadığını ve "o sabah bir araya getirilmiş" gibi görüldüğünü söyledi.

Öyle miydi?

Ben: Evet, ama bunu yapmak için çok erken kalktım. Ayrıca bana, işime harcayacağım tüm çaba buysa hayatta hiçbir yere varamayacağımı söyledi. Yaşadığım sürece o anı asla unutmayacağım.

Toni: Ama bak ne hale geldin. Ben:

Oldukça şaşırtıcı, ha?

Gah! Sonra konuşabilir miyiz? Annem arıyor, cevap vermezsem Sahil Güvenlik'i gönderecek. Ya da polisleri. Ya da daha kötüsü, teyzelerimden birini.

İyi şanslar.

Teşekkürler. İyi geceler. Ben:

Sana da.

O imzaladıktan sonra, konuşmamızı okudum. İçimi bir kez daha sıcak bir his kapladı.

Toni'nin bu sabahki çiftçi kız elbisesiyle, tuhaf makyajıyla oturma odamda olmasını diliyorum. Yuma'ya göre, Toni "karıştırmayı" unutmuş, her ne demekse.

Yuma ilgilediğim kadının Toni olduğunu tahmin etti. Hiçbir şey onu geçemez. Garip bir şekilde, çift olmamızı destekliyordu. "Muhtemelen birbirimizi öldürmeyeceğimizi" düşündüğünü söyledi, ki bu Yuma dilinde parlak bir onaydır.

Televizyonu kapattıktan sonra oturma odamın ışıklarını söndürüyorum ve üst kattaki yatak

odama çıkıyorum. Toni'yle gerçek bir randevuya çıkmamıza daha on dokuz gün var. Birdenbire kaplumbağa gibi yavaşlamak bana hiç de iyi gelmiyor. Aslında, kaplumbağalardan nefret etmeme neden oluyor.

Bölüm 13

Toni

"Hey, anne, naber?" Sesimi yükseltiyorum ki yanımdan hızla geçen trafiğin arasından beni duyabilsin. Kaldırım boyunca daireme doğru aceleyle ilerliyorum, yakında soğuktan kurtulup sıcak bir banyoya gireceğim ve sıcak bir adamla mesajlaşırken ıslanabileceğim için mutluyum.

"Jean teyzen onu dışarı attı. Bu akşam için elinde top olan bir bebek olmanı istiyoruz."

Kalbim sıkışıyor. "Anne, hayır. Bowlingde ne kadar kötü olduğumu biliyorsun. Peki ya Hadley?"

Bu onun

gelemeyecek olan annem. Onun yerine geçmesi gerekmez mi?"

"Hadley'nin bu gece bir randevusu var. Bir borsa analistiyle," diyor dikkatle. "Oysa tahminimce sen akşamı küçük ayakkabı kutunda yalnız geçirmek için eve gidiyorsun. Muhtemelen uzun bir banyo ve *Grey's Anatomy*'yi beşinci kez izlemeyi içeren büyük planların vardır."

"Hayatımı acınası bir hale sokuyorsun." Telefonuna bakmak için aniden duran bir adamı ustalıkla atlattım.

"Hayatını acınası hale getiren ben değilim. Bunu tek başına yapıyorsun."

"Destegin için teşekkürler. Beni yine ne için aramıştın? Doğru ya, benden vermek istemediğim bir iyilik istemek için."

"Tek kızımı mutlu görmek istemem çok mu kötü?"

"Mutluyum," diye yalan söylüyorum. "Sevdiğim bir işim ve harika arkadaşlarım var. Ayrıca biriyle tanışmış olabilirim." "Kim?" diye soruyor umutla. Onu zihnimde canlandırabiliyorum, koltuğunda dimdik oturuyor.

mutfak masasında sandalye.

"Sadece işten bir adam. Bağış topluyor."

"Bağış toplama etkinliğinin bir olay olduğunu sanıyordum, bir kişi değil."

"İkisi de. Anlaşılan o ki zengin insanlar bir kermes düzenleyip tüm organizasyon ve pişirme işlerini kendileri yapmıyor. İş kiralıyorlar, böylece ciddi paralar kazanabiliyorlar."

"Yani geçimini sağlamak için hayır kurumları için para mı topluyor?" Sesi biraz şüpheli geliyor.

"Bu doğru. Bu da harika bir iş. Vakıf ona küçük bir servet ödüyor, bu yüzden kendisi için iyi yapıyor olmalı."

"Sanırım bu etkileyici."

"Öyle." Onu etkilemeyi başardığım için garip bir şekilde mutluyum - bir yetişkin olduğum için bunun gerçekten önemli olmaması gerekirken vs.

"Bu gece sokakta onun hakkında her şeyi duymak istiyorum."

"Anne..." Aynı anda hem mızımız hem de uyarıcı bir ses tonuyla söylüyorum. Sonunda binama varıyorum ve anahtarlar için el çantamı karıştırıyorum.

"Lütfen mi? Bunu senin kocaman kafanı doğururken ağrı kesicileri reddeden kadın için yap. Eğer evet demezsen, Jean kas gevşetici alıp ortaya çıkacak. Bunu en son yaptığında, neredeyse ayakkabıları spreyleyen adamla eve gidiyordu. Onu alması için Ricky Amca'yı aramak zorunda kaldım. *Ve* kaybettik."

Binanın ön kapısının kilidini açarken içimden iç geçiriyorum. "Tamam. Saat yedide orada olacağım."

"Yaşasın! Teşekkürler tatlım. Erken gel ki seni ısıtabilelim. Bilirsin, çünkü bowlingde o kadar iyi değilsin."

Ona unutmamasını söyleyemeden telefonu kapattı. Artık akşam için heyecanım kalmamış bir halde üç kat tırmanarak daireme çıkıyorum. İçeri girdiğimde tüm ışıkları yakıyorum, sonra çay için su ısıtıcısını çalıştırıyorum. Suyun kaynamasını beklerken, kalan peynirli makarnayı bir kaseye koyup mikrodalgaya atıyorum, sonra telefonumu çıkarıyorum.

Hey, sen! Bu akşam ne yaptığımı asla tahmin edemezsin.

Yeni adam: Bana sürpriz yapmak için evime geliyor musun? Sana adresimi göndereceğim ve sürpriz yapacağıma söz veriyorum.

Ben: Keşke. Annem ve kız kardeşleriyle bowlinge gidiyorum. Teyzelerimden biri belini incitti ve desteğe ihtiyaçları var.

Mikrodalga yemeğimin hazır olduğunu işaret ediyor, ben de çıkarıp masaya oturuyorum ve yanıt bekliyorum. İlk çatalımı üfledikten sonra ağzıma atıyorum ve sıcak peynirli iyiliğin huysuz pantolonumun ruh halini iyileştirmesine izin veriyorum.

Yeni adam: Çok fazla soru. Keşke gelseydin mi diyorsun? Bunu bir sonraki seviyeye taşımamız konusunda tamamen iyiyim. Ayrıca, bowling? Eminim izlemek çok seksi olurdu.

Ben: Bunu söylediğimde, keşke bowlingden başka bir şey yapıyor olsaydım demek istedim. Asıl planımıza sadık kalmalıyız. Bowling olayına gelince, bu işte BERBATIM. Ama başka birini bulamazlar ve dördüncü bir takım arkadaşı olmadan çekilmek zorunda kalırlar.

Size bir sorum var: Bowling tam olarak nasıl seksi oluyor? Televizyonda izledim ve üzerimde tam tersi bir etki yarattığını söylemeliyim. Tamamen kapatıcı.

Yeni Adam: Ben olduğunuzu hayal edin, bowling oynadığınızı hayal edin. Tüm o eğilmeler ve vuruş yaptığında sevinçten zıplamalar.

İnan bana, ben bowling oynarken kutlama olmaz. Sadece derin hayal kırıklığına uğramış akrabalar. Yemeğimi bitirip gitsem iyi olacak.

Yeni Adam: İyi eğlenceler ve belki eve döndüğünde bana mesaj atarsın, böylece sağ salim vardığını bilirim.

Kalbim çırpınıyor. Ciddi anlamda çarpıyor. Eve sağ salim vardığımı bilmek istiyor. Çıktığım onca erkekten hiçbirini benden onu bu şekilde kontrol etmemi istememişti. Bir kere bile.

Ben: Birbirimizi kontrol etme aşamasında mıyız?

Yeni adam: Belki. Henüz öpüşmediğimizi düşünürsek bu garip.

Burası sıcak mı? Çünkü içimdeki sıcaklık az önce erimiş lav aşamasına ulaştı.

Saat 7:15'te bowling salonuna gittiğimde annemi, Sheila Teyzemi ve Margie Teyzemi çoktan alıştırmaya yaparken buluyorum. Pembe bowling tişörtlerini giymişler, arkalarında da bowling lakapları var. Lig gecesi olduğu için buradaki herkesin kendi ayakkabısı var, bu yüzden "ayak hastalığı kiralama" olayını yapan tek kişi benim. Kiralık ayakkabılarımı topladıktan sonra, onların sevinç çığlıklarıyla serenat yaparak kulvarlarına doğru ilerliyorum.

"İşte orada! Kurtarıcımız!" Sheila Teyze beni kucaklamak için kendine çekti. Sonunda beni bıraktığında, "Ee? Bir adam bulduğunu duyduk. İyi birine benziyor."

"Evet." Eve vardığımda ona haber vermemi nasıl istediğini düşünüyorum. "Ve o bir üçlü aramıyor." Ona sert bir bakış attım. "O Tinder profilini kaldırdın, değil mi?"

Cevap vermeden önce annem beni tutup hızlıca kucaklıyor. Margie de aynısını yapıyor ve sonra Sheila, Dolls with Balls yedek tişörtünü bana doğru itiyor. Arkasında büyük harflerle Sparing is Caring yazarken, annemkinde Ace, Margie'ninkinde Killer ve Sheila'ninkinde Strike Queen yazıyor.

Gömleği tişörtümün üzerine geçiriyorum ve Margie bana raftan bir top uzatıyor. "Şu yeni adamı dinleyelim. Adı ne? Kaç yaşında? Hiç evlendi mi?"

Topu alıp göğsüme doğru kaldırdım. "Sumner, yaşından emin değilim ama otuzlu yaşların ortalarında olduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca internette çeşitli kadınlarla çekilmiş fotoğraflarını görmek dışında geçmişteki flörtleri hakkında da pek bir bilgim yok. Çoğu resmi etkinliklerde çekilmişti, bu yüzden randevuları ya da müşterileri olup olmadığından emin değilim." Bu da bana öğrenmem gerektiğini hatırlattı.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ona hiç evlenip evlenmediğini sormadın mı?"

"Hayır."

"Bunu yapsan iyi olur. Ya nafaka ödediği bir sürü eski karısı varsa?" Deneme atışı yapmam için eliyle işaret etti.

"Ona soracağımdan emin olabilirsiniz." Sorgulamayı durdurmayı umarak bizim kulvara geçiyorum ve topu bırakmadan önce kendimi ortalıyorum. Top utanç verici bir gürültüyle kulvarda sekiyor, sonra da çukura doğru yol alıyor. Yüzlerinde hayal kırıklığı görmeyi beklediğim takım arkadaşlarıma doğru dönüyorum. Bana dikkat bile etmiyorlardı. Bir telefonun başında toplanmış, birbirlerine fısıldıyorlardı.

Bekle bir saniye. Bu herhangi bir telefon değil. Benim

telefonum. Annem bana baktı. "Hiç evlenmediğini söylüyor."

"Ona mesaj mı attın?!" Telefonu elinden alarak söylüyorum. "Ver şunu bana!" Omuz silkti. "Ne? Ona kim olduğumu söyledim."

Ekrana baktığımda, onun yazdığını görüyorum: Merhaba genç adam, ben Toni'nin annesiyim. Anladığım kadarıyla kızım sizinle olası bir gelecekle ilgileniyor. Bu nedenle daha önce evlenip evlenmediğinizi, önceki ilişkilerinizden çocuğunuz olup olmadığını ve hazır başlamışken kaç yaşında olduğunuzu bilmem gerekiyor.

Yeni adam: Hayır, hayır. 33 yaşındayım.

Hemen bir cevap yazıyorum: Bunun için özür dilerim. Takım arkadaşlarım (öldüreceğim kişi) ben sıramı savarken telefonumu aldılar. Bu soruların sorulacağından önceden haberim yoktu.

Yeni adam: Sorun değil. Ailenin sana göz kulak olması çok güzel. Benimle ilgilendiğini duymak da güzel.

Sheila omzumun üzerinden, "Çok tatlısın," diyor.

Telefonumu göğsüme yaslayarak, "Üçünüze de inanamıyorum. Birinin aşk hayatına burnunuzu sokmaktan bahsediyorsunuz."

"Biz sadece işleri hızlandırıyorduk," diyor Margie.

"Cevapları zaten biliyor olsaydın bunu yapmak zorunda kalmazdık," diyor annem hışımla. "Bunlar hemen öğrenmen gereken şeyler."

"Bunlar zamanında öğrenebileceğim şeyler, çok teşekkür ederim. Sen karışma," diyorum onlara.

Sheila bana, "Bak tatlım, bu işe dahil olmak istememiz çok doğal," dedi. "Zavallı annen on yılı aşkın bir süredir ilk torununu bekliyor."

"Ne?" Burnumu kırıştırdım. "On dokuz yaşında hamile kalmamı mı bekliyordun?"

Annem omuz silkiyor. "Bu beni şaşırtmazdı. Eskiden çıktığın çocuklar 'koruma kullanan sorumlu erkek' diye bağırıyordu."

Başka bir yerde olmayı dileyerek birkaç kez göz kırptıyorum. "Onlar sorumlu olmayabilir ama ben kesinlikle sorumluydum. Genç bir kızken bebek sahibi olmamı mı istedin?"

"İsteyerek değil ama bu kadar genç yaşta büyükanne olmayı çok isterdim diyelim."

"Bu doğru. Buna bayılırdı," diyor Sheila ona dönerek. "Seninle ilgili en güzel şey de bu. Ego yok. Çoğu kadın kırklı yaşlarının başında büyükanne olmak istemez, ama sende... her şey bebeklerle ilgili."

"Gerçekten öyle," diyor annem. "Lafı açılmışken, bu Sumner denen kişi bebek sahibi olmak istiyor mu?"

Çünkü aksi takdirde, ona daha fazla zaman ayıramazsınız."

Margie telefonuma uzanarak, "Ona sormalıyız," diyor. "Toni'nin bunu henüz yapmış olmasına imkân yok. Yani, evli olup olmadığını bilmiyorsa-"

"Bu doğru," diye kabul ediyor Sheila. "Kaç yaşında olduğunu öğrenmeye bile zahmet etmedi."

Telefonumu sıkıca tutarak, "Lütfen aşk hayatımdan çıkıp bowlinge geri döner misin?" diye bağıryorum.

Üçü de aynı şaşkın ifadelerle bana bakıyor. Margie, "Pekala, keman de-de-dee," diyor.

Annem burnunu çekerek, "Sesini yükseltmene gerek yok," diye ekliyor. "Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz," diyor Sheila.

"En son yardım etmeye çalıştığında, şişme bebeğiyle tanışmak için evine gitmemi isteyen bir sapıkla akşam yemeği yemek zorunda kaldım," diye tısladım. "O yüzden bu işe karışma yoksa giderim ve sana söz veriyorum, bir daha asla yedeğin olmam."

Sheila yüzünü buruşturur. "Alınma canım ama bu tehdit sandığın kadar korkutucu değil."
Güzel. Bakalım onlara bir daha yardım edecek miyim.

Bölüm 14

Cooper

Telefonum çaldığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Komodinin üzerinden kaydardım.

Sonunda eve geldim. Hala uyanık mısın?

Ben: Sadece yatağa giriyorum. Nasıl geçti?

Berbattı. Muhtemelen şimdiye kadar Bowling Fail YouTube kanallarından birinde yayınlanmıştır.

Ben: Yani seni hala tüm o eğilme ve salma hareketlerini yaparken görme şansım var mı? Hayal kurmaya devam edin bayım.

Ben: Oh, yapacağım.

Meraklı akrabalarım için üzgünüm. Kendilerini tutamıyorlar. Annem ona henüz bir torun vermediğim için yıkılmış durumda.

Ben: Müdahale eden aile üyelerini anlıyorum. Üç kız kardeşim var. İçlerinden biri bana kendi ofisinde "gerçek bir top toplayıcı" olan bir avukat ayarlamak istiyor. Sanki bunu istermişim gibi.

Toni: Ailen de yuva kurup bir aile sahibi olmanı mı istiyor?

Ben: Bir konuda doktora yapmadan olmaz. Eğitim kaderimi tamamladıktan sonra, eminim torun sahibi olmak isterler. Ama sana söz veriyorum, bu asla olmayacak.

olur.

Ne, doktora mı çocuklar mı?

Ben: Doktora. Çocukları severim. Dünyaya küçük insanlar getirme konusunda ne düşünüyorsun?

Ben çok destekliyorum. Doğru adamla tabii ki.

Ben de öyle. Doğru adam olmadan bunu düşünmezdim bile.

Bahahaha!

Ben: Bir itirafta bulunabilir miyim?

Tamam.

Ben: Seninle yüz yüze vakit geçirmeyi gerçekten çok isterim.

Yapacağız. Yakında. Sadece mesajlaşmaya dayalı bir ilişkinin tüm amacı birbirimizi tanımaktır ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de annem/teyzelerim bir şeylerin peşinde olabilir. Senin hakkında bilmem gereken bazı temel bilgiler var.

Ben: Ben açık bir kitabım. Ateş et.

Toni: Kaç çocuk istiyorsun? Ben: Bir

beyzbol takımına yetecek kadar.

Toni: ...

Toni: ...

Ben: Artık korkmayı bırakabilirsin. Takılıyordum. 2 ya da 3 iyi olurdu. Karım isterse belki 4.

Ben iki üstlü bir kadını. Dört gencin sizinle birlikte yaşadığını düşünmeli ve bunu gerçekten isteyip istemediğinizi sormalısınız.

Ben: İyi nokta.

Toni: Gençlerden bahsetmişken, o yaşlarda nasıl biriydiniz?

Ben: Ben senin basit kabusundum. Etrafta gizlice dolaşıp içki ve kız bulmaya çalışırdım. Geçmek için okulda en az çabayı gösterirdim.

Bu beni şaşırttı. Seni çok sorumluluk sahibi biri olarak hayal etmiştim. Bilirsin, münazara takımının kaptanı, Ulusal Onur Topluluğu, sınıf başkanı, polo oyuncusu.

Ben: Gerçekten mi?

Gerçekten mi?

Evet. Üst tabaka gibi bir görünüşün var. Ben de: Gerçekten

mi?

Birden kime mesaj attığını bilip bilmediğini merak ettim. Görünüşe göre benim erkek olduğumu düşünüyor.

Ebeveynler keşke ben olsaydım da olduğum kişi olmasaydım diyor.

Şaşırmış gibisin.

Ben: Bir bakıma öyleyim. Kendimi senin görüldüğünden çok daha ayakları yere basan biri olarak görüyorum. Peki ya sen? Gençken biraz ele avuca sığmaz biriymişsin gibi bir his var içimde.

Bunu sana düşündüren ne?

Çünkü şimdi biraz ele avuca sığmıyorsun. Keşke seni o zamanlar

tanısaydım. Sapık.

Ben: Sadece sana gelince. Sakin

ol atan kalbim.

Ben: Yine de çok hareketsiz değil. Kalbini hızlandırmak fikri hoşuma

gidiyor. Toni: Senin üzerinde de böyle bir etkim var mı?

Ben: Seninle aynı odadayken kendimi 5K koşmuş gibi hissediyorum.

Gururum okşandı.

Ben: Olmalısın. O kadar güzelsin ki gözümü alamıyorum. Uyuyor olmam gerekirken seninle mesajlaştığım için bile mutluyum.

Ben de, ama geç oluyor. Yatağa giriyorum. Ben: Bunu hayal

etmemeye çalışacağım.

Resim çek.

Ben: Yapamam. Geçenlerde sapık olmakla suçlandım.

Eğer ayakkabı uyuyorsa.

Sanırım bunu giymem gerekecek. İyi geceler, Jay-Z. Tatlı rüyalar. İyi geceler, Beyoncé.

Bölüm 15

Toni

Uyandıktan sonra, bowling gecemin kalıntılarını temizlemek için duşa giriyorum. Bayat bira ve ayak spreyi gibi kokuyorum. Dün gece temizlenirdim ama yatmadan önce Sumner'la mesajlaşmak istedim. Mesajlaşırken yüz yüze olduğundan çok daha farklı.

Şahsen, Sumner benimle özellikle ilgileniyormuş gibi davranmıyor. Hoş ve ilgi çekici ama duvarları var. Benimle marketteki bir yabancıyla ilgilendiği kadar ilgileniyor gibi görünüyor. Uzun bakışlar yok, çok yakın durmak yok, elime dokunmak için bahaneler bulmak yok. Yardım edemem ama biraz hayal kırıklığına uğradım. Ondan ofiste özel bir şey değilmişiz gibi davranmasını istedim ama adam bu performansıyla Akademi Ödülü almalı.

Tersine, onun mesajlaşan kişiliğini tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum. Kaygısız ve komik biri.

Çok da çapkın, gerçekten çapkın.

Sumner'ın eğitim ve iş konusunda onu gölgede bırakan üç kız kardeşi var (biri tam anlamıyla bir beyin cerrahı). Zavallı adamın, bir konuda doktora yapmadığı için hayal kırıklığına uğrayan, aşırı başarılı insanlarla dolu bir ailesi var. Başarılı bir iş yürütüyor ve aynı zamanda dünyada pek çok iyilik yapıyor ki bana sorarsanız bu, her ebeveynin gurur duyması için yeterli olmalı. Neden eğitimini ilerletmek için yıllarını ve yüz binlerce dolarını harcasın ki, kendini şu anda sahip olduğu işte bulsun? *Cidden, kim bu insanlar?*

Sumner'ın mesajlaşan kişiliğine bayılıyorum ve randevumuzu sabırsızlıkla bekliyorum, böylece yüz yüze flört edebilir ve bunun nereye varacağını görebiliriz. (Umarım gelecek yıl bu zamanlar bir bakanın önünde durup yeminlerimizi ederiz).

Kırmızı kazak elbisemi giydikten sonra, birkaç kilo aldığım gerçeğiyle bir kez daha yüzleştim. Bu halimle kendimi Nicki Minaj ya da Kim Kardashian gibi hissediyorum ama şimdi nazlanmanın sırası değil.

Tüm makyajı yaptıktan sonra saçlarıma stratejik plaj dalgaları yapıyorum. Bilekten askılı siyah topuklu ayakkabılarımı giydiğimde dünyayı ele geçirmeye hazırım. Boy aynasına hızlı bir bakış attığımda, keşke geçen gün Natalie'yle tanıştığımda da böyle giyinmiş olsaydım diyorum. Bana eşitten daha az bir şeymişim gibi davranmasına imkan yoktu.

Archie'ye kısa bir mesaj gönderdim.

Bugün ofise gelirken beni de alabilir misin? Metroya binmek için fazla iyi görünüyorum.

Archie: Eğer üç dakika içinde ön tarafta

olabilirsen. Ben: Orada olacağım.

Ceketimi ve çantamı kaptığım gibi kapıdan çıkıyorum. Archie zar zor yavaşlıyor.

İçeri gir.

"Bugün neden bu kadar acele ediyorsun?" diye sordum.

"Holly'nin bu sabah taraması var ve bebeğin kalp atışlarını duyacağız, ama önce onu almadan önce ofiste yapmam gereken birkaç şey var."

"Bebeğin kalp atışlarını duymak istiyorum," diye neredeyse sızlanıyorum.

"Natalie'nin göndereceği bir sürü şeyi imzalaman için ofiste sana ihtiyacım var. Bir sonrakine ikimiz de gitsek nasıl olur?"

"Tamam, ama unutma. Bu bebek benim için dünyalara bedel."

Archie bana bakıp, "Bugün gerçekten çok hoş görünüyorsun," dediğinde suratımı asıyorum. "Teşekkür ederim." Birden kendimi beğenmiş hissettim.

"Özel birini etkilemeye mi çalışıyorsun?" Kaşlarını sallıyor. "Belki de yakın zamanda sana numarasını verdiğim birini?"

"Belki." O otoparka girerken ben de emniyet kemerimi çözüyorum. "Ama uğursuzluk getirir diye bu konuda konuşmak istemiyorum."

Dışarı çıktım ve binaya doğru ilerledim. Paltomu astıktan sonra bir fincan kahve yapıp Sumner'ın gelmesini bekliyorum. Noel Baba'yı görmek için sırada bekleyen bir çocuk gibi hissediyorum. Archie asansörü aşağı indiriyor ve Sumner'la birlikte yukarı çıkıyor.

"Sumner, merhaba! Bugün nasılsın?"

Bir adım geri atıyor ve neredeyse kendi ayağına takılıyor. Belli ki kıyafetim işini yapıyor. "Toni, merhaba. Bugün çok hoş görünüyorsun."

Güzel mi görünüyorsun? Hayır, ıslıl ıslıl, muhteşem, topuklu ayakkabılar üzerinde seks gibi görünüyorum ama tabii ki bunu ona söylemiyorum. "Teşekkür ederim. Bugün kendimi iyi hissediyorum."

"Neden?"

Ona doğru yalpalayarak yaklaşıyorum ve parmağımı gömleğinin orta kısmında gezdiriyorum.

"Çünkü bana her türlü harika şeyi hissettiren heyecan verici bir adamla mesajlaşıyorum."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Bu senin için çok güzel. Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim."

Beklediğim tepki tam olarak bu değildi. "Peki ya sen? İlişki cephesinde umut verici bir şeyler oluyor mu?"

Yanımdan geçip palto askılarına gitti. "Şu anda değil, hayır."

"Gerçekten mi?"

Durdu. "Şu anda hayatımda özel biri yok."

"Sumner," diyorum. "Olayları ofisten uzak tutmak istediğimi söylediğimi biliyorum ama sence de bu aşırıya kaçmıyor mu? Yani, burada sadece biz varız."

Kafası, partideki bir rahibeden daha karışık görünüyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Omurgama dikenli bir sıcaklık yayılıyor. "Mesajlaşma ilişkimizden bahsediyorum. Sevgililer Günü planlarımızdan bahsediyorum."

"Ne planı?"

Bu adamın olayı ne? "Beni harika bir yemeğe götüreceğini söylemiştin." Gözleri neredeyse kapanana kadar kaşlarını çatıyor. "Bunu ne zaman söyledim?"

"Yaklaşık bir hafta önce, hatırladın mı? İşleri ağırdan almak istediğimi, bu yüzden bir süre sadece mesajlaşmamız gerektiğini söyledim..."

"Gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorum, Toni. Her kime mesaj atıyorsan, o ben değilim."

Aman Tanrım. "Tabii ki sensin. Archie bana numaranı verdi."

"212-555-1654'e mi mesaj atıyorsun?"

Kalp. Güm. Zemin. "917 alan koduna mesaj atıyorum." "O ben değilim."

Tanrı aşkına, kiminle konuşuyordum ben? "Bana operada kaybolduğundan bahsetmedin mi? Ya da ilham vermeyen kâğıttan volkanın konusunda sana mantıksızca sert davranan kötü fen öğretmeninden?"

"Operada asla kaybolmazdım. Bebekliğimden beri MET'e gidiyorum. Ayrıca hayatımda hiç kâğıttan volkan yapmadım ama o öğretmen her kimse ona katılıyorum. Kartonpiyer genellikle yavandır."

Gerçekler ortaya çıkıyor. Yaşlı ve evli bir adam ya da on dört yaşında bir çocuk olabileceğini bildiğim rastgele bir adamla flört ediyordum (ve kabul edelim, ona aşık oluyordum). Sertçe yutkunuyorum, bir yanıt beklediğini fark ediyorum. "Karışıklık için özür dilerim. Lütfen bir şey söylediğimi ya da sana dokunduğumu unut.

... kişi. Bu hiç profesyonelce değildi."

Şakağının yanında guguklu bir el hareketi yapmak istediğinde bana kibar bir gülümseme sunduğundan eminim. "Yolculuk için planlarımıza başlayalım mı?"

"Doğru, bağış kampanyası." Kahretsin. Kiminle mesajlaşmayı sevdiğimi bulmak biraz beklemek zorunda.

Dizüstü bilgisayarımı, kâğıtlarımı ve birkaç kalemimi alıp Sumner'ın önünde sallanan bacaklarımla konferans salonuna giriyorum. Küçük düşmüştüm. Az önce ona çıktığımızı düşündüğümü söyledim ve açıkça görülüyor ki benimle hiç ilgilenmiyor. Benim tamamen deli olduğumu ya da bunun bana çıkma teklif etmesi için bir oyun olduğunu düşünüyor olmalı.

Bu toplantıyı mümkün olduğunca çabuk bitirmek niyetiyle oturuyorum. Sonra Tazmanya'ya (ya da gezegenin diğer tarafındaki başka bir adaya) bir uçak bileti alabilir ve bir daha asla geri dönmeyebilirim. Ona gülümseme gibi görünmesini umduğum ama daha çok kabız bir yüz buruşturma olmasından korktuğum bir ifade veriyorum. "Başlayalım mı?"

"Evet, öyle yapalım." Evrak çantasını açar ve dizüstü bilgisayarını çıkarır.

Az önce ona utanmadan asılan kadın dışında herhangi bir yerde olmayı dilediğine dair işaretler arıyorum ama hiçbirini göremiyorum. Koltuğunda kaymıyor, boğazını garip bir şekilde temizlemiyor. O son derece rahat görünüyor, oysa ben toplantımız bittiğinde elbisemdeki teri sıkmak zorunda kalacağımdan oldukça eminim.

Sonraki bir saati, beynim buradan kaçıp aşk hayatımda neler olup bittiğini öğrenmem için bağırırken kendimi onun söylediklerine konsantre olmaya zorlayarak geçiriyorum. Kendimi *çok* kötü hissediyorum ve Sumner mesajlaştığım adam olmadığı için büyük hayal kırıklığına uğruyorum. Bunca zamandır aradığım kişiyi bulduğumu sanıyordum ama bulamadım. En kötüsü de kimi bulduğumu bilmemek.

"Toni?"

Bilgisayarımdan başımı kaldırıp gözlerinin içine

bakıyorum. "Evet?" "İyi misin?"

"Harikayım, teşekkürler."

"Emin misiniz? Çünkü sana basın bültenini hangi gün göndermemiz gerektiğini sordum ve sen de evet dedin."

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm, daha önce olanlar yüzünden biraz dikkatim dağıldı."

Başını sallıyor ve bana küçük bir gülümsemeye dönüşen sempatik bir bakış atıyor. "Biliyor musun? Şimdi fark ettim ki, eğer bana mesaj attığını ve çıkmayı kabul ettiğini düşünseydin, gerçekten benimle çıkmak isteyebilirdin."

"Genel fikir buydu." Shakespeare oynamaya çalışan bir oda dolusu şempanzeden daha garip hissediyorum.

"Belki de mesajlaştığın kişiye korkunç bir hata olduğunu söylersin ve onun yerine dışarı çıkarız, belki iki kişilik samimi bir akşam yemeği. Harika bir manzarası olan inanılmaz bir yer biliyorum."

Bana öyle bir gülümsüyor ki, aşık olduğum yabancı yüzünden bu kadar panik içinde olmasam dizlerimin bağı çözülürdü. Başından beri istediğim kişinin o olduğunu kendime hatırlatarak boğazımı temizliyorum. "Bu gerçekten çok hoş olurdu. Aslında, çok isterim."

"Mükemmel. İlk resmi randevumuz Sevgililer Günü'nde olacak." "Kulağa harika geliyor." Sesim daha heyecanlı çıkmalıydı.

Bundan sonra görüşmeyi çabucak tamamlıyoruz ve benim bir randevu koparmak için bir şeyler uyduran tuhaf biri olduğumu düşünmediği için rahatlamış olsam da, aynı zamanda neler olduğunu anlamak için tamamen sabırsızlanıyorum.

"Gitmeden önce birkaç dakikalığına konferans salonunu kullanmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Elbette," diyorum ona, neredeyse sandalyemden sıçrayarak. Masama döner dönmez Archie'ye bir mesaj gönderiyorum.

Holly ile doktorda olduğunu biliyorum ama bu zaman açısından önemli. Yeni Adamı telefonuma programladığında bana kimin numarasını verdin?

Cooper'ın. Onu kastettin, değil mi?

Olamaz. Nonononononono ... Cooper olamaz. Ondan başkası

olamaz. Ben: Sumner'ın numarasını istemiştim.

Sumner Livingston? Neden?

Ben: Sonsuza dek sürececek bir aşk bulma umuduyla peşinden gittiğim erkek türünü değiştirmeye çalışıyorum.

Cooper farklıdır. Seni asla bedava kira için kullanmaz. Aslında, muhtemelen gözünü kırpmadan apartmanını satın alabilir.

O bir bela. İnan bana, biliyorum. Ve şimdi ona gerçeği söylemek zorundayım, yani onunla hiç ilgilenmediğimi. Çok teşekkür ederim.

Garip. Özür dilerim, tahmin etmemeliydim. Ne kabus

ama.

Cooper Flint'e mesaj atıyordum. Geçen hafta Archie'yle buluştuğumuzda çok garip davranmasına şaşmamalı.

inşaat alanında. Bir gece önceki mesajlarını görmezden geldiğimi sanıyordu. Onu sadece rüyamda görmüyordum, aynı zamanda ondan gerçekten hoşlanıyordum. Bu çok, çok kötü.

Telefonumu elime alıp Cooper'a bu işi bitirmek için ne söyleyebileceğimi düşünüyorum ama daha bir şey formüle edemedim asansör açılıyor ve adamın kendisi içeri giriyor.

Şimdi ne olacak?

Bölüm 16

Cooper

"Hey, sen," diyorum, Toni'yi görünce afallamış bir halde. O kırmızı elbisenin içinde inanılmaz derecede seksi. "Görüyorum ki çiftlik kızından *lanet kıza dönüşmüşsün!*" Yüzü düşüyor ve ben birden yaptığım kötü şakadan dolayı utanıyorum. "Senin için çok mu bayağı? Bu benim en iyi malzemem değildi."

Bir parmağını kaldırıyor, sonra diğer parmaklarıyla birlikte geri katlıyor ve son derece rahatsız görünüyor. "Merhaba."

Etrafa bakıp sesimi alçaltıyorum. "Burada insanlar var mı?" "Bağış toplama etkinliğimiz bugün burada."

Göz kırpıyorum ve anladığımı göstermek için burnumun kenarına dokunuyorum. Profesyonel bir ton takınarak ona, "Archie benimle burada buluşacağını söyledi. Gerçi biraz erken geldim."

"Doğru." Yanakları parlak pembeye döndü. "Biraz uzun sürecek; muhtemelen geri gelmelisin."

"On beş dakika içinde burada olacağına dair mesaj attı, eğer senin için fark etmeyecekse beklemeyi tercih ederim." Yüzüne bakıyorum

Beni gördüğüne sevindiğine dair bir ipucu arıyorum ama sevinç belirtisi göremiyorum. Aslında, düpedüz tedirgin görünüyor.

"Öyle mi?" diye yüksek sesle sorar. "Bu... harika! Ultrasonun çok daha uzun süreceğini düşünmüştüm." "Sanırım öyle olmadı." Masasının yanındaki bekleme alanına oturdum.

"Beklerken kahve ister misiniz?" İfadesi okunamıyor, ama eğer onu etiketlemem gerekirse, neredeyse acı çektiğini söyleyebilirim.

Onun gidişini izleyebilmek için evet demek istiyorum ama vazgeçiyorum. Burada oturup ona bakmak gerçekten çok güzel. Sadece muhteşem değil, aynı zamanda tatlı ve komik. Ayrıca gözle görülür şekilde gergin. "İyi misin?"

Başını sallıyor ve bir um-hmm sesi çıkarıyor ama boğuk çıkıyor. "Harika, evet." Bir kalem alarak orada her ne yapıyorsa ona devam ediyor.

Bacağımı huzursuzca zıplatıyorum. Başını kaldırdığında, ona külot eriten bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey veriyorum. "Bugün özellikle güzel görünüyorsun."

"Toni, ben kaçıyorum," diyor biri.

Sumner Livingston, koca götün ta kendisi, Rae'nin eski nişanlısı. Onun gerçekte kim olduğunu

keşfettiğim ana geri dönüyorum - aldatan, yalancı, bok çuvalı - ve gözleri Toni'ye kilitlendiğinde her tarafım geriliyor. Yanılmıyorsam, Toni'nin göğsüne bakıyordu. *Gözler yukarı, dostum!*

"Bizi izlemeye devam edin, çünkü Sevgililer Günü için Chez Louis'de bize bir masa ayarlayabileceğimden oldukça eminim," diyor kollarını trençkotunun içine sokarak.

Toni hemen ayağa kalkar ve onun sözünü keser. "Sumner, bu Cooper Flint." Bana eliyle işaret etti. "Cooper bizim için evsizler köylerini inşa eden müteahhit. Cooper, bu Sumner Livingston, bağış toplayıcımız."

Bekle bir dakika. Sevgililer Günü'nde Toni'yle yapacağı planlardan mı bahsediyordu? Randevu gibi mi?

Sumner beni gördüğünde kaskatı kesiliyor ve biraz solgunlaşıyor ve arabasının penceresinin hemen dışında, elinde tornavidayla onu öldürmeye hazır olduğunu fark ettiği anı yeniden yaşadığını biliyorum. Çabucak toparlanıyor. "Birbirimizi zaten tanıyoruz. Nasılsın Coop?"

"Harika." Ona kuduz bir hayvan gibi dişlerimi göstermeme izin veren bir gülümseme veriyorum. Onun ne kadar piç olduğunu ortaya çıkarıp çıkarmayacağıma karar vermeye çalışırken birbirimize bakıyoruz. Bunu yaparsam o geceki kötü davranışımı itiraf etmek zorunda kalacağım ve önemli bir müşterinin önünde kirli çamaşırlarını ortaya dökmek hiç profesyonelce değil - piç kurusu bunu tamamen hak etse bile.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Sumner sonunda. Toni'ye doğru döner. "Gitsem iyi olacak. Yakında görüşürüz." "Elbette görüşeceğiz."

Sumner aceleyle yanımdan geçip asansörün kapısını hızlıca çekerek indiriyor ve Toni ile beni yalnız bırakarak ortadan kayboluyor. Telefon çaldığında rahatladım. Düşüncelerimi toparlamam için bana bir an verdi.

O konuşurken ben adım atıyorum. Sumner tekrar karşılaşma talihsizliğini yaşayacağımı düşündüğüm son kişi, ama sadece vakıfla çalışmakla kalmıyor, benimle aynı kadına ilgi duyuyor. Ve kadın da *onunla mı* ilgileniyor? Bu ahmak, bu kadar zeki kadınları kandırmayı nasıl başarıyor?

Lisedeyken nasıl bir pislik olduğunu biliyordum ama Rae'yle çıkmaya başladığında bu anıları bir kenara ittim. İnsanlar büyür. Genellikle yaşlandıkça daha iyi olurlar. Sumner öyle değil. O her zaman bir pislikti.

Düpedüz öfkeliyim. Toni ve ben aslında çıkmıyor olsak da Sevgililer Günü gecesi için planlar yapmıştık. Central Park'ta bir sosisli sandviç ya da bir öpücük kadar çok şey paylaşmamış olsak da, mesaj yoluyla oldukça kişisel şeyler paylaştık. Bana kimseyle görüşmediğini söyledi. Şimdi aynı gece için iki randevusu mu var?

Telefonu kapatır kapatmaz, "Sevgililer gecesinde *Sumner*'la randevun mu var? Sanırım *biz* planları vardı."

"Evet, ama-"

"Brasserie'deki en iyi masayı ayırttım bile."

"Brasserie?" Ellerini sanki jazz yapacakmış ya da "Dur! Aşk Adına" şarkısını söyleyecekmiş gibi önüne doğru uzatıyor. "Korkunç bir yanlış anlaşılma oldu."

"Peki bu ne olabilir?" İçimden o kadar çok adrenalin akıyor ki, kafam yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Archie'den yeni adamın telefon numarasını istedim, o da seni kastettiğimi sandı." Gözlerimin içine bakmıyor.

Ne? "Bunca zamandır Sumner'la mesajlaştığını sandığımı mı söylüyorsun?"

Yavaşça başını sallıyor. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

O da üzgün görünüyor, bu da onun için kötü hissetmeme neden oluyor. Ama ben kendim için çok daha kötü hissediyorum. Ondan gerçekten hoşlanmıştım. İyi bir şeyler yaşayabileceğimizi düşünmüştüm. "Evet, ne yapabilirsin ki? Eğer senin tipin değilsem, değilimdir." Ona Sumner'ın tam

olarak kim olduğunu söylemek istiyorum ama sonra neden yapamayacağımı hatırlıyorum.
"Sorun sen değilsin..." Cümlesini bitirmez ve onun yerine, "Mesele şu ki, ben

arayışımı genişletmek için kendime söz verdim. Tam olarak şansım yaver gitmedi..." İcini çekti.

"Ben sadece... hayır."

Sadece hayır. Ouch.

Alt dudağını ısıırıyor. "Mesajlaşmalarımızdan keyif aldım ve eminim başka birini bulacaksın."

Dalgın bir şekilde elbisesinin manşetleriyle oynayarak saçmalamaya devam ediyor.

Ama Sumner? Onun kalbini kıracak.

"Nereye gittiğini görmek istiyorum," diye fısıldıyor neredeyse.

Ona nereye gideceğini söyleyebilirim. "Sumner Livingston sandığınız kişi değil."

Toni'nin kaşları aşağı doğru çekildi. "Dinle Cooper, genellikle kadınlar tarafından geri çevrilmediğini biliyorum, bu yüzden bunu kabul etmek senin için zor olmalı, ama bu gerçekten oluyor ve Sumner'ı kötü göstermeye çalışmak beni kazanmayacak, bu yüzden sadece dur, tamam mı?"

Sözleri solar pleksusa doğrudan bir darbe gibi. "Elbette. Eğer istediğin buysa, seni yalnız bırakayım.

o."

"Benim istediğim bu."

Söyleyebileceğim başka bir şey yok, bu yüzden reddedilmenin acısının beni dilsiz bırakmasına izin veriyorum.

Bölüm 17

Toni

Kendimi bir solucandan daha alçak hissediyorum. Cooper üç metreden daha az bir mesafede oturuyor ve bana hançer gibi bakıyor. Masamın altına girip saklanmamak için elimden geleni yapıyorum.

Archie döndüğünde, bir şeylerin yanlış gittiğini anladığı açıktır. Neden bilmesin ki? Gerilim o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirsin. Cooper'ın elini sıktı ve sonra bana baktı. "Her şey yolunda mı?" Korkmuş görünüyor, olması gerektiği gibi.

"Sumner'ın yerine Cooper'ın numarasını verdiğin için beklediğin kadar iyi." Paçayı kurtarmasına izin vermeyeceğim.

"Bu konuda ikinize de büyük bir özür borçluyum," diyor. "Sadece, şey"- Cooper'a döner -"Toni'nin geçmişteki bazı erkek arkadaşlarına dayanarak *senin* numaranı istediğini düşündüm." Cooper başını eğdi ve bana baktı, ifadesi okunamıyordu. "Görünüşe göre öyle değil."

Archie bir ileri bir geri bakıyor, onu hiç görmediğim kadar rahatsız görünüyor. "Özür dilerim. Cooper, hadi ofisime gidelim."

Nefes vermeden önce kapı arkalarından kapanana kadar bekliyorum. Sonra kalkıp kahve cezvesinin yanına gidiyorum. Yanaklarım kızarmış ve cildim taze böcek ısırıklarıyla kaplanmış gibi karıncalanıyor. Ben de bugünü dört gözle bekliyordum. Şimdi tek yapmak istediğim eve gidip yatağa girmek. Keşke hâlâ uyuyor olsaydım. Bunun özellikle gerçekçi bir kabus olma ihtimaline karşı koluma keskin bir çimdik atıyorum. Kahretsin, çok acıyor.

Masama döndüğümde, günün geri kalanında izin alma fikriyle oynuyorum, ama planımı gerçekleştirilmeden asansör açılıyor ve Natalie dışarı çıkıyor.

Bu mükemmel. Görmek isteyeceğim son kişi o. Ted Bundy ile oturup çay içmeyi tercih ederim. Onu gerektiği gibi selamlamak yerine, bilgisayarımın ekranına dönüyorum (ekran koruyucuda ekranı yalayan bir kedi var) ve meşgulmüşüm gibi davranıyorum. Yala, yala.

Masama geldi. "Merhaba, ben Natalie. Evsizler projesinin tasarımcısıyım."

Kaşlarımın altından ona bakarak, "Biliyorum. Geçen hafta Bedford Falls şantiyesinde tanıştık." Yüz ifadesi şaşkınlıktan şaşkınlığa doğru hızla değişiyor. "Tonya?"

"Toni."

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "O sen miydin? Ne oldu?"

"Sanırım Archie'nin beni haber vermeden erkenden aldığından bahsetmiştim." Böyle çirkin bir soruya cevap vermeyi hak ettiğinden değil.

Ceketini çıkarıyor ve neredeyse benimki kadar seksi bir elbiseyi ortaya çıkarıyor. "Tatlım, senin gibi bir kadının evden hazırlıksız çıkmadan önce bir erkeği bekletmeyi bileceğini sanırdım."

"Benim gibi bir kadın mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Biraz çaba gösterdiğinde bu kadar güzel görünebilen bir kadın." Ceketini kolunun üzerine sıyrarak ekliyor: "O sabah bir zombi filminden fırlamış gibiydin."

Haksız değil ama bunu söylemesine gerek yoktu. "Archie'yi görmeye mi geldin?" "Evet. Beni bekliyordu."

Onu anons etme zahmetine girmiyorum. Ofisini gösteriyorum. "İçeride."

O tarafa doğru kayıyor. Ondan hoşlanmıyorum. Bugün bana yeterince iyi davranmış olabilir, ama geçen hafta tam bir inekti. Kim birini sadece görünüşüne göre yargılar ki?

Sonra ne kadar ikiyüzlü olduğumu fark ettim. Cooper'ın bana uygun olmadığına, bazılarının sığ diyebileceği bir dizi kriteri kullanarak karar verdim - kariyer seçimi, kendini beğenmişliği ve yaşamak için fazla seksi olduğu gerçeği. Ama kendimi savunmam gerekirse, eylemlerimi destekleyen bir sürü deneyimim var, oysa Natalie sadece bir sürtük.

Telefonum çaldığında ilk aklıma gelen Cooper olabilir. Archie'yle bir toplantıda olduğu için bu pek mümkün değil ama yine de aptal kalbim umutlu.

Bu Holly.

Holly: Archie bana karışıklıktan bahsetti. Bunca zamandır yanlış adama mesaj attığına inanamıyorum!

Buna inanamayan tek kişi sen değilsin. Ben de şoktayım.

Holly: Ne yapacaksın? Kiminle mesajlaştığını başından beri biliyormuş gibi davranıp Cooper'la evlenecek ve sonsuza dek mutlu mu yaşayacaksın? Bu benim oyumu alır.

Ben: Yapamam. Kedi çoktan çantadan çıktı ve korkarım işler çılgınca garipleşmek üzere.

Ciddi misin?

Ben: Bu uzun bir hikaye, sana bir şişe votka eşliğinde anlatacağım (benim için; sen portakal suyu içebilirsin). Şimdi bana bebekten bahset.

Holly: Bu sabah Joy'un kalp atışlarını duyduk ve çok güzeldi! Hala gözlerim doluyor.

Ben: Ne olursa olsun bir sonraki randevuna geleceğim.

Sabırsızlanıyorum. Hala alışveriŖe gitmem gerekiyor. Pantolonumun düğmesi açık dolaŖmaktan bıktım ve bir noktada üzerimden düşecek. Yarın kız kıza konuşup alışveriŖ yapmaya var mısın?

Ben: Evet, lütfen!

Kulağa harika geliyor. Seni saat 10'da alırsız.

Görüşürüz o zaman.

Telefona bakıyorum ve zihnimde çoktan onunla birlikte kıyafet raflarına göz atıyorum ve Olanların her korkunç, kafa karıştırıcı detayını. Hemen onun evine gitmek ve bütün günü onun kanepesinde geçirmek, Cooper'ın nasıl bir pislik olduğunu anlatmak istiyorum - beni Sumner'dan ve her Ŗeyden uzak tutmaya çalışıyor - çünkü istediğini elde edemiyor. Aklımdan ofise girip onu azarlamak geçiyor ama yapmayacağım. Burası benim iş yerim, lise kafeteryası değil.

Grrr, yetişkin olmak bazen çiğ yumurtaları berbat ediyor.

Bölüm 18

Cooper

"Cooper, Natalie," diyor Archie toplantımızı tamamlamadan önce. "On iki Şubat'ta Bedford Falls projesi için bir bağış etkinliği düzenliyoruz. Holly ve ben, ikiniz de orada olursanız çok seviniriz."

Sumner Livingston tarafından yönetildiğine şüphe olmayan bir bağış kampanyası. Bir Speedo ve Batman pelerininin başka bir şey giymeden Chrysler Binası'ndan atlamak istediğim kadar gitmek istiyorum.

"Bağış toplama etkinliklerine bayılıyorum!" Natalie fişkırıyor. "Bir tema var mı?"

"Hudson'da bir Harry Potter cosplay gezisi," diyor Archie.

"Bu farklı." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Milyon yıl geçse de gitmeyi tercih edeceğim bir yer değil.

"Öyle," diye kabul ediyor Archie. "Ama bağış toplayıcımız Sumner bunun çok popüler olacağını garanti ediyor. Şimdiden yatı kiraladı ve çok sayıda konuk davet etti."

"Beni de sayın!" Natalie diyor ki. "Giyinip süslenmeye bayılırım!" "Peki ya sen Cooper? Seni evet olarak yazabilir miyim?"

"Evet, tabii. Neden olmasın?" Her ne kadar bunu dört gözle beklemesem de, kendime Toni'ye göz kulak olabileceğimi söylüyorum. Belki Sumner'ın gerçekte kim olduğunu görmesini bile sağlayabilirim.

"Archie," diyor Natalie. "Bedford Falls'taki ofis alanının nasıl görünmesini istediğinle ilgili bazı fikirleri seninle gözden geçirmek istedim."

Bunu bir işaret olarak kabul ediyorum ve ayağa kalkıyorum. "İkinize de sonra yetişirim. Fayans tedarikçisiyle bir toplantım var."

Ofisten çıkıp Toni'nin alanına girerken midem sıkışıyor ama o masasında değil. Oyalanmıyorum; hemen oradan çıkıyorum.

Günün geri kalanında otomatik pilottaydım, yapmam gerekenleri yapıyordum ama hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Evime yaklaşırken telefonum çaldı.

"Cooper, ben annen," diyor annem.

Adelaide Flint zeki bir kadın, bu yüzden arayan numaranın ne olduğunu bildiğinden eminim. Yine de her konuştuğumuzda kendini tanıtmakta ısrar ediyor.

"Merhaba anne." Evimin ön kapısının kilidini açıp içeri giriyorum. "Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim. İşler nasıl?" diye soruyor "Şiddetle onaylamasam da destek olmaya çalışıyorum" sesiyle. Cruella de Vil'in yavru köpeklerinizi sorması gibi. İstiyorsun

ilgisinin fedakarca olduğunu düşünürsünüz ama sağduyunuz

buna izin vermez. "Harikayım, teşekkürler."

"Bunu duyduğuma sevindim." Hayır, değil. "Arıyorum çünkü Willa bu Pazar bir aile brunch'ına ev sahipliği yapmamızı istedi. Çok önceden haber vermediğimi biliyorum ama Ted'le tanışmamız için hazır."

"Onunla henüz tanışmadın mı?"

"Hayır. Neden, sen yaptın mı?" Sesi savunma sınırında geliyor.

"Hayır. Willa'nın şimdiye kadar onu seninle ve babamla tanıştırmak için getirmiş olacağını düşündüm." İğnelememe aldırmadan boğazını temizledi. "Brunch saat on birde. Gelebilir misin?"

Evet dememi istediğinden pek emin değilim ama kız kardeşimi sevdiğim için (her şeyi bilen iğrenç biri olsa da) "Tabii, bir şey getirebilir miyim?" diye soruyorum.

"Sadece kendin. Yemek hazırlatıyorum." Şimdi de daha evcimen olamadığı için her zamanki bahanesini öne sürecek (sanki hiç umurumdaymış gibi). "Kendim pişirirdim ama hasta listem bu hafta çok dolu ve hazırlanmak için yeterli zamanım yok."

"Eminim çok meşgulsünüzdür." Mutfağa gidip ışıkları açıyorum. "Her zaman. Meşgul olduğunu tahmin ediyorum, o yüzden seni tutmayayım."

"Hiç meşgul değilim. Eve yeni geldim." Bu benim pasif agresifliğim. Benim kariyer seçimimi küçümsediği kadar, havadan sudan konuşmaktan da nefret ediyor. Sohbet etmek için zamanım olduğunu söylemek onu rahatsız edecektir.

"Muhtemelen bir duşa ihtiyacın vardır."

"Pek sayılmaz." İş botlarımı çözmek için çömeliyorum. "Bütün günü evrak işleriyle uğraşarak geçirdim, o yüzden her zamanki kadar iğrenç ve terli değilim."

"Oh, şey, yapmam gereken bir düzine arama daha var."

Onu gerçekten çıldırtmak isteseydim yeni projemden bahsederdim ama muhtemelen ortaya çıkacak ders için enerjim yok. "Tamam anne, pazar günü görüşürüz."

"Mükemmel" diyor ve hemen ardından "Birini getirmeyi planlıyor musunuz?" diye soruyor. Burnumu sokmaya çalışmıyorum ama yemek şirketine doğru bir kişi sayısı vermek her zaman en iyisidir. Kreplerin tükenmesini istemeyiz."

Tanrı korusun. "Hayır, sadece ben," diyorum ona, Toni'yle ilgili düşünceler aklıma geldikçe içim çalkalanıyor.

Telefonu kapattıktan sonra, telefonumu tezgâhın üzerine koyup ona bakıyorum. Onunla olan tüm "ilişkimi" gözden geçirme isteğiyle savaşıyorum. Bu büyük bir hata olurdu, çünkü ya onu arayıp azarlamama ya da Sumner'la ilgili gerçekleri anlatıp onu Sumner'ı terk edip beni denemeye ikna etmeme yol açabilirdi. Hangisinin daha kötü olacağından emin değilim.

Onu o piçle birlikte düşünmek beni tamamen yıkıyor. Ona zarar verecek, biliyorum, ama söylediğim tek kelimeye bile inanmayacak. Onun şeytani Kool-Aid'ini çoktan içti.

Buzdolabından bir şişe Stella alıyorum ve yiyecek bir şeyler bulmak için raflara bakarken kapağını kapatıyorum. Elimde sadece malzemeler var ve yemek yapacak durumda değilim. Kendime büyük, sulu bir hamburger ve patates kızartması ısmarlamaya karar veriyorum.

Televizyon karşısında fast food yediğimiz bir akşam daha. Tek başıma. Yaşasın.

"İşte buradasın!" Willa, ailemizin Tudor tarzı devasa evine girmeme izin vermek için kenara çekiliyor. Bana çabucak sarıldı. "Giyindiğin için teşekkürler."

"İyi görüldüğümü sanıyordum," diyorum ona, koyu renk kot pantolonuma ve açık mavi düğmeli gömleğime bakarak.

"İyisin," diyor, "ama kot pantolonunu yeniden düşünebilirdin."

"Eve gidip üstümü değiştireyim mi?" Şu anda çıkıp bir daha geri dönmeme düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

"Bunun için artık çok geç," diyor kısa boylu, zayıf, chino pantolonlu ve beyaz gömlekli bir adam. Bi

z. Sol kolunu onun beline doluyor ve sağ kolunu bana uzatıyor. "Ted Lassiter."

Gözlerim kız kardeşimin belindeki eline kayıyor ve çenem geriliyor (ki bu çok saçma, çünkü Willa bir yetişkin ve zaten birlikte yaşıyorlar). Onda hoşlanmadığım bir şeyler var. "Cooper."

"Oh!" diyor, kız kardeşimi bırakarak. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Küçük kardeşim Cooper *çalışan adam*. Willa bana senin hakkında çok şey anlattı."

"Öyle mi?" Paltomu silkiyorum. Neden benim çalışan bir adam olduğumu belirtme ihtiyacı hissetti? O da çalışan bir adam değil mi? İşli olan her erkek çalışmıyor mu? Yemek şirketi üniforması giymiş bir kadın ceketimi alıp dolaba astığında kaba bir şey söyleme isteğimi bastırıyorum. "Eminim hakkımda sadece iyi şeyler söylemiştir."

"Bazıları iyi oldu," diyor sırtarak.

Bu adam tam bir dangalak. "Ailenin yüz karası olarak, benden beklenen sadece bu kadar başarı."

"Hey." Willa başını o küçümseyici tavrıyla eğdi. "Kesinlikle avukat olabilirsiniz."

Ona alaycı bir teşekkür etmek üzereydim ki Ted araya girdi: "Ya da bir avukatla anlaşabilirsiniz." Kadın Ted'in karnına bir şaplak atıyor ve Ted hemen incinmiş köpek yavrusu moduna geçiyor. "Ne? Ona Diane'i ayarlamak istediğini söylemiştin. Ben de sana yumuşak bir geçiş yapmaya çalışıyordum."

"Üzgünüm, bebeğim." Ona uzun bir öpücük veriyor. "Elbette öyleydin." İğrenç PDA gösterileri nihayet sona erdiğinde Ted'i bırakıyor ve benimle kollarını birleştiriyor. "Ben sana şirketteki şu müthiş yeni avukattan bahsederken gidip sana bir içki bulalım."

Kız kardeşimin *tanışmak zorunda olduğum* kadını tarif edişine kulak kabartırken, devasa fuayeden geniş oturma odasına doğru dört basamak çıkıyoruz. Uzak köşede, ailemin sadece en iyilerin en iyilerini stokladığı bir bar gururla duruyor.

Pırıl pırıl mermer masaya yaklaşan üniformalı bir adam, "Mimoza?" diye soruyor. "Daha sert bir şey var mı?" *Saf tahıl alkolü gibi mi?*

"Sadece şampanya servis etmem emredildi." Ben arkasındaki Macallan şişelerine bakarken üzgün görünüyor.

"Süper. Portakal suyunu tut."

Keşke yanımda sahte bir randevu getirseydim de kız kardeşimin benimle yapmaya niyetli olduğu konuşmadan kaçabilseydim. Howard - isim etiketi takıyor - içkimi doldururken aklım Toni'ye gidiyor ve kısa bir süreliğine onun ailem hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Sanırım o da en az benim kadar buradan nefret ederdi. Yalnız olmadığımı bilmemi sağlamak için elimi sıkıldığını hayal ediyorum. Biz ayrıldıktan sonra, ben en yakınlarımdan ve sevdiklerimden şikayet ederken o beni sabırla dinlerdi. İçimi tamamen döktüğümde, onların ne kadar küçümseyici olduklarını unutmuş olurdum, çünkü beni gerçekte olduğum gibi gören tek kişiyle birlikte olurdum. Beni ben olduğum için seven kişiyle.

Ama o bilmiyor.

"... ama bunun sizi yanıltmasına izin vermeyin, çünkü tüm bunların altında altın gibi bir kalp var," diyor Willa.

Oh, Tanrım. Bunca zamandır konuşuyor muydu? Muhtemelen dinliyor olmalıydım. Barmen

ıçkimi bez bir kokteyl peçetesinin üzerine koydu.

"Her neyse," diyor sabırsızlıkla. "Ne düşünüyorsun? Ona numaranı verebilir miyim?"

"Numaramı kime vereyim?" Oyalanarak soruyorum.

"*Diane*. Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?" Gözlerini bana dikti.

"Doğru ya, o." İçkimi elime aldım ve neredeyse bitiriyordum. "Hiç sanmıyorum. Ben ve o tip kadınlar asla birlikte olamayız."

"Neden olmasın?" diye ısrarla soruyor. "Randevularımı kendim seçmeyi severim."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Ama Diane annemin sana ayarlamaya çalıştığı kadınlar gibi değil."

Son erkek arkadaşı bir erkek striptizciydi."

Gözlerimi kırıştırıyorum, buna nasıl cevap vereceğime dair en ufak bir fikrim yok. Ben daha cevap veremeden Ted bara yanaşıp iki mimoza sipariş ediyor ve bana sırtıyor. "Diane harika bir kız. Çok eğlenceli. Ve kiminle çıktığı konusunda seçici değildir." Bana komplocu bir göz kırptırıyor, sanki bu beni bu fikre ikna edecekmiş gibi. Spoiler uyarısı: ikna etmedi.

"Cooper, başardın," diye gürlüyor babam odayı geçip bize katılırken. O ve ben hızlı ve mesafeli bir şekilde sırtımızı sıvazlayarak kucaklaştık. "Annenle senin gelip gelmeyeceğine dair iddiaya girmiştik."

"Kim kazandı?" Hangisinin bana sözümün eri olduğumu bilecek kadar güvendiğini soruyorum.

"Annen, tabii ki." Bir içki daha istediğini belirtmek için işaret parmağını barmene doğrultuyor.

"Konu insanlar olunca asla bir psikiyatristle bahse girme." Willa'ya dönerek, "Ona şirketinizdeki o kadından bahsettiniz mi?" diye ekliyor.

Başını sallıyor. "Hayır diyor."

Şok olmuş gibi. "Ama kız onun için mükemmel görünüyor ve tam bir ölüm makinesi."

"Kendim için her şeyi yapıyorum," diye araya giriyorum. "Para için evlenmeme gerek yok."

"Asla yeterince paranız olamaz," diyor sert bir şekilde.

Annem mutfaktan bize katılmak için o anı seçiyor, şüphesiz yemek servisi personelini yönetiyordur. "Cooper, gelmişsin!" Elini babama uzattı, "Bana yüz dolar borçlusun."

"Merhaba anne." Ona sarıldım ve babama önümde hesap ödeterek dikkatini dağıttım. Ailemin nasıl bu kadar bilgisiz olabildiğini anlamıyorum.

Bana geleneksel kucaklamasını yapıyor, keskin bir şekilde sıkıyor, sonra beni itiyor ve kız kardeşime bakıyor.

O tüm konuşmayı tekrar etmeden önce, "Willa'nın iş arkadaşıyla çıkmakla ilgilenmiyorum, her ne kadar bana göz kulak olmasını takdir etsem de." diyorum. Hayır. "Kendi başıma kadın bulma konusunda tamamen yetenekliyim."

"Ama bu senin yaptıklarından rahatsız olmayacak," diyor annem. "Son erkek arkadaşı bir erkek eskort."

"Striptizci," diye düzeltti kız kardeşim.

"Doğru, striptizci." Gözlüklerinin üstünden bana bakarak ekliyor: "Müteahhitlik bundan bir basamak üstte." "Sadece bir basamak mı?" Diye soruyorum ve dişlerimi üst dudağımda gezdiriyorum.

"Bu kadar hassas olma evlat. Bir erkek gibi davran." Babam sertçe omzuma vuruyor.

"Phillip, zehirli erkeklik hakkında ne demiştik?" Annem ona soruyor.

Yarım bir omuz silkme öneriyor. "Bir sebepten dolayı kötü olduğunu mu?" Ted'e bakıyor.

"Karım

Cinsiyetçi davranıyorum ama gerçek şu ki, kadınların da bu kadar hassas olmasını istemiyorum."

Ted, kız arkadaşının babasına yalakalık yapan her erkeğin yapacağını yapar. Hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi gülüyor. Sonra annemizi de etkilemesi gerektiğini fark etmiş olacak ki birden durur ve "Duygularını ifade etmenin sağlıklı bir yolunu bulmanın ne kadar önemli olduğunu da biliyorum" der.

Kapı zili çalıyor ve babamla Ted'i annemin cevabından kurtarıyor. İkisi de korkak bir çift gibi ön kapıya doğru kaçtılar.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor annem ve iç çekiyor. "Babanın daha iyi bildiğini sanırsın." "Erkekler," diye mırıldanıyor Willa.

"Acıması." İkinci içkimi de bitiriyorum.

Çok sevindim, Rae-Anne'in sesini fuayeden duydum. Sonunda, tek gerçek müttefikim geldi.

Bir dostluk anını paylaşmak için ona doğru ilerliyorum ama annem ellerini birbirine vuruyor ve "Hepimiz burada olduğumuza göre yemek odasına gidelim" diyor.

Rae-Anne ve ben masanın sonunda yan yana oturuyoruz (ki biz buna "çocukların tarafı" diyoruz, çünkü genellikle bu brunch'lara randevuyla gelmeyen sadece ikimiz oluyoruz). Ailenin geri kalanı sohbeti tekeline aldığı için ikimizin de bir şey söyleme fırsatı olmuyor. Konuşmak yerine yemek yiyoruz.

Somon fümeli Eggs Benedict, terbiye edilmiş ve mükemmel şekilde kızartılmış ev yapımı mücver, taze meyve, limon sırlı yaban mersinli tatlı rulolar ve ısırık büyüklüğünde tart ve kurabiye çeşitleri. Kız kardeşime Sumner'ı gördüğümü söylemeyi düşünüyorum ama konuyu açmak istemiyorum. Bu sadece onu incitir. Hayatımda olup bitenleri içime atma ihtiyacım Rae'yi üzecek kadar güçlü değil.

Yemeklerimizi bitirirken Rae eğilip, "Weight Watchers'a göre bir haftalık puanımı yedim. Tabağıma ne zaman başka bir şey koysam annem beni hançerliyor. Benden ne yapmamı bekliyor? Bu ziyafetlerden birine gelip bir parça kuru tost yememi mi? Mümkün değil, Adelaide. Hiç olası değil."

Masanın geri kalanı en iyi Macbeth'i kimin oynadığını konuşuyor - babama göre bu Peter O'Toole, ama annemiz bunu kabul etmiyor. O bir Ian McKellen hayranı. Beş dakika boyunca bu tartışmaya kilitlenecekler, ben de bu fırsatı Rae'ye Diane'den ve onun gecekondü geçmişinin beni onun için nasıl mükemmel bir seçim haline getirdiğinden bahsetmek için kullanıyorum.

"Öyle mi dediler?" diye fısıldıyor, tatlı ekmekleri işaret ederek.

"Esasen." Tabağa uzanıyorum ve en iyisini seçebilmesi için önünde tutuyorum. "İyi haber şu ki annem kariyerimin striptizcilikten bir adım ileride olduğunu düşünüyor. Babam da onun zengin olduğunu bilmemi sağladı. Bilirsin, düşündükleri kadar meteliksiz olursam diye."

"Çocuklarını daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceklerini her zaman çok iyi biliyorlar. Annem yeni kilo verme programımın nasıl gittiğini sormak için bu hafta beni üç kez aradı." Gözlerini deviriyor. "Önemseme kisvesi altında tabii ki."

"İlgilenmekten bahsetmişken, bir konuda yardımına ihtiyacım var." "Kahretsin." Parmağının ucundaki kremi yalıyor.

"Gitmem gereken bir iş için kostüme ihtiyacım var. Acaba benimle mağazada buluşup bir tane seçmeme yardım edebilir misin?"

Arkasına yaslanıp sırtıyor. "Kadın kim?"

"Kadın falan yok." Sesim, kesinlikle bir kadın olduğu konusunda onu uyaracak kadar savunmacı çıkıyor. "Etkilemek için bu kadar çabaladığın bu kadınla nerede tanışmadın ki

kız kardeşinin tavsiyesi?"

Omuzlarımı düşürerek ona, "Vakıftaki bir kadınla bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm ama meğer başka biriyle ilgileniyormuş," dedim.

"Bu durumda en iyi şekilde görünmene yardım etsem iyi olur, böylece onu bu değersiz adamdan uzaklaştırabilirsin." Keşke bilseydi. Telefonunu masadan kaldırdı ve takvimini açtı. "Cumartesi sabahı saat onda vaktim var ama sadece bir saat boşum."

Bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığım için mutluyum, ona "Bir saat yeter de artar bile" diyorum. "Güzel, çünkü alacağın tek şey bu."

Bölüm 19

Toni

Holly gecenin bir yarısı bana bir mesaj göndererek alışveriş planlarımızı iptal etti. Mide yanması o kadar kötüydü ki uyumakta zorlanıyordu. Bütün günü yatakta geçireceğini tahmin ediyordu. Kendime not: evlat edinmeyi düşün. Arkadaşım yaklaşan anneliği çok zor gösteriyor.

Önümde koca bir Cumartesi varken ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer meşgul olmazsam, oturup Sumner/Cooper fiyaskosunu takıntı haline getireceğim. Ki muhtemelen bunu zaten yapacaktım.

Önce banyoyu mu yoksa mutfağı mı temizlemem gerektiğine karar vermeye çalışırken telefonum çalıyor.

Sumner: Merhaba, Toni. Bu sabah nasılsın? Ben:

Harika! Sen nasılsın?

Sumner: Daha iyi, şimdi seninle sohbet ediyorum.

Bu çok hoş. Sanırım Sumner'ı daha iyi tanımanın zamanı geldi.

Ben: Birbirini yeni tanımaya başlayan insanların sorabileceği eğlenceli sorularla ilgili bir makale okudum. Yirmi soru gibi bir şey. Oynamak ister misin?

Sumner: Sanırım.

Ben: Tamam, soru: Eğer ailenizin bir sloganı olsaydı, bu ne olurdu?

Sumner: Asla kendi paranla yatırım yapma.

Hah. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Belki de zengin insan sloganıdır?

Sumner: Peki ya sen?

Cooper'a verdiğim cevabı düşünüyorum ve nedense bunu Sumner'la paylaşıırken kendimi o kadar rahat hissetmiyorum.

Ben: Bir peni için, bir pound için varım. Ailem bir karar verdiğinde, kendilerini tamamen bu kararın içine koyarlar.

Sumner: İyi kararlar verdikleri bilindiği sürece bu takdire şayan bir durum.

Annemin paltoya dönüştürmek için vizon yetiştirmeye karar verdiği yıldan bahsetmenin zamanı değil sanırım. Yer sıkıntısı nedeniyle bir seferde sadece iki tane alabildi. Onlara ötenazi yapma zamanı geldiğinde, Pinky ve Beyin'e çok bağlıydı ve bunu yapamadı. Bir palto yapmak için en az otuz beş vizona ihtiyacı olduğundan, onları yerel bir okula bağışlamaya karar verdi. Benim ailemde iyi kararlar biraz isabetli ya da isabetsizdir.

Ben: Tüm zamanların en sevdiğin şarkısı hangisi?

Sumner: Phantom of the Opera'dan "Music of the Night".

Ben: Beklediğim bu değildi.

Sumner: Ne bekliyordun ki?

Ben: Bilmiyorum, belki Arcade Fire'dan sana üniversite günlerini hatırlatan bir şey.

Sumner: "Reflektor "u pub crawl dönemimde çok sevmiştim.

Bana da aynı soruyu sormasını bekliyorum ama onun yerine yazıyor: Sıradaki soru ne? Ben:

Çocukken en sevdiğin masa oyunu hangisiydi?

Sumner: Üzgünüm! Ama aramızda kalsın, ben hiç üzgün

olmadım. Tamam, en sevdiğin televizyon programı?

Sumner: Halefiyet.

Ben: Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?

Sumner: Bilmiyorum. Bir dakika düşüneyim.

Sumner: ...

Sumner: ...

Sumner: Hangi Disney karakteri olmak istersiniz?

Ben: Disney prensesi gibi mi demek istiyorsun? Brave'den Merida diyebilirim. Çok sert olmasını seviyorum.

Sumner: Güzel cevap. Sormak istemediğiniz ama gerçekten bilmek istediğiniz şey nedir?

Ben: Ooh, ilginç bir

soru. Sumner: Ben de

öyle düşünmüştüm.

Fikrimi değiştirmeden önce soruyorum: Cooper'la birbirinizi nereden

tanıyorsunuz? Sumner: ...

Sumner: ...

Ben: Sadece soruyorum çünkü burada bir hikaye olduğunu hissediyorum.

Sumner: Bir hikaye var. Adam psikopatın teki. Kız kardeşiyle kısa bir süre çıkmıştım. Lastiklerimi kestiği gece bitti.

Cooper lastiklerini mi kesmiş? Tanıdığım Cooper'ı bu bilgiyle bağdaştırmakta zorlanarak kelimelere bakıyorum.

Ben: Bu da ne???

Sumner: Kimsenin kız kardeşlerine dokunmasından hoşlanmıyor. O sırada arabadaydık. Tam olarak PG13 olmayan bir ana denk geldi.

Kalbim çarpıyor ve bunun Archie'nin bilmesi gereken bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer Cooper dengesizse, bu vakıf için bir sorun yaratabilir. Bu kadar... ilkel bir şeye başvuracak bir tipe benzemiyor ama belki de onu hiç tanımıyorumdur.

Sumner: Bir Şey söylemeyecektim,        onun hakkında k  t   konuŐ mam profesyonelce olmaz, ama sizi   nemsiyorum ve kiminle uŐ raŐ tđđınızı bilmenizi istiyorum.

Ben: Vay canına, şok edici.

Sumner: O zaman beni çok şaşırtmıştı, orası kesin. Ben: Suç

duyurusunda bulundun mu?

Sumner: Kız kardeşini ve ailenin geri kalanını küçük düşürmek istemedim. Sessiz bir çıkış yaptım.

Ben: Bu şartlar altında yapabileceğin en nazik şeyin bu olduğunu söyleyebilirim.

Sumner: Ben de öyle düşünmüştüm.

Sumner'ın hikayesini aklımdan çıkaramıyorum. Öfkeli bir manyak lastiklerinizi keserken bir arabanın içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettikçe onun adına öfkeleniyorum. O ve Cooper'ın kız kardeşi dehşete düşmüş olmalı.

Eski sevgilim Joey de böyle bir şey yapardı. Tam bir mağara adamı hareketi.

Tanrı'ya şükür Cooper'a bulaşmama izin vermedim ve bulaştığımda da bunu fark ettim. Bu da yolumu değiştirmenin ne kadar doğru bir şey olduğunu gösteriyor.

Bölüm 20

Cooper

"Benimle buluştuğun için teşekkürler, Rae." Kırmızı yanaklarına ve burnuna bakılırsa bir süredir Ruth's Costume Emporium'un önünde duruyormuş.

"Sorun değil," diyor Rae-Anne ölü bir ifadeyle. "Haftada yetmiş iki saat çalıştığım falan yok."

"Önemli olmasaydı sormazdım." Kapıyı açtım ve ona ilerlemesini işaret ettim. Sıcak, bayat hava bizi karşılıyor, *Gladyatör* filminin müziği olduğuna emin olduğum bir sesle birlikte. Bir sürü dramatik efekt. "Ailede Harry Potter hakkında bir şeyler bilen tek kişi sensin, bu yüzden ya sen ya da Helen Teyze'yi arayıp ikizlerden birinin bana yardım edip edemeyeceğini soracaktım." İkizler on altı yaşındaki ürkütücü kızlardır ve sürekli birbirlerine garip bir uydurma dille fısıldarlar. Ya öyle ya da birbirlerinin gözlerinin içine bakıp ortak beyinlerinde bir konuşma yapıyorlarmış gibi başlarını sallıyorlar. Kural olarak, onlar hakkında konuşmayız. Ayrıca mümkün olduğunca onlardan uzak duruyoruz.

Rae, ikizlerle herhangi bir konuda konuşmak zorunda kaldığı için dehşet içinde kıvranıyor. "Pilates dersimden önce kırk beş dakikam var, hadi başlayalım."

"Merak etmeyin, burada geçirmem gerekenden bir saniye bile fazla kalmaya niyetim yok." "Ahem." Arkamdan gelen ses sıçramama neden oldu.

Muhtemelen Queens'in en kısa boylu kadınına gördüm. Tinker Bell gibi giyinmiş, parlak sarı bir peruk ve yeşil bir elbiseyle tamamlanmış; söylediklerimden rahatsız olduğu belli. Ona mahcup bir sırıtış atarak, "Merhaba. Bir kostüm arıyorum-" diyorum.

"Dur tahmin edeyim: Harry Potter kostümlü akşam yemeği gezisi mi?" Şaşkınlıkla başımı eğiyorum.

"Evet."

"Gelecekteki gemi arkadaşlarınız bu hafta benim tek müşterilerim oldu. Her zamanki kürklüler hariç." Bana bir göz attı, sonra aynısını Rae-Anne'e yaptı.

"Buraya yeterince zamanım olduğunu sanıyordum. Gemi yolculuğuna daha iki hafta var."

"Çünkü herkes olmak istediği kişi olmak ister. Bunu sağlamanın tek yolu kıyafetinizi erkenden seçmektir."

Bir cosplay etkinliğine bu derece bağlılık hayal edemiyorum.

Tinker Bell küçük yeşil terliklerinin üzerinde dönüyor ve dükkânın arkasına doğru ilerliyor.

"Sanırım hâlâ sürtük Hermione kostümüm var ama korkarım erkek bedeninde pek bir şey kalmadı.
Ben yapamam

ikinize de bir çift kostümü giydireceğim. Eğer çift olarak gitmek istiyorsanız en az bir hafta önce gelmeniz gerekirdi."

Tink'i takip ederken Rae ona "Biz bir çift değiliz," diyor. "O benim kardeşim. Buraya onun tam bir pislik gibi görünmediğinden emin olmak için geldim. Bu onun hayallerindeki kadınla ilk randevusu."

"Hayır, değil." *Star Wars* reyonunu geçiyoruz. "Bu bir iş toplantısı." "Hayallerindeki kadını göreceğin yer," diye hatırlatıyor bana. Tinker Bell'e diyorum ki, "Bu iş, romantizm değil."

Tink durur ve Rae'ye döner. "Ben yemiyorum. Sen yutuyor musun?"

Rae ona sırtarak, "Hayır. Kesinlikle biriyle asa saklambaç oynamak istiyor."

Artık kız kardeşim ve tezgâhtar kız birbirlerine bağlandıkları için, biz vampir reyonunu geçip sonunda Harry Potter cehennemine varırken ikisi de kıkırdıyor. Tink şaka yapmıyormuş. Bir sürü boş çubuğun arasında sadece birkaç kostümün asılı olduğu bir noktaya kadar toplanmış. Önemli değil; bir gözlük ve kravat alır, alnına bir şimşek çizer ve Harry olduğumu söylerim.

Tink bana, "Senin bedeninde sadece Dumbledore ya da Deli-Göz Moody var," diyor. "Deli-Göz Moody mi?"

Tezgâhtar kız diğer seçeneğimi işaret ediyor; orta grilikte uzun bir cübbe ve tepesinde top ve püskül olan tuhaf bir şapka.

"Onu giymeyeceğim," diyorum. "Etek ucunda dantel var. Ben o deli adam olarak gideceğim."

Tinker Bell parmak uçlarında yükselir ve askıdan uzun kahverengi bir palto alır. "Ben geri kalanını getirirken bunu dene. Gözleri arkada tutmalıyız, yoksa insanlar onları çalar."

O uçup gidiyor ve ben paltomu giyip aynada kendime bakıyorum. "Fena değil. En azından dantelle kaplı değil."

"Evet, ama tam etkisini aldığınızdan emin değilim." Kafatasıyla kaplı uzun bir asa alıp bana uzatıyor.

Tamam! Bu oldukça erkeksi. Bununla büyü yapıyormuşum gibi davranıyorum.

"İşte peruğun ve cam gözün," diyor yine gizlice yanıma sokulan Tink. "Peruk mu?"

Eline bakarak soruyorum.

"Deli-Göz tam bir kızıl," diyor Rae bana.

"Belki de olmaz," diyorum, tüm planı ikinci kez sorgulayarak. Bunu unutmamalı ve iptal etmeliyim. Belki de Tibet'e taşınıp birkaç yıl rahiplerin arasında yaşamalıyım. Bu yaşam tarzı şu anda yaşadığımdan çok daha az karmaşık geliyor.

"Deneyin," diyor Tink. "Beğenip beğenmediğini anlamanın tek yolu bu."

Başımı eğip garip cam gözü takmasına ve peruğumu ayarlamasına izin veriyorum. Kız kardeşime gösterdiğimde, kör edici bir flaşla saldırıya uğradım.

"Anladım," diyor telefonunun ekranına bakarak.

"Bunu kimseye gönderme," diyorum tehditkâr bir ağabey tonuyla.

"Çok geç. Willa ve Lily çoktan gülmekten kendilerini öldürmüşlerdir." "Gerçekten çok komik görünüyorsun." diye eklemekten önce yüksek sesle bir kahkaha patlattı.

"Benimle gelmeni istediğim için çok mutluyum." Başım zaten sıcak ve kaşınıyor, göz bandım da ağır ve rahatsız edici. Aynaya doğru ilerliyorum ve Quidditch süpürgelerinin sergilendiği yere çarpıyorum. O tarafta çevresel görüşüm sıfır. "Göz bandını takmak zorunda mıyım?"

"Kostümün bütün amacı bu," diyor Tink.

"Teknede pek güvenli bir seçim olmayabilir," diyor Rae, bana bakıp biraz daha gülüyor.

Göz bandını ters çevirip giyecek daha havalı bir şey arıyorum. "Vampir bölümünden bir pelerin ve süpürgelerden birini alsam nasıl olur? Bu yeterince iyi olur, değil mi?"

"Bir vampir pelerini mi?" Rae soluk soluğa kaldı. "Birincisi, cadılar ve büyücüler cüppe giyer, pelerin değil ve ikincisi, bu tür bir şey için kostümsüz görünmek istemezsin."

Tink başını sallar. "O haklı. İşle ilgili bir şeyse, öylesine bir araya getirmiş gibi görünmek istemezsiniz."

Bunu neden tekrar yapıyorum? Evet, Toni'yi görebilmek ve Sumner'ın en iyi haline tanıklık ederken onu yakalayabilmek için. Göz bandıyla her şeye çarparsam bunu yapamam.

"Pekâlâ, Dumbledore kostümünü deneyelim." Göz bandını ve peruğu Tinker Bell'e geri veriyorum. "Ben gidip sakalı getireyim," diyor heyecanla.

Ceketi çıkarıyorum ve boş "Gryffindor Cübbeleri" rafına özlemle bakıyorum.

"Bana bu kadından bahseder misin?" Rae soruyor.

"Sana zaten söyledim, başka biriyle ilgileniyor. Sana bir şey söylemenin anlamı yok çünkü aramızda hiçbir şey olmayacak."

"Sanırım o zaman kalmamın bir anlamı yok," diyor. "Şimdi gidersem, Pilates stüdyosuna giderken hızlıca bir espresso alabilirim."

"Beni bırakamazsın," diyorum panikle. "O zaman bırak," diyor kollarını kavuşturarak.

"İyi. Adı Toni. Benden hoşlandığını sanıyordum ve bir süredir mesajlaşıyorduk, ancak ofiste başka bir adamla mesajlaştığını düşündüğü ortaya çıktı, ki bu çok tuhaf çünkü o adam benim tam zıttım."

Gülmemeye çalışarak dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Ne?" Sinir seviyem dokuzda.

"Hiçbir şey." Minyatür sıralama şapkalarına bakmak için etrafında dönüyor. "Belli ki komik bir şeyler var."

"Biz kızların sahip olamayacağımız şeyleri istediğimizi söyleyip durduğun zamanları düşünüyordum." Gözlerindeki pırıltı, gider gitmez Willa ve Lily'yi arayacağını, böylece aptal küçük kardeşlerine gülebileceklerini söylüyor.

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Görünüşe göre şu anda bulunduğun yer orası. Bana ona sahip olamayacağını söylemene rağmen bu gemi seyahatine sadece bu kadını kazanmaya çalışmak için çıkıyorsun. Seni hiç böyle görmemiştim, kendini ayaklarına atmayan biri için bu kadar rahatsız oluyorsun." Bundan kesinlikle zevk alıyor.

"Kimse kendini ayaklarıma atmıyor," diyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Angelina Webber?"

"Oh, için ..." Öfkeyle başımı sallıyorum. "O lise son sınıftaydı ve klinik olarak deliydi."

Rae, "Aşk hastası desek daha doğru olur" diye takılıyor. "Amigo takımının tamamı gibi." Kız gibi bir ton takınarak ekliyor: "Cooper senin kardeşin mi? O çok rüya gibi. Kız arkadaşı var mı?"

"Bu, Amerika'daki her lise futbol takımındaki her adamın başına gelir. O zamandan beri pek çok kez vuruldum."

"Ama bu şekilde değil," diyor, dikkatli bir şekilde nişan alıyor ve hedefini tam isabetle vuruyor. "Bundan hoşlanıyorsun ve onun da senden hoşlanmaması seni öldürüyor."

"Bunu atlatacağım. Tinker Bell nerede? Bütün gün bekleyemem."

"O burada," diyor Tink ve beni bir kez daha korkutuyor. O terliklere gerçekten de zil eklemeli. Uzun gri bir sakal ve peruğu bana doğru itiyor. "Al bakalım Albus."

Üç dakika sonra, Rae eğlenerek titrerken ben aynada kendime bakıyorum. İşlerin bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdiğimi merak ediyorum. İstedğim kadının Sumner Livingston tarafından incitilmesini engellemek için kostümlü bir geziye çıkıyorum.

İç çekerek, "Artık benim hayatım bu,"
diye mırıldandım. Rae başını salladı.
"Bunu görebildiğim için çok
mutluyum."

Bölüm 21

Toni

Archie'ye bugün onunla şantiyede buluşup Bedford Falls hakkında bilgi alacağımı ve fikir alışverişinde bulunacağımızı söyledim. Fikirlerime ne kadar değer verdiğini takdir ediyorum ve bu projeye atılmak için gerçekten sabırsızlanıyorum. Tek dezavantajı Cooper'la karşılaşacağım neredeyse kesin ve geçen gün ofiste yaşadığımız gibi acı verici bir sahne daha yaşamaktansa kaldırımı yalamayı tercih ederim. Ona yol gösterdiğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama artık onun lastik kesen bir haydut olduğunu bildiğim için aramıza biraz mesafe koymak istiyorum.

Yolda kendimi Bay Bagel ile güçlendirmeye karar verdim. Yanımda götürmek için de biraz alacağım. Böylece depoya vardığımda bir tane daha yiyebilirim. Tayt ve büyük boy kazak giymem iyi bir şey; kimse fark etmeden midemin dışarı çıkmasına izin verebilirim. Karbonhidratlar benim sevgi dilim, rahatlık dilim, başa çıkma mekanizmam.

Apartmanımdan çıktığımda, sert rüzgâr yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Atkımı ağzıma doğru çekerek başımı eğiyorum ve gideceğim yere doğru koşuyorum. Bay Bagel'in kapısını açtığımda hala kaldırıma odaklanmış durumdayım. Bu nedenle, geriye savrulana kadar biriyle karşılaşmak üzere olduğumu fark etmiyorum.

Güçlü eller beni sabitlemek için uzandı, sonra "Toni, sen misin?" diye duydum.

"Sumner, merhaba." Ona baktım. "Seninle burada tanışmak güzeldi." Koyu renk takım elbisesi, kaşmir paltosu ve parmak arası terlikleriyle şık görünüyor.

"Archie beni buraya yönlendirdi. Bir çeşit bağımlı oldum." Küçük kahverengi bir çanta tutuyor.

"Çocukken buraya gelmedin mi?" Bay Bagel New York'un demirbaşlarından biridir. "Um, hayır."

"Ama sen buralarda büyüdün, değil mi?"

"Forest Hills." Bay Bagel'a hiç gitmemiş olmasının nasıl mümkün olduğunu sorgulamadan önce, "Bu şeylere doyamıyorum. Antrenörüm şikayetçi olacak."

"Eğitmeniniz var mı?"

"Bayanlar için formda kalmalıyım." Sumner bana yavaşça göz kırıyor. "Belli oluyor," diyorum cesurca.

"Bugün çok güzel görünüyorsun." Gülümsemesi midemi bulandırıyor.

Tayt, binici çizmeleri ve dolabımdaki en büyük boğazlı kazağı giyiyorum. "Bugün ekstra rahat olma havasındaydım."

"Süslü balkabağı baharatlı kahve reklamlarındaki kadınlara benziyorsun. Tek ihtiyacınız olan elinizde bir kitap ve bir golden retriever."

Gülüyorum. "Ve süslü bir kahve."

"O da var. Burada servis ediyorlar mı? Belki size bir tane getirebilirim." "Eminim sadece sade kahve vardır."

"Sana bir simit almama ve oturup birlikte yememize ne dersin?"

Bu kulağa bir randevu gibi geliyor ki oyunun bu aşamasında yapmamız gereken şey bu değil. "Ne kadar istesem de Archie'yle şantiyede buluşacağım. Bir şeyler atıştırmak için uğradım."

"Hadi ama, iş arkadaşı olarak bir simit. Seninle flört etmeyeceğim, söz veriyorum."

Saatime baktım. Zamanım var. Ve eğer şimdi çıkarsam, Archie'den önce alana varacağım, bu da Cooper'la yalnız kalabileceğim anlamına geliyor. "Tabii, neden olmasın?"

Siparişimizi verdikten sonra ön pencereye yakın küçük bir masaya oturuyoruz. Havalandırmadan üzerimize sıcak hava üfleniyor ama sol tarafım yerdeki cereyandan dolayı donuyor. İçinde çeşit çeşit simitlerin olduğu çantayı kenara koyuyorum, sonra da ekstra krem peynir, lox ve kapari içeren her şey ziyafetini önüme koyuyorum.

Sumner poşetten sade bir simit çıkarıyor ve biz de içine dalıyoruz. İlk birkaç ısırığın tadını çıkarırken ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

Sonunda Sumner inliyor. "Mmm... Bu daha sonra yapmak zorunda kalacağım tüm ekstra şnavlara değer." Kıkırdıyorum ve ağzımı siliyorum. "Ya da benim gibi yapıp daha büyük kıyafetler giymeye başlayabilirsin."

Bana hızlıca bir göz attı. "Her ne yapıyorsan, devam et. Tam bir paket gibisin."

Yüzüm utançtan ve belki biraz da başka bir şeyden ısınıyor. Arzu olabilir mi? "Flört etmek yok dediğini sanıyordum."

"Doğru, özür dilerim." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Yine de 'yavaştan alalım' olayını biraz zorlaştırıyorsun. Ama anlaşılmaya hazır olduğunda, acele etmeyeceğim."

Bir zamanlar böyle bir söz beni harekete geçirebilirdi ama artık geçirmiyor. Yüz ifadem düşüncelerimi yansıtıyor olmalı ki aceleyle şöyle dedi: "Özür dilerim, aklımdan geçen çok daha iyiydi. Senden ne kadar hoşlandığımı anlatmaya çalışıyordum ama biraz ürkütücü oldu."

"Öyle sayılır." Ağzımı peçeteyle sildim.

"Bana bir şans daha vermek için kalbinde bunu bulabileceğini düşünüyor musun?"

Kim zaman zaman yanlış bir şey söylemez ki? Bunu her yaptığımda insanlar beni dışlasaydı, hiç arkadaşım olmazdı. "Tabii ki."

Bana kocaman bir gülümseme verdi. "Pişman olmayacaksın, Toni." Umarım olmaz.

Sohbetimizin geri kalanı iyi gidiyor. New Yorklular arasında büyük bir tartışma konusu olan pizza için en iyi yerden Central Park'ta yapmayı en sevdiğimiz şeylere kadar çok çeşitli şeyleri tartışıyoruz. Benimki fiskiye'nin yanındaki bankta oturup sosisli sandviç yemek. Onunki ise bir gün birlikte yapacağımıza söz verdiği ata binmek.

Yemeğimizi bitirdikten sonra saate baktım ve "Gitsem iyi olacak" dedim. "Seni bırakmama ne dersin? Böylece birbirimizi tanımaya devam edebiliriz."

"Bu harika olur." Hiç araba sahibi olmadım. Gerçek şu ki, araba kullanmayı bile bilmiyorum. Babam, New York'un bir çocuğu direksiyona oturtmak için uygun bir yer olmadığına inanır.

"Sizi temin ederim, o zevk bana ait," diyor anahtarlarını şingırdatarak.

Sumner'ın içi kırmızı deri kaplı siyah bir Porsche kullandığı ortaya çıktı. İçerisi görüldüğünden daha geniş, ama şantiyeye olan yirmi dakikalık yolculuk boyunca omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. Isıtmalı, yumuşak deri koltuklardan ya da trafikte bu kadar zahmetsizce manevra yapabilmesinden etkilenmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama lanet olsun, bu araç Joey'in neredeyse hiç olmayan amortisörleri ve kapalı kalmayan torpido gözüyle yirmi yıllık pikabından çok büyük bir adım.

Konuşmayı işle ilgili tutmaya dikkat ediyorum. Genelde Sevgililer Günü hafta sonu gezisi hakkında konuşuyoruz, ta ki o beni ters köşeye yatırana kadar: "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Uzun bir banyo ve muhtemelen *The Office* tekrarları."

"Benimle Valentino'ya yemeğe gelmen için seni ikna edebilir miyim?" Bana lezzetli bir gülümseme vererek, "Bağış gecemizin yemeklerini onlar hazırlıyor ve benim de tadıma gitmem gerekiyor. Menü hakkında fikrinizi almak isterim."

"Oh, şey, sadece..." *Randevuya benziyor.*

"Sana haber vermedim ama bu gece olmak zorunda." Yoldan sapıyor ve ofis karavanının önüne yanaşiyor. "Yarın Philadelphia'ya gidiyorum, orada Amerikan Ulusal Sığır Kadınları için bir etkinlik yapacağım. Bir hafta yokum."

"Amerikan Ulusal Sığır Kadınları mı?" Gülmekten kendimi alamıyorum. "Philadelphia'da ne işleri var?" "Kongrelerini nerede yapacaklarına dair bir oylama yaptılar ve Özgürlük Çanı Hawaii'ye karşı kazandı, eğer inanabilirsen."

"Yapamam. Palmiye ağaçlarını ve sahilleri kışın Philadelphia'ya her zaman tercih ederim." Demek istediğimi vurgulamak için teatral bir ürperti ekliyorum.

"Evet, belli ki sen bir Amerikan Ulusal Sığır Kadını değilsin." Kıkırdıyorum. "Valentino'nun gecesine ne dersin?"

"Bilmiyorum. Kulağa bir randevu gibi geliyor."

Park ettikten sonra ekliyor, "Sadece iş, söz veriyorum. Yardımına ihtiyacım var. Yardım almadan istiridye ve kalamar arasında nasıl seçim yapacağım?"

Nasıl yani? Çantamı ve simit kutumu toplayarak, "Sanırım bu iyi olur. Saat kaçta?"

"Rezervasyon yedide ama restoran Manhattan'da. Neden seni altıda almıyorum?"

Ona adresimi verdim ve kapının koluna uzandım. Tam açacaktım ki Sumner "Kıpırdama." dedi. Dışarı fırlıyor ve aceleyle yolcu tarafına geçiyor, sonra da kapıyı bir hışımla açıyor. "Leydim." Bana bir el uzattı.

Kıkırdarak parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Beni kesinlikle gerekenden daha sert çekiyor ve neredeyse kollarına uçuyorum. Ona bakarken nefesim kesiliyor.

Bir çarpma sesi beni zıplattığında kesinlikle bir anı paylaşıyorduk. Cooper ofisine giden merdivenlerden iniyor ve Sumner'ın "Bu geceyi iple çekiyorum" demesine yetecek kadar uzun bir süre olduğu yerde duruyor.

"Ben de."

Cooper depoya doğru hışımla gitmeden önce ikimize de ölümcül bir bakış fırlatıyor. "Uh-oh," diye mırıldandı Sumner. "Hulk'la bir akrabalığı yok, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Cooper çözülmenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu ve birden onu bir arabaya zarar verirken hayal edebiliyorum.

"Tanrı'ya şükür. Bu lastikler küçük bir servete mal oldu," diye sırtıyor. "Gitsem iyi olacak. Harika bir gün geçir, Toni."

"Bıraktığın için teşekkürler. Simit için de." Park yerinden çıktı ve ben de Archie'yi ofiste o güzel

Yuma'yla birlikte mi bekleyeceğime yoksa depoya mı gideceğime karar vermeye çalıştım.

Cooper. Omzumda karavana gitmemi söyleyen bir melek var, ama şeytan tüm bu çılgınlığa bir son vermek istiyor ve şu anda yetkili o gibi görünüyor.

Bölüm 22

Cooper

Kurşun kusacak kadar kızgın olduğumu söylemek hafif kalır. Toni benimle mesajlaşırken, kural üç hafta boyunca çıkmayacaktık. Sonra bu sabah Sumner'ın arabasıyla işe mi geldi? Bu sabah birbirlerine rastlamış olma ihtimalleri nedir? Geceyi birlikte geçirdikleri düşüncesi midemi bulandırıyor ama öyle olmuş gibi görünüyor.

Bir balyoz alıyorum ve hayal kırıklığımı ekibime bırakmayı planladığım iç duvarı yıkmak için kullanıyorum. Archie'yle görüşmemde terden sırılsıklam olacağım ama umurumda değil. Çekicim tuğlayla her buluştuğunda, içimdeki öfke biraz daha sönüyor. İşim bittiğinde, Toni'nin bana doğru baktığını gördüm.

"O duvar sana ne yaptı?" diye soruyor, sesi endişeli geliyor.

"Eğer burada çalışacaksanız, bir barete ve güvenlik gözlüklerine ihtiyacınız olacak." Kapının yanındaki bölme gösteriyorum. "Ve geride kalmak isteyebilirsin."

Güvenlik gözlüklerimi yerine takarak yıkılması planlanan bir sonraki duvara gidiyorum ve çekici öyle sert vuruyorum ki tüm vücudum neredeyse titriyor. Alnım ter içinde kalana ve kollarım titreyene kadar tekrar tekrar vuruyorum. Nefes almak için duraklıyorum. Toni binanın uzak ucunda bir çalışma masasında oturuyor. Planları bir kenara bırakmış ve bir simit istasyonu kurmuş. Bu harika. Ben ondan nefret etmeye çalışıyorum, o ise düşünceli davranıyor.

Gözlüklerimi çıkarıp bir simit alıyorum ve üzerine krem peynir ve somon sürüyorum. Ağzıma atarken, "Herkes için simit getirdim" diyor.

"Öyle görünüyor," diyorum ağzım dolu bir şekilde.

"Rica ederim," diye tersliyor ve uzun, siyah giysili bir bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor.

Ona teşekkür etmeliydim ama ona ne kadar az şey söylersem o kadar iyi olacağına eminim. Ama sonra kendime engel olamadım. "Görünüşe göre Sumner'la aranız iyi gidiyor." Adını Adolf Hitler'miş gibi söylüyorum.

"Mm-hmm."

Bu nasıl bir cevap böyle? "Artık işleri ağırdan almak yok, ha?"

Sandalyesini aniden geriye iter, beton zemini sıyrır ve kara tahtadaki çiviler gibi bir gıcırta çıkarır. Ayağa kalkarak sesini yükseltti. "Bu tam olarak neden seni ilgilendirsin ki?"

"Değil," diyorum kayıtsızca. "Sana güvenip güvenemeyeceğimi anlamaya çalışıyorum. Birlikte çalışmak zorundayız ve şu ana kadar sözünün eri bir kadın olmadığını keşfetmek beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Hayır..." diye kekeliyor. "Bu bir yanlış anlaşılmaydı Cooper ve bunu öğrenir öğrenmez sana ne olduğunu anlattım."

"Bahsettiğim şey bu değil." Simitten büyük bir ısırık aldım. Kahretsin, bu güzel bir simit. "Bana yalan söylemenden bahsediyorum."

"Yalan mı söyledim? Şaka mı yapıyorsun? Ben sana *hiç* yalan söylemedim."

Çiğnerken, yutkunurken ve ağzımı peçeteyle silerken cevap vermesi için onu bekletiyorum. "Eminim öyledir. Bana vakfın çalışanlarla çıkmaya karşı katı bir kuralı olduğunu söylemiştin ama Archie bana farklı söyledi."

Kızarır ve gözlerini kaçırır.

Neredeyse ayaklarının üzerinde durana kadar ona doğru ilerliyorum. "Ayrıca bana üç hafta boyunca mesajlaşana kadar gerçek bir buluşma olmayacağını söylemiştin. Az önce gördüklerime bakılırsa bu da bir yalandı."

Çenesini kaldırıyor ve ne kadar yakınımda olduğumu görünce irkiliyor. "Ne gördüğünü sandığından emin değilim, ama tekrar ediyorum, bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Seni o pisliğin arabasından inerken gördüm ve bu gece seni tekrar alacağını söylediğini duydum... siz ikiniz her ne yapıyorsanız."

"Ne yaptığımız seni ilgilendirmez." Bana ters ters baktı. "Ve bir meslektaşına isim takmak oldukça çocukça."

O kadar çelişkideyim ki, ihtiyacım olan kelimeleri bulamıyorum. Burada gerçekten hoşlandığım bir kadın var ve onun için yeterince iyi olmadığını bildiğim bir adamla çıkıyor. Ama gerçeği duymak istemiyor. Derin bir nefes alarak parfümünün hafif baharatlı kokusunu içime çekiyorum. Kızgın olmalıyım ama yapmak istediğim şey Toni'yi kollarıma çekip ona sarılmak.

Ayağa kalkıyor. "Göt gibi davranıyorsun."

"Bunu az önce isim takmanın çocukça olduğunu söyleyen kadın söylüyor." Sırıttığımdan oldukça eminim.

"Çocukça davranıyorsun." Kollarını kavuşturuyor. "Balyozunu sanki iki yaşındaymışsın ve o da senin emziğinmiş gibi etrafa fırlatıyorsun."

Haksız değil.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Onunla kavga etmeye devam etmek mi yoksa onu anlamsızca öpmek mi istediğime karar veremiyorum.

Archie kapıyı açtı ve bize doğru yöneldi. "Merhaba, ikinize de. Üzgünüm geciktim."

Toni ve ben aynı anda birbirimizden uzaklaşıyoruz. Ben çocukça davranışımın dolaylı kendimi aptal gibi hissederken, Toni boğazını temizliyor ve şaşırtıcı derecede sakin bir sesle -sanki saçma bir tartışmanın ortasında değilmişiz gibi- "Simit getirdim" diyor.

"Teşekkürler, ama ben zaten yedim."

Archie'ye "Adamlarım yirmi dakika içinde burada olur," diyorum. "Ondan sonra ortalık gürültüye boğulacak, o yüzden konuşmanız gereken bir şey varsa şimdi konuşun." Ona bakmıyorum bile.

Archie eldivenlerini çıkarır. "Bu durumda, belki bize neler olup bittiğine dair hızlı bir tur atırabilirsin."

Sonraki on beş dakika boyunca konuşmaya odaklanmak için mücadele ediyorum. Sumner'ın Toni'ye benim hakkımda ne söylediğini bilmek istiyorum. Geçmişimiz hakkındaki gerçeği

paylaşmış olması mümkün değil - en azından onunla neden artık konuşmadığım konusunda. Muhtemelen benim her hafta öfke kontrolü derslerine katılması gereken öfkeli bir deli olduğumu düşünüyordur.

Archie için notlar alıyor. Archie onu güldüren bir şey söylüyor ve ben kendimi

Keşke en başa dönüp yeniden başlayabilseydik. Neyi farklı yapardım hiçbir fikrim yok ama şu anda bulunduğumuz noktaya gelmemeye özen gösterirdim.

Bölüm 23

Toni

"Valentino's?" Holly soruyor. "Bu kulağa şüpheli bir randevu gibi geliyor."

En sevdiğim ruj olan Addictive Rouge'u aramak için banyoda koştururken onu hoparlöre aldım. Ona Bay Bagel'da Sumner'la karşılaşmamı ve beni iş yerine nasıl bıraktığını anlatmayı bitirdim, Cooper'la olanları atladım. Cooper'ın ve benim patronumla evli olan, son derece sadık kankamla onun hakkında konuşmaktan hayır gelmez. Ya onu kovmakta ısrar ederse? Kulağa ne kadar cazip gelse de, bu proje için kötü olur.

Ah, buldum! Ruj tüpünü dudaklarımda gezdirdikten sonra şöyle diyorum: "Bu tamamen işle ilgili bir şey, bir yandan da biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu görmek için. Ama bu bir randevu *değil*."

"Anladım. Sumner iyi bir adama benziyor ve görünüşe göre ikiniz de iyi anlaşıyormuşsunuz."

"O bir yetişkin." Dudaklarımı bir peçeteye siliyorum. "Hayatımda bir kez olsun bir yetişkinle birlikte olmak güzel." Tanıdığım bazı olgunlaşmamış insanların aksine. *Seninle konuşuyorum, Cooper.*

"Bir yetişkini hak ediyorsun."

"İstiyorum." Kırmızı elbisem aynadaki yansıyamda dönecek şekilde dönüyorum. "Sumner zeki, komik, sorumluluk sahibi ve düşünceli biri."

Holly, "Görünüşe göre tüm kutularınızı işaretliyor," diyor ve ekliyor, "Öyle mi? *Tüm* kutularını mı kontrol ediyor?" Bir kahkaha patlattım. "Onu daha iyi tanıyana kadar bazı kutular işaretlenmeyecek." "İyi, ama bu gerçekleştiğinde, ayrıntılara ihtiyacım olacak."

Saat altıya birkaç dakika var. "Sapık," diye şaka yapıyorum. "Her an burada olabilir, o yüzden kaçsam iyi olacak."

"İyi eğlenceler," diyor Holly şarkı söyler gibi bir sesle. "Ama çok fazla eğlenmeyin."

Binadan çıkar çıkmaz Sumner "Harika görünüyorsun," diyor. Arabasına yaslanmış, merdivenlerden aşağıya, kaldırıma doğru yürümemi izliyor. Rüzgâr durulmuş, gökyüzü açık ve karanlık, yıldızlara parlamaları için mükemmel bir zemin sunuyor.

"Sen de o kadar kötü görünmüyorsun." Lacivert bir takım elbise ceketini ve gri bir pantolon giyiyor.

Kafasındaki her saç mükemmel bir şekilde yerinde. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi

görünüyor.

Sumner bana doğru süzüldü ve elini uzattı. Beni yolcu tarafına götürmesine izin verdim, böylece kapıyı benim için açabilecekti. İşte beklediğim şey buydu: bir centilmen.

Koltuğun üzerinde bir buket pembe gül var. Ona *gerçekten mi* diye bakıyorum. *Benim için mi?* Başını sallıyor. "Bunlar 'yeni iş arkadaşımı takdir ediyorum' çiçekleri, eğer bunu bir randevuya dönüştürmeye çalıştığımı düşündüyseniz."

Onları alıyorum, arabaya giriyorum ve onun binmesini beklerken yumuşak, serin yapraklardan birine dokunuyorum. "Çok güzeller. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Motoru çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı. Benden bir çığlık ve ardından hızlı bir kahkaha patlaması yükseliyor. "Çıkmaya başladığımızda alacağın çiçekleri görene kadar bekle."

"Oh, öyle mi? Orkide falan mı olacaklar?"

"Ya da başka bir şey." Yavaş giden bir otobüsün etrafından dolaşmak için hızla şerit değiştiriyor. "Romantik komedi ölçeğinde, tomurcuklanan ilişkimize kaç numara verirsin? Birden ona kadar..." diye dürtüyor.

"En az sekiz." Romantik komedi konuşabilen erkekleri severim.

"Bu sağlam, ama sağlam bir 10'a ulaşana kadar bu puanı yükseltmek için çalışacağım." "On Bridget Jones. Bunun gerçek hayatta mümkün olduğundan emin değilim."

"Bakalım, olur mu?" Gaza basıyor ve diğer tüm trafiği hızla geçiyoruz.

Biraz korkutucu olmasa da heyecan verici.

"Bu taraftan," diyor şef garson Paulo ve bizi loş restorana doğru yönlendiriyor. Tüm masaların iki kişilik olduğunu ve diğer müşterilerin randevudaymış gibi görüldüğünü fark ediyorum.

Sumner garsona dönmeden önce sandalyemi bana uzatıyor. "Bir şişe 2010 Jaboulet Domaine de Terre Ferme Châteauneuf du Pape alacağız."

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa etkileyici geliyor. Paulo uzaklaşmadan Sumner ona, "Yemek tadımı için buradayız." diyor.

Paulo'nun yüz ifadesi anlayışa dönüşüyor. "Ah, düğününüz için mi?"

"Bu güzel kadın benim nişanlım değil, henüz." Bana göz kırpmıyor. "İnanç Vakfı için bir bağış gecesi düzenliyoruz."

"Ah evet, evsizler köyü. Şef bu sabah bana oradan bahsediyordu. Denemeniz için harika ürünleri olduğunu biliyorum."

"Şımartılmayı dört gözle bekliyoruz," diye duyuruyorum.

"Şımartılmak konusunda uzmanım," diyor Sumner. "İyi olsa iyi olur."

Paulo bizi hafifçe selamlıyor, sonra aceleyle mutfığa gidiyor, beni ve randevusuz sevgilimi yalnız bırakıyor. "Şımartılmak konusunda uzmansın, değil mi?"

"Ayrıcalıklı bir çocuk olarak büyüdüğüm için şanslıyım. Bu nedenle sadece en iyisini kabul ederim." Benden bahsettiğini hissediyorum ve bu iltifat karşısında yüzüm kızarıyor.

Gecenin geri kalanı harika olmaktan başka bir şey değil. Bize tatmamız için düzinelerce örnek yemek ve onlarla iyi eşleşen şaraplar verildi. Not almaya başlıyorum, ancak yemeğin sonunda o kadar sarhoş oluyorum ki, adımları heceleyip heceleyemediğimden emin değilim. Dördüncü şarap örneğimin kalıntılarını geri çarpıyorum. "En sevdiğim şarap Jabba de Hut Papa Smurf'tü."

Sumner'ın yanakları kızarmış ve gözleri cam gibi olmuş ama benim kadar kendinden geçmiş değil. Sanırım alkol toleransı benden çok daha fazla. "Jaboulet Domaine de Terre Ferme Châteauneuf du Pape mi demek istiyorsun?" Gülüyor.

"Bilmiyorum. Demek istediğim bu mu?" Ayak parmağımın ucu masanın altında onunkine

değiyor ve hafifçe vuruyorum. Sarhoşken hiç oyun oynamam.

Garsonumuz hesapla birlikte geliyor ve Sumner siyah kartını uzatıyor. "Eve nasıl gideceğiz?"

"Bunu hiç düşünmedim bile. Araba kullanamayacak kadar sarhoş musun?"

"Boşa gitmiş sayılmam ama kesinlikle olması gerekenden fazlasını içtim." Kartımızı el ödeme cihazına takan garsonumuza bakıyor. "Porsche'm bu gece için binanın altındaki otoparkta kalabilir mi?"

"Sorun olmayacaktır efendim. Araçlarını geceleyin bırakan çok sayıda misafirimiz oldu ve hiç şikayet almadık."

"Mükemmel." Sumner kartını geri alır ve ayağa kalkar. "Hadi iş arkadaşım, seni eve götürelim."

Taksiye binmek birkaç dakika sürüyor ama gecenin serin havasını fark etmiyorum bile. İyi şarap bunu size yapar. Uzun, derin bir nefes aldıktan sonra, uzun zamandır hissetmediğim bir memnuniyet duygusunun farkına varıyorum. Belki de aşk budur. Süslü randevular, çiçekler, bir Perşembe gecesi biraz fazla şarap.

Taksinin kapısını açıp beni içeri almak için kenara çekildiğinde hayallerimden sıyrılıyorum. Yerleştikten sonra taksici "Nereye?" diye sordu.

Sumner bana bakıyor. "Senin evin mi benimki mi?"

Ağzım açık kaldı ve birden ayıldım. "Ben temiz olduğumu sanıyordum..."

Elini dizime koydu. "Sadece şaka yapıyorum. Önce seni eve bırakacağız, sonra da beni." Taksiciye, "Queensboro Köprüsü'nü geç, oradan gideriz." diyor.

Emin değilim ama aynı yerde inme fikrinden vazgeçmediğinden şüpheleniyorum. "Teşekkür ederim," diyorum belli belirsiz.

"Bu taksi yolculuğu bir servete mal olacak ama sen buna değersin." Sumner başını koltuğun arkasına yaslar.

"Çok nazıksın." Taksiye binmenin maliyetini gündeme getirmesinden rahatsız oldum.

Bir kolunu kaldırmadan önce dizimi tekrar sıkıyor. "Buraya sokul ki seni sıcak tutabileyim."

Bunu yapıyorum, çünkü açıkçası, giydiği kaşmir palto karşı konulamayacak kadar rahat. Ayrıca çakırkeyifim ve o da gülünç derecede yakışıklı. Ve belki de bu uzun sürebilecek bir şeydir.

Kolunu bana doladıktan sonra gözlerimi kapatıyorum ve küçük, sevimli bir uykuya dalıyorum. Taksi durana kadar gözlerimi açmadım.

"İşte orada," diyor. "Uyuyan Güzel uyanıyor."

"Özür dilerim," diyorum ona, çantamı toplarken. "Öyle uyuyakalmak istememiştim."

"Kollarımda uyuduğunu hissetmek çok hoşuma gitti." Şoföre ona bir dakika vermesini söyledi. Kapıyı açıp indi, sonra da bana yardım etti.

Kapının eşiğinde dururken, "Ona söyleyeyim mi?" diyor - başıyla taksiyi işaret ediyor - "Gitmek mi? Sabah savaşa gidiyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Philadelphia'ya bazı çiftçiler için para toplamaya gidiyorsun."

"Kesinlikle," diyor seksi bir sırıtışla. "Yani...?" Binamı işaret ediyor, beni kendisiyle yatmaya ikna etmeye çalışıyor. "Taksiciyi bir sonraki yolculuğuna gönderelim mi?"

"Kaldırımda uyumak istemiyorsan hayır," diye sertçe cevap veriyorum. Aramızdaki ilişkiyi ilerletmek için bu kadar zorlamasa, neredeyse mükemmel biri.

"Denemek zorundaydım." Bana o beyaz atlı prens sırıtışını sunuyor. Sinirimi yumuşatıyor ama tam olarak yatıştırmıyor.

"İyi geceler, Sumner."

"İyi geceler, Toni. Ben uzaktayken beni hayal et," diyor sahte bir dramatik süslemeyle ve merdivenlerden iniyor.

"Sen çok kötü bir adamsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bunun tek nedeni sana karşı koymanın çok zor olması." Taksinin arka kapısını açtı.

"Bir hafta sonra görüşürüz, güzel Toni."

Kıkırdıyorum. "O sığır kadınlarla iyi şanslar."

Bölüm 24

Cooper

Coop, indirimli pencereler için bir hat aldım. Distribütörüm üretici değiştiriyor ve her şeyi elden çıkarıyorlar. Onları almak için hemen harekete geçmeliyiz. Bir saat içinde Anderson'da buluşalım mı?

Ben: Orada olacağım.

Saate bakıyorum, sonra ustabaşım Tristan'a koşup bir süreliğine ayrılmam gerektiğini söylüyorum. Geçen hafta depoyu yıkmayı başardık ve eski çimento zemini kırmaya iyi bir başlangıç yaptık. Gürültülü ve dağınık, ama her saniyesini seviyorum, çünkü kaydettiğimiz her santimlik ilerleme köyün şekillenmeye başladığı anlamına geliyor. Bir ay içinde bu alan şimdikine hiç benzemeyecek. Yaz sonunda, şu anda bulunduğum yerde yeni bir mahalle olacak. İhtiyacı olan insanlar için evler.

Kendime sık sık bu işin ne kadar önemli olduğunu ve Toni ve onun aptalca erkek seçimi konusunda yaşadığım hayal kırıklığına değdiğini söylemek zorunda kaldım. O artık benim değil, hiçbir zaman da olmadı ama kalbime bunu kabul ettiremiyorum.

Karavana giriyorum ve Yuma bilgisayarından başını kaldırıyor. "Hâlâ aşırı pozitif, her şey yolundaymış gibi davranma evresinde misin?"

Omuzlarım düştü. "Kim numara yapıyor? Her şey *yolunda*."

Haklı olduğundan ve benim yanıldığımdan emin olduğunda çıkarmayı çok sevdiği tslama sesini maskelemek için hiçbir şey yapmıyor. Aslında bunun bu kadar sık olması şaşırtıcı. "Doğru olana kadar kendine bunu söylemeye devam et."

"Teşekkürler, giyeceğim." Masanın çekmecesinden yeni bir tişört çıkarıyorum. "Yıkanmam gerekiyor. Birazdan Natalie ile buluşacağım. Çok indirimli pencereleri var."

Yuma başını sallar. "Onunla tek yaptığın bu olduğu süreç."

"Sınırlar, Yuma. Sınırlar." Onun yanından geçip küçük banyoya girdim.

Kapıyı kapattığımda yüksek sesle, "Onun senin için doğru kişi olmadığını bilmeni istedim," dedi. Gömlek değiştirirken, onu neden işe aldığımı merak ettim. Meraklı bir kız kardeş gibi ama ona para veriyorum.

Bu sakalla yüzümü yıkamak olması gerekenden daha uzun sürüyor. Sakallarımı kesmeliyim

ama eve gittiğimde enerjim kalmıyor. Annem bana bir çeşit mavi hastalık teşhisi koyardı.

yaka, kimlik krizi bozukluğu, ama yanıllıyor olabilir. Depresyonda olduğuma ve bunun tüm enerjimi emdiğine eminim.

"Cooper, işte buradasın," diyor Natalie, showroom katında adımlarını atarken. "Kalanlara göz atmak için birkaç dakika erken geldim ve çok heyecanlandığımı söylemeliyim. Tüm köy için ihtiyacımız olan tüm pencereleri maliyetine alabiliriz."

"Bedeli ne olursa olsun, bu sözler kulaklarıma müzik gibi geliyor."

Kolunu benimkine dolayarak beni arkadaki bir vitrine yönlendiriyor. Biri tarafından sözümüz kesildiğinde bana ilgilendiği vitrinleri gösteriyordu.

"Natalie, merhaba. Buraya gelmen kesinlikle uzun sürmedi," diyor.

"Evet, bir anlaşma olduğunu söylemek için aradığında koşarak gelmem gerektiğini biliyorum." Kollarını açarak ona yaklaşır.

Birbirimizi hızlıca öptükten sonra Natalie bizi tanıştırıyor. "Hans, bu Cooper Flint. Sana bahsettiğim o küçük evleri inşa eden müteahhit. Cooper, bu Hans, stil ve klasın vücut bulmuş hali."

"Oh, bunu sevdim," diyor Hans, genişçe sırtarak. "Bunu bir sonraki kartvizit setime bastıracağım." Bir an için aramızda ileri geri bakıyor. "İkiniz arasında bir tür bağlantı seziyorum."

Natalie'nin yüzü pembeleşir. "Bağlantı yok. Sadece birlikte çalışmayı seviyoruz."

"Emin misiniz? Çünkü bu konularda altıncı hissim vardır ve yanılmıyorsam burada lezzetli bir zıt kutuplar birbirini çeker, yüksek sınıf şehirli kız, tıknaz taşralı erkekle buluşuyor havası var."

Yuma'yı pencerelere bakması için göndermeliydim. "Biz sadece arkadaşız. Natalie benden çok daha iyisini yapabilir."

"O senin için mükemmel Nat," diyor Hans. "Bu adama bir şans vermelisin."

"Bugün fazla vaktim yok, o yüzden hemen işe koyulsak iyi olur," diyorum, mayın tarlasını başarıyla atlattığımı umarak. Sıkı bir iş ilişkim olan biriyle çıkmanın karmaşıklığına ihtiyacım yok.

Bir saat sonra Natalie ve ben mağazadan çıktık, az önce yakaladığımız büyük fırsattan dolayı biraz kafamız iyiydi. Arabasına kadar ona eşlik ettim ve o anahtarlarını ararken bekledim. "Archie ve Holly bugün onlara ne kadar para kazandırdığını öğrenince çok mutlu olacaklar. İyi iş çıkardın."

Bana sırtıyor. "Artık gözüme kestirdiğim o çeşmeyi alabiliriz."

"Ya da parayı bir sonraki köye yatırmak isteyebilirler. Archie ay sonundan önce yeni yerlerini bulmakla ilgili bir şeyler söyledi."

Sonunda anahtarlarını bulur. "Artık pencerelerimizi de aldığımıza göre, belki de Hans ve onun 'aşk eşleşmesi' fikri hakkında konuşmalıyız." Duraksıyor, utangaç görünüyor. "Birbirimizden hoşlanıyoruz ve birlikte gerçekten iyi çalışıyoruz. Ve, davul zuma, lütfen... ikimiz de sonunda aynı anda bekâriz. Ne dersiniz?"

O konuştukça, bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünmeye başladım. Çok güzel bir kadın. Eğlenceli, zeki ve azimli. Beni en terli ve dağınık halimle gördü ve bu bir sorun gibi görünmüyor. "Neden akşam yemeği ile başlamıyoruz ve bunun bizi nereye götüreceğini görmüyoruz."

"İyi fikir. Ne olursa olsun, karşılıklı fayda sağlayan çalışma ilişkimizi sürdürebilmemiz gerektiği konusunda hemfikir olmamız önemli."

"Anlaştık."

"The Skate Club adında yeni açılan harika bir yer biliyorum. Seksenli yıllardan kalma bir atari ve paten pistine benziyor ama gerçek paten yok çünkü alkol servisi yapıyorlar. Muhtemelen dünyanın her yerindeki en iyi hamburgerlere sahipler ve dans etmeyi seviyorsanız, kalbinizi harekete geçiren harika bir DJ'leri var."

"Ya dans etmek bana göre değilse?"

"Bilardo masaları ve atari oyunları da var."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Toni'yi düşünerek evde tek başıma geçireceğim bir geceye ihtiyacım vardı. "Bu gece senin için uygun mu?"

"Öyle." Sesi memnun görünüyor. "Beni yedi gibi alır mısın?" "Mükemmel. Görüşürüz o zaman."

Hamburger ve patates kızartmasından oluşan yemeğimizi bitirdikten sonra Natalie'ye "Burası harika bir yer," diyorum. Restoranın arka tarafındaki Fun Zone adlı bir odaya gidiyoruz. Karanlık duvarları ve ahşap dans pistinin üzerinde dönen disko toplarıyla devasa bir yer. Çevresi eski atari oyunları, langırt makineleri ve bilardo masalarıyla kaplı.

"İlk olarak ne yapmak istersin?" diye soruyor. "Dans etmekten hoşlanmadığımı söylemiştin, ama sadece bir tanesine ne dersin?"

Atari oyunlarına gitmeyi tercih etsem de, "Tabii." diyorum.

C+C Music Factory'den "Gonna Make You Sweat" çalıyor ve dans pisti tıklım tıklım. Natalie elimi tutarak diğer dansçıların arasına dalıyor. En büyük disko topunun tam altına geldiğimizde, etrafımda dönmek için elimi bir destek gibi kullanıyor. Ritme kolayca ayak uyduruyor ve en iyi hareketlerimi yapıyorum. Çok geçmeden iyi vakit geçirmeye başladım. Birbirimizi zaten o kadar iyi tanıyoruz ki, her şey hoş ve rahat hissettiriyor. Eski bir arkadaşla takılmak gibi, ki sanırım öyle.

"Sana dans etmeyi kim öğretti?" diye bağıyor müzik eşliğinde.

"Kız kardeşim Rae," diyorum ona, kulağına konuşabilmek için yaklaşarak. "Birinci sınıftaki mezuniyet balosundan önce. Ezik hareketlerimi okula getirerek itibarını zedelememe izin vermeyeceğini söyledi."

Gülüyor, sonra ellerini pazularımın üzerine koyuyor. "Harika bir iş çıkardı." "Senin için ona teşekkür edeceğim."

OutKast'in "Hey Ya!" şarkısı boyunca dans pistinde kalıyoruz, ardından Beyoncé'nin "Single Ladies (Put a Ring on It)" şarkısı geliyor. Videodaki en kötü taklidimi yapıyorum, nakaratı söylerken parmağımı gösteriyorum. Benim gülünç taklidime gülmekten yerlere yattı.

Toni ile bu şarkıda onun Jay-Z, benim de Beyoncé olduğum konusunda flört ettiğimi hatırlıyorum. Bu düşünceyi bir kenara atmak için elimden geleni yapıyorum, ama gitmiyor.

Beyoncé'nin ritim eşliğinde yere yumruk attığı videodaki hareketi taklit ettikten sonra başımı kaldırdığımda bir hayran kalabalığını üzerime çektiğimi fark ediyorum. Onlara aptalca bir el sallıyorum, ancak bu gece göreceğimi düşündüğüm son kişiyi fark ediyorum.

Toni, Archie'nin karısı Holly ile birlikte duruyor. Ağızları bir karış açık.

-Onlar bana bakarken.

Bölüm 25

Toni

İki Saat Önce

Holly: Sumner'dan haber var mı?

Ben: Çarşamba gününden beri bir şey yok, ama Philly'ye vardığında her şeyin tam bir felaket olduğunu ve bırakın iletişim kurmayı, uyumaya bile vakti kalmayacağını söyledi.

Holly: Bu konuda ne düşünüyorsun?

Ben: Ona güvenmemek için hiçbir nedenim yok. Bana MIA olacağını önceden bildirmesi, ihmal edilmiş hissetmemem için beni önceden düşünecek kadar düşünceli olduğunu gösteriyor. Tam bir yetişkin hareketi.

Holly: İyi noktaya değindin. Senden bahsettiğimiz yeter. Artık daha iyi hissettiğime göre, dışarı çıkıp biraz eğlenmek istiyorum. Archie amcasıyla buluşacak, ondan vakıf için büyük bir bağış almayı umuyor, bu yüzden seni suç ortağım olarak seçiyorum.

Ben: Dans etmeye ne dersin?

Holly ve ben, o Faith'in vasisi olmadan önce sürekli dans etmeye giderdik, ama ondan sonra bile Bayan Firestone ayda bir kez ona bakardı, böylece biz de kendimize gelirdik.

Biliyorsun! Ben de kocaman, sulu bir hamburger ve tuzlu patates

kızartması istiyorum. Ben: Ben zaten dans ayakkabılarımı
arıyorum.

Holly: Seni 30 dakika sonra

alayım mı? Ben: Squeeee!!!!

Kızlar gecesi!!!!

Yirmi dakikadan az bir sürede hazır olurum, bu yüzden Holly'nin buraya gelme ihtimaline karşı lobiye inerim.

Erken. Beklerken Sumner'a onu düşündüğümü bildirmek için tekrar mesaj atıyorum.

Ben: Hey sen, bir uğrayıp merhaba demek istedim. Umarım Kardeşçe Sevginin Şehri'nde her şey yolunda gidiyordur. Umarım o sığır kadınlar için bir milyar dolar toplarsın.

Telefonuma bakıyorum, bir şeylerin geri dönmesini umuyorum. Ne kadar özlediğini duymak için kısa bir kelime bile

Ben.

Holly'ye uzaktayken ondan haber almamamın sorun olmadığını söyledim, ama gerçek şu ki, rahatsız oluyorum. Hissediyorum.

Sanki Sumner benden gerçekten hoşlansaydı, en azından bir merhaba demek için çaba gösterirdi.

Öte yandan, ona iletişimde olmamasının ve "kendi işini yapmasının" sorun olmadığını söyledim, ancak bu cümlemden, "iş" kelimesini kullanmam da dahil olmak üzere birçok nedenden dolayı pişmanlık duyuyorum. Ama olan oldu ve süper yapışkan bir kız arkadaş olmayacağımı düşünmesi onun için daha iyi. Hiçbir erkek bunu istemez. Dünyadaki Joey'ler bile.

Archie'nin limuzini binamın önüne yanaşıyor, ben de lobinin kapısını hışımla açıp merdivenlerden aşağı koşuyorum. Gregory'den önce arabanın kapısına varıp arka kapıyı kendim açtım.

"Parti!" Holly ve ben içeri girmek için çabalarken birbirimize bağıyoruz. Kapıyı arkamdan kapattım ve hâlâ ortaokuldaymışız gibi ciyaklamaya devam ettik.

"Bunu yapmayalı ne kadar oldu?" Ben soruyorum.

"Yıllar gibi geliyor, değil mi?" Mini bir şampanya şişesi açıyor, içine uzun bir pipet sokuyor ve kendine bir Pellegrino almak için buzdolabını tekrar açmadan önce bana uzatıyor. Şişesini kaldırıyor. "Şehir dışına çıkmaya!"

"Amin, kardeşim." Şişemi onunla tokuşturuyorum ve ince pipetten derin derin emiyorum. Baloncukların hücumundan burnumu kırıstırarak soruyorum: "Archie bunu sorun etmiyor muydu?"

"Tabii ki. O modern bir adam."

"O da biraz korumacıdır," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğru. Sanırım Gregory'nin burada olmasının faydası var. Ona barın dışında bizi beklemesi ve ceza alsa bile kıpırdamaması için kesin talimatlar verildi."

"İyi bir tane bulmuşsun," diyorum ona, başımı sallayarak onaylarken. "Bu gecenin unutulmayacak bir gece olacağına dair içimde bir his var."

Guacamole, patates kızartması ve soğan halkalarıyla birlikte duble pastırmalı çizburger yedikten sonra Holly ayağa fırlar. "Bu yemekten biraz çalışmaya hazır mısın?"

Sandalyemi itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Öyle olduğumu biliyorsun!"

The Skate Club'ın arkasına doğru ilerlerken Beyoncé'nin "Single Ladies" şarkısını duyuyoruz ve onun genç haliyle ifade bile edemeyeceğim bir yakınlık hissediyorum. Birden fazla erkeğin yüzük takmasını bekledim, ama ne yazık ki ya ilgilenmediler ya da buna layık değillerdi - büyük olasılıkla her ikisinin bir kombinasyonu.

Kalabalık şarkı söylüyor: Bütün bekar bayanlar! Tüm bekar bayanlar! Biz piste çıkarken.

Holly önümde kısa bir süre durdu ve ben de sırtına çarptım. "Aman Tanrım." İşaret etti. "Bu Cooper Flint."

Akşam yemeğinde içtiğim Long Island buzlu çayı midemi alt üst ederken içimden bir şok geçiyor. "Öyle görünüyor."

"Müteahhidimiz burada, on dokuz doksan dokuzdaymış gibi parti yapıyor!" Heyecanla ellerini çırpıyor.

Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Gerçekten öyle çarpıyor ki, müziğin ritmini hissedemediğimden eminim. Cooper burada ve bakın, Natalie ile birlikte, adımı hatırlayamayan kadınla.

"Oldukça ciddi hareketleri var," diyor, sanki ben bunu kendim göremiyormuşum gibi. "Beyoncé için yedek dansçı olabilir."

"Bu kesinlikle bir şey olurdu." Onun ve Natalie'nin etrafında bir kalabalık oluşuyor. Natalie gülüyor ve ona ayak uydurmaya çalışıyor ve ben ilk mesajlaşmamızı hatırlıyorum. Beynime düşüncelerimin ağzımdan çıkmasına izin vermemesini söyleyemeden, neredeyse "Bu *bizim* şarkımız" diye bağıyorum.

"Ne?" Holly müziğin sesini duyurmak için bağırır.

Cooper benimle göz teması kurduğunda ona "Hiçbir şey," diyorum.

Dans etmeyi bırakıp doğruldu, bu da Natalie'nin kime baktığını görmek için bize doğru dönmesine neden oldu. Bana muzaffer bir edayla bakıyor.

Cooper bakışmalarımıza ara verip eğildi ve ona bir şey söyledi. "Bakın, beni kandıran, bana yalan söyleyen, sonra da beni terk eden, iş yerindeki o korkunç Toni." dediğinden eminim.

"Acaba kiminle beraber?" Holly diyor ki.

"Adı Natalie. Bedford Falls projesinin tasarımcısı."

"Natalie *bu mu*?" Holly'nin sesi sinirli geliyor. "Archie onun ne kadar güzel olduğundan bahsetmedi." "Güzel olabilir ama arı gibi." *Harika, buraya geliyorlar.*

Cooper şarkıyı bitiremediği için üzülen hayranlarına el sallıyor, sonra da Natalie'nin sırtına elini koyarak bize doğru yönlendiriyor. Elbette, bildiğim kadarıyla poposunda da olabilirdi. Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor.

"Selam," dedi ve başını sallayarak Holly'ye gülümsedi. "Holly, seni Natalie Palmer'la tanıştırmak istiyorum."

Holly elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Archie çalışmalarınızdan çok etkilendi."

"Teşekkürler. Harika bir proje. Coop beni dahil ettiği için minnettarım." Elini

sanki onun sahibiymiş gibi koluna girdi. "Dans

hareketlerini gördünüz mü?" Başımızı sallıyoruz ve

Holly gülümsüyor ama ben yapamıyorum.

Natalie bana mırıldanıyor, "Onun böyle dans edebileceğini hiç düşünebilir miydin?"

"Asla tahmin edemezdim." Boğazım o kadar sıkılıyor ki nefes alamıyormuşum gibi

hissediyorum. "Onun yapamayacağı hiçbir şey yok," diyor kocaman bir "Bende o var

ama sende yok" sırtışıyla.

Tatlım, onu alabilirsin, çünkü hayatımda lastik parçalayan, balyoz kullanan bir et kafaya ihtiyacım yok.

Natalie Holly'ye yalakalık yapıyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Bu da Cooper ve benim birbirimizin varlığını kabul etmek zorunda kalmamak için garip bir şekilde etrafa bakmamıza neden oluyor. Birdenbire biraz boşluğa ihtiyaç duydum. Bir sonraki şarkı başladığında Holly'nin elini

tutup çekiyorum. "Hadi ama! Dans etmeliyiz." Natalie'ye "Üzgünüm, koşmamız gerek" der gibi bakıyorum, sonra da "Bu benim en sevdiğim şarkı" diyorum.

"En sevdiğin şarkı Divinyls'den 'I Touch Myself' mi?" Natalie soruyor.

Kahretsin, bu o mu? En iyisi onunla devam edeyim. "Evet," diye yüksek sesle cevap veriyorum. "En iyisi."

Cooper'a bakma riskini göze almadan önce Holly'yi yere yatırıyorum. Benim hoşuma gitmeyecek kadar eğlenmiş görünüyordu. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama o ve Natalie hemen yanımda dans ediyor. Bir elimi yüzüne koyup onu uzaklaştırdığımı hayal ediyorum.

Belki de değildir.

Burası aniden acayip sıcak mı oldu? Cooper neden böyle dans edebiliyor? Bir erkek striptizcinin vücuduna ve Hugh Jackman'ın hareketlerine sahip. Onun gibi adamlar Amerika'dan yasaklanmalı, zarar veremeyecekleri bir adaya gönderilmeli. *Bana mı bakıyor?*

Onu görmezden gel. Kimse izlemiyormuş gibi dans etmeye devam edin, ki bu doğru çünkü hepsi Cooper'ı izliyor ve muhtemelen yatakta ne kadar harika olacağını düşünüyorlar. Aman *Tanrım*, şimdi bunu düşünüyorum. Onunla çıkmamak için tüm iyi nedenleri unutmadan ve onu Natalie'den çalmaya çalışmadan önce buradan hemen gitmeliyim.

Holly'nin omzuna dokunuyorum. "Gitsek iyi olacak, değil mi?"

"Neden? Daha yeni dans etmeye başladık."

"Yoruluyor olmalısın, küçük bir insan olarak büyüyorsun." Evet, boşa kürek çekiyorum.

"Ben iyiyim. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim."

Ona gülümsedim. "Tamam, birkaç şarkı daha, ama sonra eve gidiyoruz, böylece dinlenebilirsin." Bana doğru eğildi. "Sen iyi misin? Çok gergin görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Sadece büyük bir Natalie hayranı değilim." Sesimi alçaltmaya zahmet etmedim.

Natalie benimle nerede durduğunu bilsin.

Holly başını sallar. "Öyle değil. Bunu söyleyebilirim."

"Hayır, yapamazsın." Sesim savunmacı ve biraz da huysuz çıkıyor. "Evet, yapabilirim. Bir şeye kızgınsın."

"Bunu arabada konuşabilir miyiz lütfen?"

Cooper'a bakıyor, sonra yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Elbette." Cooper ve Natalie'ye döner ve "Kaçacağız" diye bağırır.

Natalie suratını buruşturuyor ve Holly ortaya çıkan karnını işaret ediyor.

"Yorulmaya başladım!" "Elbette," diyor Natalie ve ona veda sarılması yapıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. *Onunla on dakika önce tanıştın, seni sürtük. En iyi arkadaşıma sarılıp vedalaşamazsın.*

Natalie memnun bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Yakında görüşürüz, Tracy!"

Onunla bir saniyeliğine göz göze geliyorum. Aramızda akan enerji tüm şehre bir ay boyunca yetecek güçte.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve podyumun sahibi bir manken gibi ön kapıya doğru adım atıyorum. Yanlış yöne gitmemiş olsaydım harika bir çıkış olacaktı. Holly beni doğru yöne yönlendirmek için kolumdan tutuyor ve ben de altımda bir çukur açılması için dua ediyorum.

Arka koltuğun sessizliğine yerleşir yerleşmez Holly "Dökül bakalım" dedi. "Neyi dökeyim?"

"Arabaya bindiğimizde bana söyleyeceğine söz vermiştin." İç çektim. "Bunu unutacağını umuyordum."

"Konuş."

"Cooper ve ben geçen gün depoda tartıştık. Önemli bir şey değil." Pelüş koltuğa gömüldüm ve

topuklarımı tekmeledim.

"Ve ...?"

"Şu anda birbirimizden nefret ediyoruz ve muhtemelen her zaman da edeceğiz ama bunun tek nedeni Sumner'ı kendisine tercih etmemi bir türlü içine sindiremeyen tam bir egoist olması."

"Nefrete en çok ne benziyor biliyor musun?"

"Nefret mi?"

Başını sertçe sallıyor. "Aşk."

"Şehvet, belki. Şehvetin sağlam bir ilişki için yeterli bir temel olmadığını zor yoldan öğrendim."

"Hayır, ama başlamak için fena bir yer değil. Bana ve Archie'ye bakın. Üstesinden gelmemiz gereken bir sürü şey vardı.

Birbirimizden bu kadar etkilenmemiş olsaydık, bu zahmete girmeyebilirdik."

"Cooper, Archie'ye hiç benzemiyor. Şimdi sakıncası yoksa, o adam hakkında konuşmayı bırakıyorum. Onunla birbirimiz için şu anda olduğumuzdan daha fazlası olmamızın hiçbir yolu yok." Birbirlerine kızgın iş arkadaşları.

Holly yana kayıyor ve başını omzuma yaslıyor. "Madem öyle diyorsun. Seni kardeşim gibi seviyorum ve senin için sadece en iyisini istiyorum."

Ben de, ama benim için en iyisi Cooper Flint değil.

Bölüm 26

Cooper

"Bu harika akşam için teşekkürler," diyor Natalie.

Gece boyunca dans ettikten sonra onun binasının ön kapısında duruyoruz.

"Harika vakit geçirdim," dedim ona dürüstçe. Stresimi atmaya ihtiyacım vardı ve içimdeki Beyoncé'yi yönlendirmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Ya da Jay-Z? Onu da çaldılar.

"Beni öpmenden hiç rahatsız olmam" duruşuyla tam karşımda duracak şekilde pozisyon alıyor. Ona gülümsüyorum ama içim parçalanıyor. Bu gece Toni'yi görmek ihtiyacım olan son şeydi. Onu unutmak için elimden geleni yapıyordum ve işe yaramaya başladığını düşünüyordum. Sonra, bum! İşte oradaydı.

"Hans'ın tavsiyesine uyup benimle çıktığın için memnun musun?" diye soruyor, parmağını göğsümde gezdirerek. "Çünkü çıktığımıza memnunum."

"Ben ... um ... evet." *Satmanın yolu, Cooper.*

Parmak uçlarında yükseliyor ve fısıldıyor, "Sevindim."

Başını eğerek göz kapaklarını indiriyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ona nazik bir öpücük veriyorum ve kafamın arkasındaki küçük bir ses bana yanlış kadını öptüğümü söylerken içim burkuluyor. Doğru kadının başka birini öpüyor olması dışında.

Vicdanımı yok sayarak kollarımı ona doluyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Kollarımda tüm ilgimi hak eden güzel bir kadın var.

Elleri göğsümde dolaşırken küçük bir inilti çıkarıyor. Kahretsin, sonra ne geleceğini biliyorum. İçeri davet. Hayır, hayır, hayır. Geri çekiliyorum ve onu aniden bırakıyorum.

"Ne oldu?" Şaşırmış görünüyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "İnan bana, sorun sen değilsin. Sen harikasın." Gözleri kısıldı. "Ama..."

"Hayatım şu anda karmaşık." Yüzyılın en hafif deyiimiyle. Tek kaşını kaldırarak,

"Nasıl karmaşık? Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Pek sayılmaz. Bir kadın vardı ve işlerin doğru yönde ilerlediğini düşünmüştüm ama fikrini değiştirdi. Ve, şey, bu-"

"Karmaşık. Anlıyorum. Bizim yaşımıza gelip de karmaşıklıklar olmadan bekar kalamazsın." Bana tamamen bastırana kadar eğiliyor. "Ama bu eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor.

birlikte, değil mi?"

"Sanırım öyle." Beyninde yer kaplayan başka biri varken yatmaktan mutlu olan adamlardan değilim.

Alt dudağını abartılı bir surat ifadesiyle dışarı çıkarıyor. "Bu çok kötü."

"Keşke her şey farklı olsaydı, Nat. Sen harika bir kızsın ve bir gün şanslı bir adamı gerçekten mutlu edeceksin."

"Seni gerçekten mutlu edebilirim. Bana beş dakika ver, sana bunu kanıtlayayım."

Onu yerinde tutup bir adım geri çekiliyorum, sonra da bırakıyorum. "Arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum." "Benim zaten bir sürü arkadaşım var, Coop. Ama çıkarları olan arkadaşlarım yok."

"Bu bana göre değil." Daha ne kadar açık olabilirim?

Uzun bir duraksamadan sonra, "İyi, ama sen ve bu gizemli kadınla işler yolunda gitmezse, seninle çok iyi vakit geçirdiğimi ve tekrar çıkmayı çok istediğimi unutma" diyor. Başını öne eğiyor. "Geleceğimizin olmadığını bilen pek çok erkek zaten içeri gelirdi."

"Bir çapkının seninle böyle oynamasından daha iyisini hak ediyorsun. Zeki, yetenekli ve iyi bir insansın."

"Benim de bir tarzım olduğunu unutmayın," diyor küçük bir sırıtışla.

"Günlerce sürecektir bir tarzın var ve doğru adam karşıma çıktığında onunla tanışmak ve onayladığımdan emin olmak istiyorum."

"Tamam, *baba*."

Kıkırdıyorum. "İyi miyiz?"

Başını sallıyor. "Şimdilik. Fikrini değiştirirsen daha iyi olabileceğimizi unutma."

"Hatırlayacağım." Ama Natalie'nin bana göre bir kadın olmadığından yüzde yüz eminim. "Bak ne diyeceğim, gemi seyahatindeki erkekleri araştıracağım ve rakip olabileceğini düşündüğüm biriyle karşılaşsam sana haber vereceğim."

"Sanırım bu konuda şikayet edemem."

"Cumartesi görüşür müyüz?"

Merdivenlerden iniyorum.

"Görüşürüz o zaman ve bu gece için tekrar teşekkürler. Harika vakit geçirdim."

İçeri giriyor ve kısa bir koridordan geçerek asansöre gidiyor. O binene kadar bekledim, sonra kamyonetime döndüm.

Eve dönerken, Toni'ye Sumner'dan bahsetmem gerektiğine karar verdim. Bana inanmasa bile, arkama yaslanıp sessiz kalamam. Ayrıca ona karşı ne hissettiğimi de söylemeliyim.

Toni Cappelli'ye aşık oldum ve artık bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Sanırım o da benim için aynı şeyleri hissediyor ama nedense bana bir şans vermek istemiyor. Onun fikrini değiştirmeliyim.

Bölüm 27

Toni

Skate Club'daki o geceden beri Cooper'a rastlamadım. Sumner'dan da neredeyse hiç haber almadım. Philly'den altı gün önce döndü ve mesaj attığı tek şey Harry Potter gezisine hazırlanmakla o kadar meşgul olduğu ve muhtemelen etkinlikten önce iletişime geçmeyeceği. Ne. İçinde. Neyin. Cehennemde mi?

Ne kadar meşgul olabilir ki? Angarya bir iş yapmıyor ki. Bunun için personel var. Valentino'ya gittiğimiz gece onunla yatmamak anlaşmayı bozdu mu merak ediyorum.

Her neyse. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Cooper son gecemi mahvettiğinden beri dışarıda eğlenceli bir gece geçirmek istememden başka bir sebep olmasa bile bu gezinin tadını çıkaracağım. Bu sefer, onun varlığının beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.

Kapı çalındı ve Faith seslendi, "Toni Teyze, içeri girebilir miyim?"

Holly ve Archie'nin evinde hazırlanıyorum. "Emin olabilirsin, bücür." Gryffindor pelerini ve sıralama şapkasıyla içeri girdi. "Harika görünüyorsun."

"İstiyorum," diyor ve misafir odasındaki yatağa doğru adım atıyor. "O kadar iyi görünüyorum ki, bu gece beni de davet edeceklerini sanıyorsun, değil mi?"

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum ama çok sıkılırsınız. Bu yetişkin işi. Bol bol konuşulur ve içkiler yudumlanır."

"Sıkılacak mısın?"

"Umarım değildir." Bornozumun kuşağını sıkıyorum. "Ama ben bir yetişkinim, bu yüzden yetişkinlere yönelik etkinlikleri eğlenceli bulma eğilimindeyim." Makyaj masasına oturup makyajımı yapıyorum. Ginny Weasley olarak gideceğim, o yüzden yapacak pek bir şey yok.

"Ben geleceğin yetişkiniyim," diyor. "Bunun adil olduğunu sanmıyorum." "Eminim siz ve Bayan Firestone eğlenceli bir gece geçireceksiniz."

Mırıldanıyor ve homurdanıyor. "Belki, ama vakfın adını aldığı kişinin partide olması gerekmez mi? Ben İnanç Vakfı'nın İnanç'ıyım."

"Tamamen anlıyorum evlat, ama senin orada olmaman tüm olaya gerçek bir gizem duygusu katacak."

Omuz silkerek, "Sanırım" diyor.

"Annen nasıl görünüyor?" "İyi."

"Peki ya Arch... baban?"

"Tamam."

"Kocaman bir sümüklü sandviçe ne dersin?" "Fi... Oh, ha ha, çok komiksin."

Bir anaokulu öğrencisinin bu kadar ince bir alaycılık duygusuna sahip olabileceğini kim bilebilirdi? Yatağa uzanır ve kocaman bir iç çeker. Zavallı küçük maymun.

"Bu hafta bir gün seni kendi özel maceramıza götürmeye söz vermeme ne dersin? Bu senin için daha kolay olur mu?"

"Nereye gideceğiz?" Kollarını kavuşturmuş, sanki bunu iyi yapsam iyi olacakmış gibi.

Aldığım uzun kızıl peruğa hazırlanmak için saçlarımı başımın tepesine tutturuyorum. "Özgürlük Heykeli'ne gitmek için tekneye binebiliriz."

"Sıcak çikolata ve pizza alabilir miyiz?"

Bir zamanlar böyle yetersiz tekliflerle nasıl satın alınabildiğimi hatırlıyorum. Kimi kandırıyorum ki? Hâlâ olabilirim. "Kesinlikle!"

Faith yatağın kenarına doğru ilerler ve sonra zıplayarak aşağı iner. "İyi ama benim de Kırmızı Sarmaşıklara ihtiyacım olabilir." "Sen istemesen bile ben isteyeceğim," diyorum ona ciddiyetle. Kapı bir kez daha çalındı ve Holly "Girebilir miyim?" dedi.

Faith kapıya doğru koşar ve kapıyı açar ama onu engeller. "Bu geziye beni değil de Joy'u götürdüğün aklıma geldi. Sanırım favorilerini oynuyorsun."

Holly gülüyor. "Kız kardeşin hiç eğlenmeyecek, sana söz veriyorum. Hatta tekne de olmaktan o kadar nefret edecek ki midesi bulanacak."

"O zaman gitmemelisin. Onun hastalanmasından nefret ederim."

"Faith, tatlım," diyor Holly, "seni hayattaki her türlü heyecan verici maceraya götüreceğim, ama birlikte yapamayacağımız bazı şeyler olacak. Git babana kravatını nasıl takacağını bulmasında yardım et. Bu konuda sorun yaşıyor."

"Erkek kravatı nasıl takılır bilmiyorum." "Bu klipsli."

Faith ellerini kalçalarına koyar. "Bunu anlayamıyor mu?" Kapıdan çıkarken, "Ben olmasam siz ne yapardınız?" diye homurdanır.

O öldükten sonra Holly şöyle diyor: "O kız olmadan hayatımı düşünemiyorum. Şimdi hamileyim ve çok duygusalım, kız kardeşimin bu yaşta onu hiç tanıyamadığını düşünerek sürekli ağlıyorum." Hıçkırıyor.

"Bunu nasıl bildiğimden emin değilim ama Joy'un ikinizi de izlediğini ve neler olup bittiğini tam olarak bildiğini biliyorum. Seninle çok gurur duyardı, Holls." Ona bir mendil uzattım. "Ağlamayı kes yoksa makyajının yeniden yapılması gerekecek."

Aynanın karşısına geçiyor ve yansımasına bakıyor. "Bu gece için heyecanlı mısınız?"

"Evet."

"Peki ya Sumner. Heyecanlı mı?"

Dolaba doğru yürüdüm. "Bilemem. Döndüğünden beri onunla konuşmadım." "Neler oluyor?" Beni takip ediyor ve köşeye sıkışmış bir tabureye oturuyor.

Omuz silktim. "Bu gece için hazırlanmakla meşgul olduğumu söylemek için mesaj attı." Yüzündeki ifade komikti. "Ne yapıyor, tekneyi mi boyuyor?"

Yani bu bahanenin tamamen saçmalık olduğunu düşünen sadece ben değilim. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum ama daha önce hiç bu büyüklükte bir partiye ev sahipliği yapmadım." Şimdiye kadar düzenlediğim en büyük parti, hepimizin flapperlar ve gangsterler gibi giyindiği on altıncı yaş

partimdi. Alkol hariç tabii ki, çünkü annem bunu bir içki yasağı etkinliği olarak ilan etmişti.

Bacaklarını açıyor. "İkinizi birlikte görmek için sabırsızlanıyorum."

"Uh-huh." Sumner'ı göreceğim için o kadar da heyecanlı değilim. Kendimi biraz ihmal edilmiş hissediyorum ve bu hiçbir zaman en sevdiğim duygu olmamıştır.

Ellerini uzatıyor. "Kalkmama yardım eder misin? En küçük şeyleri yapmak gittikçe zorlaşıyor."

Onu ayağa kaldırdım. "Yirmi dakika içinde hazır olurum. Hermione Granger'ın giysen iyi olur."

"Hamile bir Hermione'nin balonun en güzel kızı olacağından eminim," diye şaka yapıyor.

"Archie'nin Harry Potter olarak gideceği düşünülrse tartışmalı olacak." Ona sahte bir öfkeyle, "Adamımı çalışyorsun. Harry ve Ginny gerçek hayatta birlikte olurlar."

"Gerçek hayatta, ha?" Gülüyor. "Harry'yle bir kez dans etmenize izin vereceğim, sonra ellerinizi çekeceksiniz, Bayan Weasley." Dışarı çıkar ve duraklar. "Sumner ne olarak gidiyor?"

"Lucius Malfoy, dürüst olmak gerekirse umarım bu kırmızı bir bayrak değildir."

"Kim kötü adam gibi giyinmek ister ki?" Holly soruyor. "Aynen öyle."

Holly beni rahatlatmaya çalışmıyor, ki bunu kırmızı bayrak olabileceğine dair bir işaret olarak kabul ediyorum. Hmm... Birbirlerine ekleniyorlar, değil mi?

Bir süre sonra, "Acaba Cooper ne giyecek?" diye sorar.

Soruyu gelişigüzel soruş şeklinden beni tekrar ona yönlendirmeye çalıştığını anlayabiliyorum.

"Sıralama şapkası gibi giyinmiş olması umurumda değil."

Bana inanmadığını söyleyebilirim. "Tamam, ama Natalie'nin Bellatrix Lestrange olarak ortaya çıkacağına yirmim var."

"Parayı sana hemen şimdi verebilirim." Natalie mükemmel bir seksi, şeytani joker olurdu.

"Kıskandın mı?"

"Pish, hayır. Neden olayım ki?" Ama öyle olup olmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Kendime Cooper'ın bir haydut ve vandal olduğunu hatırlatıyorum.

Lanet olsun sana, Sumner. Cooper'ı düşünmemeliydim ve bir iki mesajıma cevap verme zahmetine girseydin düşünmezdim.

Bölüm 28

Cooper

Bu gece o gece. Toni'yi bulup ona Sumner hakkındaki gerçeği söyleme şansım. Kalbimi onun ayaklarına sermeyi de planlıyor olabilirim ama işlerin nasıl gideceğini göreceğiz. Şimdilik iyimserliğimi koruyorum; bu kısmen her şeyi bilen bir büyücü gibi giyinmiş olmamdan, kısmen de hayallerimin kadını kazanma şansım olmadığını kabullenemememden kaynaklanıyor.

İskeleden aşağı doğru koşarken havada zar zor hissettiğim bir serinlik var. Bu ağır cübbe, peruk ve uzun sakal beni ekvatorda güneşleniyormuşum gibi ısıtıyor. Damarlarımda dolaşan aciliyetin de yüksek ateşimle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum.

Sumner'la birbirimizi nasıl tanıdığımızı Toni'ye anlatmalıydım, ama o bunun benim açımdan ekşi bir üzüm olacağını düşündüğü için sessiz kaldım. Benim hatam Sumner'a istediği yalan ağını örme fırsatı verdi. Bu onun lehine işledi, çünkü o kızla birlikte ve ben değilim.

Gerçekten etkileyici bir yata giden iskeleye çıkarken hoparlörlerden yüksek sesle Harry Potter film müziği çalıyor. İki yüzden fazla konuk olacağını biliyordum ama bu kadar heybetli bir gemi hayal etmemiştim. Dışı, içinden yayılan koyu mor bir parıltıyla güzel bir kontrast oluşturan düz beyaz ışıklarla aydınlatılmış.

"Ah, Dumbledore! İşte buradasın," diyor Voldemort ben gemiye tırmanırken. Korkunç burunsuz maskesi ve mide bulandırıcı uzunluktaki sivri, açık mor tırnaklarıyla kostümü tamamlanmıştı. "Ben Karanlık Lord, bu büyülü geceye hoş geldiniz demek için buradayım."

Gözlerimi kısarak maskenin altındaki adama bakıyorum ama kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Sumner?"

Başını sallar. "Benim adım Milton. Doğu Sahili Harry Potter Cosplay Topluluğu'nun başkanıyım. Misafirlere otantik bir deneyim yaşatmak için vakıf tarafından işe alındım."

"Yakaladım." Etrafıma bakıyorum, asla itiraf etmesem de Toni'yi arıyorum. "Memnun oldum Milton." "Bana Karanlıklar Lordu diyebilirsin."

Um, evet. Hemen halledeyim, ucube. İlerideki açık kapıdan geçiyorum. Hogwarts'taki yemek salonuna benzeyecek şekilde özenle dekore edilmiş devasa bir yemek odası, tavandan sarkan yanan elektrikli mumlarla tamamlanmış. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, Sumner işini nasıl yapacağını biliyor.

Sekiz Harry'nin, bir yığın Ron'un ve en az dört Profesör McGonagall'ın yanından süzülerek

geçiyorum -çoğu asalarını çıkarmış, bilek vurma yeteneklerini sergiliyorlar- dikkatle yüzleri inceliyorlar.

Toni'nin kostümünün onu tanınmaz hale getirme şansı.

Bara doğru ilerlerken sonunda onu fark ettim. Toni'ye doğru ilerlemek yerine, sıvı cesaret arayışıyla kalabalığın önüne doğru ilerliyorum. Barmenle göz göze geldikten sonra iki parmağımı kaldırıyorum. "Buzlu duble viski."

Büyük bir coşkuyla, "Bir duble böcek meyvesi viskisi geliyor!" diye anons ediyor. Eğer kaygılarımı biraz olsun azaltabilseylerdi, böcek meyvesi -her neyse o- yerdim.

Yanımdaki bir kadın omzuma vuruyor ve rahatsız edici bir ses tonuyla, "Sen bir Muggle'sın, değil mi?" diyor. "Merak etme, kimseye söylemem. Çok iyi bir gözlemciyimdir ve büyülü dünyada rahat görünmediğini fark ettim."

"İyi yakaladın."

"Ben Luna. Luna Lovegood," diye cevap veriyor filmlerdeki karakterin şarkı söyleme tarzıyla. "Coop-Dumbledore."

Başıyla beni onaylıyor. "Daha iyi. Misafirlerden biri misin, yoksa vakıfla mı çalışıyorsun?"

"Ben temelin müteahhidiyim."

"Personeli davet etmeleri çok hoş. Genelde bu tür şeylerde bunu göremezsiniz. Çoğunlukla cebi dolu insanlar gelir."

"Benim gibi" demekten kendini alıkoyduğunu söyleyebilirim ama onu bu gece buraya getiren şeyin ne olduğunu sormamın imkânı yok. Bu insanların fikirleri umurumda değil ve personel olarak sınıflandırılmaktan da biraz rahatsızım ama birkaç dakika içinde bu yat yelken açacak ve önümüzdeki üç saat boyunca onlarla sıkışıp kalacağım, bu yüzden bu kadar erken sinirlenmesem iyi olur.

Barmen bana içkimi uzattığında, bornozuma uzanıp bir yirmilik alıyorum ve ona uzatıyorum. Sonra Luna'yı arkamda bırakarak uzaklaşıyorum.

Koridorda ilerlerken, "Cooper, sen misin?" diye duyuyorum. Natalie beni yakından inceliyor, kostümümün altından beni görmeye çalışıyor.

Tanıdık bir yüz görünce gülümsüyorum ve sonra göğüslerinin tüm gücüyle ortaya çıktığını fark ediyorum. Hayal gücüne çok az şey bırakan dar siyah deri bir korse giyiyor. Ruju kan kırmızısı ve vahşi, uzun, kıvrıkcık siyah bir peruk takmış. "Vay canına, gerçekten her şeyi yapmışsın."

Gülüyor ve parmaklarını dantelli kolumda gezdiriyor. "Sen de öyle. Çok otantik." "Dumbledore dükkânda kalan son kostümlerden biriydi."

"Bellatrix Lestrange'ımı internetten aldım." Bir kase krema verilmiş kedi gibi gülümsüyor.

"İçimde işe yarayacağına dair bir his var."

"Harry Potter etkinliklerine çok gider misin?" Nat'in sihir meraklısı olduğunu düşünmemiştim.

Kirpiklerini yavaşça indirerek, "Giyinip kuşanmak için bir etkinliğe gitmek zorunda değilsin," diyor.

Uh-oh, Natalie yine flört ediyor, ki bu son karşılaşmamızdan sonra garip bir durum. Dirseğim çarpıyor ve içkimi fırlatmadan önce kendimi tutmam gerekiyor.

"Buna dikkat et dostum. Karanlık Lord'u takip ediyor." Ürkütücü Luna beni takip ediyor gibi görünüyor.

"Sorun değil, o benim arkadaşım." Vücudumu onunla konuşmak istemediğime dair bir işaret olarak açıyorum. *Ne de olsa ben bir personelim.*

Luna benimle Natalie'nin arasına giriyor ve Nat'e ancak nazar olarak tanımlanabilecek bir bakış atıyor. "Anlıyorum. O zaman sana iyi şanslar." Dönerek uzaklaştı ve bizi yalnız bıraktı.

"Konuklardan herhangi birini tanıyor musun?" Natalie soruyor.

"Sanırım ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok parası olan bir grup insan, bazıları

ödünc aldıkları kişiliklerini biraz fazla ciddiye alıyor gibi görünüyorlar." Kısa bir kıkırdamayı paylaşıyoruz, sonra Toni için bir görsel tarama daha yapıyorum.

"Benim için uygun erkek mi arıyorsun?" Natalie mırıldanıyor. "Yoksa hayatını zorlaştıran o kadını mı arıyorsun?"

"Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsun, ama ben de sana göz kulak olacağım."

"Toni'ydi, değil mi?"

"Nasıl yaptın-?"

"Seni ne zaman kaybettiğimi görmek için zihinsel olarak randevumuzu tekrar oynattım ve onun ortaya çıktığı zaman olduğunu fark ettim." "Bunun için özür dilerim." Gerçekten istemediğim halde Natalie'yle çıktığım için bir topuk gibiyim ama

En azından işlerin gerçekten rahatsız edici bir noktaya gelmesine izin vermedim.

"Endişelenme. Sen iyi bir adamsın, Coop." Sirius Black gibi giyinmiş ellili yaşlarındaki bir adamı işaret ediyor. "Peki ya o? Bizi birlikte görebilir misin?"

"Çok yaşlı. Eğer bekarsa, en az iki eski karısı vardır."

"Ooh, bu işte iyi olabilirsin." Şakacı bir şekilde omzumu dürtüyor. "Bundan sonra seni aşk danışmanım olarak yanımda götürmeliyim."

"Üç kız kardeşiniz olduğunda, fiyaskoları çabucak fark etmeyi öğreniyorsunuz."

İşte tam o anda içlerindeki en büyük fiyaskoyu görüyorum: Lucius Malfoy kılığındaki Sumner Livingston. Kostümünün ona ne kadar yakıştığını görünce çenem geriliyor.

Sumner garsonlardan biriyle son derece çapkın olarak tanımlanabilecek bir şekilde konuşuyor. Eli kızın kalçasında ve yüzü kıza o kadar yakın ki kalp masajı yapmak üzere olduğunu düşünebilirsiniz. Telefonumu çıkarıp bu alışverişi Toni için kaydetmek istiyorum ama fırsatım olmuyor. Beni fark etti ve bize katıldı.

Bakışları Natalie'nin göğüs dekoltesine takılıyor, sonra yavaşça yüzüne doğru ilerliyor.

"Merhaba, ben Sumner."

Bu geceki bağış kampanyasının arkasındaki beyin benim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, gel beni bul, tamam mı?"

Natalie ona sırtıyor, görünüşe göre büyülenmiş. Ortamı bozmak için gürültülü bir şekilde boğazımı temizleyerek "Sumner" diyorum.

Bana şaşkınlıkla baktı. "O saçma sakalın ve peruğun içinde seni tanıyamadım." Dikkatini tekrar Natalie'ye çevirdi. "Umarım bu adamla birlikte değilsindir. Çok daha iyisini yapabilirsin."

"Bir içki daha alabilirim, Sumner." Boş bardağımı ona doğru itiyorum. Bakışları hâlâ Natalie'ye kilitlenmişken, "Kendin al," diyor.

"Bir şeye ihtiyacım olursa sana haber vereceğimi sanıyordum. Az önce söylediğin bu değil miydi?" Gülüyor. "Sevgili Bellatrix'le konuşuyordum, seninle değil."

Onu kaldırıp denize atasım geliyor ama göz ucuyla Toni'yi görüyorum. Ginny Weasley kadar sağlıklı ve sevimli görünüyor, son derece seksi olduğundan bahsetmiyorum bile, ki bu filmdeki Ginny'nin asla olmadığı bir şey.

Toni etrafa bakınıyor, muhtemelen buradaki aptalları arıyor. Natalie'ye gülümsüyorum. "Seni birazdan yakalarım." Sumner'ı işaret ediyorum. "Güven bana. Aradığın kişi o değil."

Bölüm 29

Toni

Sumner'ı yemek odasına vardktan birkaç saniye sonra fark ettim. Neredeyse beyaz sarı peruğuyla onu gözden kaçırmak zor. Natalie ve Cooper'la konuştuğunu görünce gözlerimi kırpttırıyorum. Yanılmıyorsam Sumner, Natalie'nin olmayan üst kısmına bakıyor. Bir kez daha, Philly'den döndüğünden beri neden arama zahmetine girmediğini merak ediyorum. Başka biri mi var?

Omuzlarımı dikleştirerek bu oyunu iki kişinin oynayabileceğine karar verdim. Kimsenin göğüslerine aval aval bakmayacak olsam da, erkek konuklara karşı kesinlikle çekici ve özenli olabilirim.

Holly omzuma dokunup odanın diğer tarafını işaret etti. "İşte orada."

"Bunu anlıyorum, ama biliyor musun? Sanırım sakın davranacağım. Onunla konuşmak için acele etmek yerine bana gelmesine izin vereceğim."

"İşte benim kızım," diyor başıyla onaylayarak. "Biz kovalananlarız, kovalayanlar değil."

Archie güler ve karısını kollarının arasına alır. "Seni yakalamama izin verdiğin için mutluyum."

"Ben de," diye mırıldanıyor adeta.

Tanrım, birlikte çok tatlılar.

Archie saatine bakar. "Geceyi başlatma zamanı. Sumner'ı dürteceğim ve kaptana işaret vermesini söyleyeceğim." Kalabalığın arasından geçerek beni ve Holly'yi insanları izlemeye bıraktı.

Bana doğru eğildi. "Cooper ve Natalie'yi bir çift olarak görmüyorum, ya sen?"

Cooper artık hareketsiz değil. Bize doğru yürüyor. Kalbim bir matkap gibi atıyor, bu da kafamı karıştırıyor. Neden üzerimde böyle bir etkisi var?

"Eminim çok güzel bebekleri olacak," diyorum sinirli bir ifadeyle. "Biraz temiz hava almak ister misin?" Holly gözlerini kısıyor. "Dışarının buz gibi olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim. Bakalım yıldızlar çıkmış mı?" Cooper yaklaşıyor.

Ben daha kaçamadan Archie sesleniyor, "Holly, gel Bilkington'larla tanış."

"Görev çağırıyor," diyor. "Üzgünüm."

Kalması için elimi uzatmamaya kendimi zorlayarak, sohbet edecek birini bulmak için etrafıma bakıyorum. Yanımda Sirius Black gibi giyinmiş bir adam var. "Harika kostüm," diyorum ona.

Bana çok zenginlerin kendini beğenmiş, kendinden memnun gülümsemesini takınıyor. "Sen de."

Elini uzatarak, "Derrick Cox." dedi.

"Toni Cappelli." El sıkışıyoruz.

"Bu gece burada güzel kadınlar olacağını umuyordum ve şu ana kadar hayal kırıklığına uğramadım." Cooper'ın sesi neredeyse bana ulaşıyordu. "Karınla mı geldin?"

Derrick sırıtıyor. "Güzel. Bu hoşuma gitti. Boşanmamın kesinleştiği geçen Salı gününden itibaren özgürüm." Cooper bunu duymak için tam zamanında geldi ve bir kahkaha attı.

Sertleşiyorum ve ona bakmayı reddediyorum.

"Bu, şey, ne diyebilirim ki...?" Derrick'e söyledim. "Tebrikler mi? Ya da belki bu yanlış bir yanıttır. Belki de üzgünsündür."

"Meh, boşanmalar gittikçe kolaylaşıyor."

"Söylemiyor musun?" *Gezegende hiç düzgün adam kalmadı mı?*

"Gerçek hikaye. İlkini atlatmam biraz zaman aldı. Neredeyse üç ay. İkincisinde bütün bir hafta sonu üzülmüştüm. Ama bu seferki? Sonunda denize ayak bastım." Yaşayan en komik adammış gibi gülüyor.

Cooper beni dirseğimden tuttu. "İzninle Sirius, meslektaşım ve benim acil bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Derrick sinirlenmiş görünüyor ama benden dört numaralı eş için bir başvuru formu doldurmamı istemek yerine, "Her neyse dostum. Zaten içkimi tazelemem lazım."

Cooper'a ters ters baktım. "Senin orada sevgilin ve onun dövmeleriyle birlikte olman gerekmiyor mu?" Sadece iki tane var, ama neredeyse çenesinin altına kadar itilmişler, bu da onları bir göğüs ordusu gibi gösteriyor.

"Burada birlikte değiliz."

"İkinizin birlikte olduğunu sanıyordum." "Sadece bir randevuydu."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve sattığı şeyi almadığımı belli edecek şekilde dudaklarımı büzüyorum. "Öyle mi? Ben onun aradığım kişi olduğunu sanıyordum."

"Yakınından bile geçmiyor." Başımın tepesi neredeyse çenesinin altına sıkışana kadar öne doğru adım atıyor ve dudaklarından çıkan ılık hava kulak mememi okşayacak şekilde eğiliyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Vücudumda bir elektrik fırtınası gibi esmeden önce ayak parmaklarımın ucunda ürpertiler oluşuyor. İçgüdüsel olarak kollarını tutmak için uzanıyorum. Ya öyle yapacaktım ya da dizlerim tutmadığı için yere düşecektim.

Yüksek sesli bir çığlık havayı doldurur. Sumner'ın sesi sistemden yükseliyor. "Bu şey açık mı?" Mikrofona dokunuyor. "Test, test. Herkes beni duyabiliyor mu?"

Muhtemelen onu Mars'tan bile duyabilirler.

"İnanç Vakfı'nın ilk bağış gecesine hoş geldiniz. Vakfın yaratıcıları Archie ve Holly Harrington adına sizleri Hudson'da büyülu bir geceye davet etmek istiyorum. Kaptan bana yelken açmak üzere olduğumuzu bildirdi, bu da yakında akşam yemeği yiyeceğimiz anlamına geliyor."

"Büyülü bir akşam mı?" Cooper homurdanıyor. "Sen buradayken değil, popo munch."

Sumner'ın odaya gülümsemesini izliyorum. *Bana mı öyle geliyor yoksa sevimsiz bir yarışma programı sunucusuna mı benziyor?*

Sözlerine şöyle devam ediyor: "Bu odanın bitişiğindeki odada sessiz bir açık artırma var, bu nedenle lütfen bu akşam bir ara oraya gidip harika bağışlarımıza teklif verin. Tüm gelirler evsizler için konut yapımına gidecek, bu yüzden yüksek teklif verin."

"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldıyor

Cooper kulağıma. Onu hafifçe itiyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Toni, bu önemli."

"Bana söyleyecek bir şeyiniz olduğunu sanmıyorum, ama olsa bile şimdi ne yeri ne de zamanı." Sumner, Holly ve Archie'yi sahneye çağırıyor. Alkışlar arasında yürüyorlar ve Archie

mikrofonu alır. "Hepiniz hoş geldiniz ve bu akşam geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Eşim Holly ile ilk tanıştığım da, bizim kadar şanslı olmayanların durumu da dahil olmak üzere pek çok konuda gözlerimi açtı." Holly'yi kendine çekiyor ve alına bir öpücük bırakıyor. "Hayatımda ihtiyacım olandan çok daha fazla para kazanmaktan çok daha önemli bir şey yapabileceğimi fark etmemi sağladı. İnanç Vakfı işte böyle doğdu. Misyonumuz, evsizliği deneyimleyenler için köyler oluşturmaktır, böylece yeni bir başlangıç için çalışırken yaşayacakları güvenli bir yere sahip olabilirler. Misafirlerimize sağlık hizmetleri, beceriler ve eğitim sunacağız, ayrıca yeniden kendi ayakları üzerinde durabilmeleri için ihtiyaç duydukları tüm araçları sağlayacağız."

Alkışlar kopar ve Archie biraz yeşil görünen Holly'ye sırtır. Fark etmiş gibi görünüyor ve ona bir şeyler fısıldıyor. Holly başını sallıyor ve mikrofona doğru başını sallıyor. Tahmin etmem gerekirse, adam Holly'ye iyi olup olmadığını soruyor, Holly de el kol hareketleriyle ona iyi olduğunu ve işine devam etmesini söylüyor.

Öyle de yapıyor. "Bunun değerli bir amaç olduğunu kabul edeceğinizi ve ihtiyacı olanların hayatlarında gerçek bir fark yaratabilmemiz için bu akşam cömertçe bağışta bulunacağınızı umuyoruz." Daha fazla alkış.

Sumner mikrofonun kontrolünü tekrar ele aldı ve Valentino'daki "randevusuz buluşmamızı" akla getiren bu gecenin menüsünün üzerinden geçti. Onun hayatımda önemli bir yere sahip olacağına dair ne kadar umutlu olduğumu hatırlıyorum, ama bu beni tamamen hayalet gibi terk etmeden önceydi.

Beni kendisine bakarken yakalıyor ve hiç vakit kaybetmeden bana göz kırpıp gülümsüyor. Yatın kurallarını anlatırken başımı sallayarak karşılık veriyorum. Sadece denize atlamak ya da kimseyi denize atmak yasak değil (seyircilerden kahkahalar yükseliyor), aynı zamanda üst güvertedeki yatak odalarının da kesinlikle yasak olduğunu belirtiyor. Archie aniden Holly'nin elini tutuyor ve çıkışa doğru ilerliyor.

"Uh-oh," diye mırıldanıyorum ve peşlerinden koşuyorum. Hem arkadaşıma yardım etmek istiyordum hem de Cooper'dan uzaklaşmam gerekiyordu.

Holly ve Archie özel odaya çıkan merdivenlerdeler. "İyi misin?" Onları takip ederek soruyorum. "Midem bulanıyor," diyor, solgunluğu *Exorcist* filmindeki kızın solgunluğunun hemen öncesine benziyor.

darbeler. "Yatçılık biraz zorlama olabilir."

Archie bana döndü. "Lütfen ona kaptana bizi bir sonraki iskelede indirmesini ve böylece onu eve götürebileceğimi söyle."

"Asla olmaz," diyor Holly. "Bu bağış toplama etkinliği atlayamayacağımız kadar önemli. Uzanmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var, sonra iyi olacağım. Sen git ve ortama karış. Toni bana eşlik edecek."

Archie iç çekerek yalvarırcasına bana bakıyor. Ona güvence veriyorum, "O haklı. Sen misafirlerin yanına dön. Ben onu kamaralardan birine yerleştireceğim."

On beş dakika sonra Holly lüks ve yumuşak kadife yorganın altında uyuyor. Geri getirmek için yiyecek bulma umuduyla parmak uçlarımda dışarı çıkıyorum. Bu geceyle başa çıkmanın en iyi yolu, en iyi arkadaşım ile birlikte inzivaya çekilmek.

Loş koridora geldiğimde Sumner'la karşılaşıyorum.

"Ben de seni arıyordum," dedi.

"Gerçekten mi?" Sesim üzerinde seyahat ettiğimiz su kadar soğuk çıkıyor.

"Lütfen bana arayamayacak kadar meşgul olduğum için üzgün olduğunu söyleme. Seni yapışkan bir tip olarak düşünmemiştim."

"Nasıl bu kadar meşgul olup da bir merhaba demeye vakit bulamadığınızı anlamıyorum. Hadi ama Sumner. Yapmak zorunda olduğun onca şeye rağmen bir noktada otuz saniyelik boş bir vaktin olmuştur."

Bana büyüleyici olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir gülümseme veriyor. "Haklısın, yapabiliirdim. Ama gerçek şu ki, çok çaresiz olduğumu düşünmeni istemedim."

"Çaresiz mi?"

"Ben seninle ilgili duygularımı açıkça ifade ettim, sen ise kendininkileri paylaşma konusunda pek de açık sözlü değildin." "İlk randevumuzda seninle yatağa atlamadığım için mi, ki bu bir randevu bile değildi?" Bütün o

Sinir. "Ben oyun oynamam Sumner ve burada olan şeyin de bu olduğu izlenimini edindim."

Yanağıma dokunuyor. "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Normalde birlikte olmak istediğim kadınlara karşı bu kadar kötü davranmam ama seninle-"

"Lütfen bana özel olduğumu söyleme."

Dudaklarına bakıyor. "Seni tanıdığım tüm kadınlardan daha çok seviyorum." Gözlerinde gerçeği arıyorum, ona inanmayı çok istiyorum ama içimden bir ses kaçmamı söylüyor. Dudaklarını dudaklarına indiriyor. "Sana karşı ne hissettiğimi göstermeme izin ver."

Boynuma hafif öpücükler kondurmadan önce dudaklarımı kendi dudaklarıyla sıyrıyor. "Yatak odalarından birine gidebiliriz. Hiç yatta yaptın mı? Muhteşemdir."

Kendimi duvara yaslanmış halde bulmak için geri çekiliyorum. "Beni neredeyse iki hafta boyunca hayalet gibi takip ettikten sonra seninle yatmayacağım. Bir sonraki ilişkiyi yavaştan almak istememin neresini anlamadın?"

Bana doğru bastırıyor. "Yokluğun kalbi daha da büyüttüğünü sanırdım."

"Bu sefer değil, dostum. Aslında, artık seni görmek istemiyorum." Ondan uzaklaşmak için duvar boyunca kaymaya çalışıyorum. "Seni sandığım gibi bir beyefendi değilsin."

"Hadi ama," diyor elini iki yanıma koyarak. "Kimse bu yeniden doğmuş bakir rolünü yutmuyor. İkimiz de bunu sadece kendini daha çekici kılmak için yaptığını biliyoruz ve tahmin et ne oldu? İşe yaradı." Vücudunu benimkine sürtüyor.

Ew! "Bırak beni!" Onu olabildiğince sert itiyorum ama yerinden kımıldamıyor.

"Hadi Toni," diyor, dudakları boynuma değecek şekilde eğilerek. "Bunu istediğini biliyorsun."

Tam vücudunun düşündüğü kısıma bir diz atmak üzereydim ki gri bir telaş geçti. Yüksek bir şapırtı sesi, ardından bir gümbürtü. Aşağı baktığımda Sumner'ın ayaklarımın dibindeki ahşap güvertede yattığını görüyorum.

"Hayır dedi." Dumbledore, uzun sakalı rüzgârda savrulan bir tür büyücü kanunsuzu gibi onun başında dikiliyor.

Sumner ayağa kalkmaya çalışırken peruğu kafasında garip bir açıyla durmaktadır. Siyah kadife cübbesine takılır, dengesini kaybeder, sonra korkuluktan sarkan bir can simidiyle kendini düzeltir. Ayağa kalkar kalkmaz attığı sert yumruk Cooper'ın sakalına çarpıp çenesini kırıyor. Sonra kıyamet kopuyor. İki kisi karanlık çağlardan kalma iki çocuk suçlu gibi güreşirken ben vücudumu duvara yaslayıp kenara çekilmeye başlıyorum. Sumner uzun peruğunu kapıp onunla onu boğmaya çalışırken Cooper Sumner'ı yere yapıştırıyor. Cooper uzun saçını koparıp bir kenara fırlatıyor ve Sumner'a tekrar yumruk atıyor.

"Kesin şunu!" Bağırıyorum.

Cooper sağ elini omzunun arkasında tutuyor, bırakmaya hazır, ama sözlerim ona ulaşmış olmalı çünkü Sumner'a ters ters bakıyor. Ayağa kalktı ve bornozunun tozunu aldı, sonra da "Buna değmezsin" dedi.

Bir saniye öncesine göre çok daha az korkmuş görünen Sumner sendeleyerek ayağa kalkıyor. "Sorun nedir Cooper?" Sumner dişlerini sıkarak soruyor. "Seni değil de beni istemesine dayanamıyor musun? Acıtıyor, değil mi?"

"Bunun kadar değil," diye cevap veriyor Cooper ve suratına bir yumruk indirerek sarışın peruğunu kafasından çıkarıp yatın kenarından aşağıdaki buzlu sulara savuruyor.

Sumner'ın ağzı açık kaldı. "O peruk yüz dolardan fazlaydı!"

Cooper ona tehditkâr bir bakış atarak, "Şu anda denize düşen tek şey bu olduğu için şanslısın," diye mırıldandı.

"Yeter, ikiniz de!" Çılgılık atıyorum.

Yanımda kulakları sağır eden bir düdük sesi ve bir mürettebat arkadaşının "Kesin şunu, ikiniz de!" diye bağırdığını duyana kadar nihayet birbirlerinden uzaklaştılar. Ter içinde kalmışlardı ve yüzlerindeki kanı siliyorlardı. Cooper'ın dudağı yarılmıştı ve Sumner'ın burnundan kan fişkırıyordu.

"Aptallar," diye mırıldandım. Mürettebat arkadaşına dönüyorum. "Onları durdurduğunuz için teşekkür ederim." Bana ters ters baktı. "Yatın bu kısmı kesinlikle yasak bölge."

"Biliyorum, ama hamile patronuma yardım ediyordum - tüm bu gecenin parasını ödeyen kişiye." Bu onu daha da sinirlendirmişe benziyor. "Burada başka biri mi var?"

"Holly Harrington," diyorum, Harrington'a vurgu yaparak.

"Kim olduğu umurumda değil. Kuralları koymamızın bir sebebi var. Etkinlik sadece ana güvertede gerçekleşecekti, yani burada personelimiz yok, bu da burada misafir olmadığı anlamına geliyor. İstisna yok."

"Güvertenin her yerine kusmasını mı tercih edersin, böylece sen temizlemek zorunda kalırsın?"

"Kuralların var olmasının bir sebebi var hanımefendi. Şimdi beni takip ederseniz, kaptanı görmemiz gerekiyor."

Cooper ve Sumner'a, "Siz mankafalar bizi bu gemiden attıracaksınız," diye homurdanıyorum. Onları Archie'nin çoktan kaptanla konuşmaya başladığı navigasyon odasına kadar takip ediyorum.

Archie "Burada neler oluyor?" diye soruyor.

"Bu benim suçum değil," diye sızlanıyor Sumner. "Bunu başlatan o!"

"Oh, lütfen," diyor Cooper, alay ederek. "Ben sadece Toni'yi kontrol etmek ve bir şey yapmaya kalkışmadığından emin olmak için oradaydım - ki kalkıştın."

Sumner, "Sen seks yapmazken başkasının seks yapmasını Tanrı korusun," diye tıslıyor.

"Konu bu değil ve bunu sen de biliyorsun." Cooper gözleriyle hançer gibi vuruyor. "İkimiz de neyin peşinde olduğunu biliyoruz ve ikimiz de bunu elde ettiğinde onu bırakacağını biliyoruz."

"Yeter," diye bağıriyorum. "İkiniz de dört yaşındaki çocuklar gibi konuşuyorsunuz. Aslında, hayır, daha olgun olan dört yaşında çocuklarla tanıştım." Sumner'a ters ters bakıyorum. "İşimiz bitti. Bitti. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan numaramı sil."

"Toni..." diye yalvarıyor.

"Başka ne var biliyor musun? Bu gece İnanç Vakfı ile çalışacağın son gece. Kovuldun."

Sumner kıpkırmızı kesilerek, "Beni kovamazsınız," diye bağıriyor. "Sen benim patronum değilsin." "Ama öyleyim," diye araya girer Archie. "Ve eğer Toni kovulduğunu söylüyorsa, kovuldun demektir."

Yürü, Archie!

"Peki ya o?" Sumner, Cooper'ı işaret ederek soruyor. "Bana saldırdığı için işini kaybetmesi gerekmez mi?" "O seni ilgilendirmez," der Archie ve kaptana döner. "Lütfen limana yanaşır

mısınız?

Bay Livingston'ı bırakır mısınız?"

Kaptan başını sallar. "Bunu sadece tıbbi bir acil durumda yapmaya iznim var. Yine de kızığımıza dönene kadar aşağıda kalmasını sağlayabilirim."

"Bu çok saçma," diye atıldı Sumner. "Ben hiçbir şey yapmadım. Saldırıya uğradım!"

"Kendini bana zorla kabul ettirmeye çalışıyordun," diye tükürdüm. "Hayır, hayır demektir, ezik."

Bu gecenin nasıl bu kadar saçma bir hal aldığını merak ederek gecenin serin havasına doğru fırladım.

"Toni," diye sesleniyor Cooper arkamdan. "Lütfen açıklamama izin ver."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Sumner'a müdahale etmeni takdir ediyorum - gerçekten. Ama dürüst olmak gerekirse, öfke sorunlarıyla gerçekten başa çıkmalısın. Söyleyeceğin hiçbir şey en ufak bir fark yaratmayacak."

Cooper iç çeker. "Sadece beni dinle."

Bahanesini dinlemek istesem bile, huysuz ve sözünü tutamayan erkeklerle işim bitti. Hayır dediğimde bana inanmayan erkeklerden bıktım. Sanırım randevularla işim bitti. Bir düzine kadar kedi edinip erkeklere tamamen son vermenin zamanı gelmiş olabilir.

Bölüm 30

Cooper

Parti fiyaskoydu. Kendimi Toni'ye ilan etmek için çok fazla. Benimle bir daha konuşursa şanslıyım. En azından beni kovmadı. Kadının hakkını vermeliyim; aldığı kadar iyi veriyor.

Anahtarımı ön kapının kilidine soktuktan sonra çevirmeden duruyorum. Eve yalnız gelmekten yoruldum. Ailem ya da benimle çıkmak isteyen kadınlar için asla yeterince iyi olmadığımı hissetmekten yoruldum. Sonunda beni olduğum gibi seven birini buldum -ya da ben öyle sanıyordum- ve sonra bom, hiçbir şey.

Dehşet üzerime çöktü. Lanet olsun, ben Bridget Jones'um. En sevdikleri romantik komediyi bana defalarca izlettikleri için kız kardeşlerime lanet ediyorum. Büyüdüğümde kadınlara nasıl davranmam gerektiğini öğrenmem için olduğunu söylediler ama o filmde başarıyla canlandırdığım tek şey Hugh Grant ve Colin Firth arasındaki dövüş sahnesi.

Sumner'a Toni'ye el kaldırdığı için ne kadar kızgınım, mankafa gibi davrandığım için kendime de o kadar kızgınım. Bir psikopata dönüşmektense müdahale etmenin daha kolay yolları var. Tek yaptığım Toni'nin öfke kontrolü sorunları için poster çocuğu olduğuma dair inancını doğrulamak oldu.

Doğruca duşa giriyorum, soyunuyorum, sakallarımın arınıyorum ve peruklarımdan kurtuluyorum. Suyu dayanabileceğim kadar sıcak hale getirdikten sonra içine giriyorum ve bu gecenin dehşetinden arınıyorum. Otuz dakika sonra spreyci geliyor ve dışarı çıkıp sorunlarımla yüzleşme vakti geliyor.

Soğuk banyo havasına adımımı attığımda kafamda bir ampul yanıyor. Toni beni dinlemek istemeyebilir, ama eğer yazarsam bir şeyler okuyacağına son kuruşuma kadar bahse girerim. Belime bir havlu sararak mutfığa gidip telefonumu arıyorum, sonra da fikrimi değiştiremeden ona mesaj atıyorum.

Ben: Benimle konuşmak ya da beni dinlemek istemediğini biliyorum ama bunu okuyacağını umuyorum. Sumner'ın sana geçmişimiz hakkında ne anlattığını bilmiyorum, ama neredeyse %100 eminim ki bu doğru değil.

Sözlerimi bitirmeden önce, bu akşamki sözleri aklıma geldi. Benden haber almak istemediğini

açıkça belirtti. Bu noktada yapacağım herhangi bir girişim, onun tanımladığı ve diğer tarafında kalmam gereken bir çizgiyi aşmak olacaktır. Mesajı siliyorum ve bir dakika boyunca telefonuma bakıp ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Eğer onunla aramı düzeltemiyorsam, en azından düzeltmeye çalışmalıyım.

Archie ile birlikte. Bu proje benim için çok önemli.

Ben: Archie, bu akşamki olay için özür dilemek istiyorum. Son derece amatörce davrandım ve bu hafta bir ara oturup konuşabilirsek çok memnun olurum.

Telefonumu yatak odasına götürüyorum ve kurulanmayı bitirirken kulaklarımı yanıt için açık tutuyorum. Sonra bir yorgunluk dalgası beni ele geçirirken yatağa giriyorum. Sanki sakinleştirici verilmiş gibi rüyasız bir uyku çekiyorum. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Uyandığımda saat neredeyse sabahın on biri olmuştu ve akşamdan kalma hissediyordum. Alkolden değil, daha çok duygusal bir akşamdan kalma. İlk yaptığım şey telefonuma bakmak oldu.

Archie: Biz iyiyiz, ama hala konuşmak istiyorsan, Perşembe saat 4'e kadar yapamayacağım. Ofisime.

Görüşürüz o zaman. Teşekkürler.

Önümüzdeki birkaç gün bulanık geçecek. McMillan evini tamamlamak ve Bedford Falls projesinde ilerlemek arasında neredeyse her anımı dolduruyorum. İşimin sağladığı dikkat dağınıklığı için minnettarım çünkü bu beni Toni'yi çok fazla düşünmekten alıkoyuyor. Hala beynimin içinde, en şaşırtıcı zamanlarda ortaya çıkıyor. Bu sabahki gibi. Kahvaltıda bir simit yedim ve işte oradaydı, gülümsüyor ve inliyordu, tüm malzemelerle doldurulmuş her şeyi yerken. Kesinlikle erotik bir görüntüydü.

Her gün yediden önce işe gidiyorum ve bu hafta hiçbir gece saat dokuzdan önce eve varamadım. Tanrı'ya şükür nihayet Perşembe oldu. Archie'nin ofisine (ve umarım Toni'yi görmeye) gidebilmek için saat üç buçuğun gelmesini beklerken herhalde kırk kez saatime bakmışımdır.

Dün gece hazırlanmak için özel bir çaba bile sarf ettim. Temiz bir tıraştan ve iş yerinden kirli gelmemek için temiz kıyafetler giydiğimden emin olmaktan bahsediyoruz. Bu benim Bridget'in işe transparan bir üstle gelmesine benziyor.

Beni Faith Foundation binasının üçüncü katına çıkaracak asansöre adımımı atar atmaz kalbim bir heavy metal konserindeymişim gibi çarpmaya başlıyor. Asansörden indiğimde onu masasında otururken görüyorum, pembe tüylü kazağıyla muhteşem görünüyor.

"Hey," dedim, onu korkutarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor. Paltomu çıkarıp kolumun üzerine atıyorum. "Archie ile bir toplantım var."

"Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi." Sandalyesini geriye itti ve aniden ayağa kalktı. "Ben de tam gidiyordum." Çantasını ve paltosunu alıp yanımdan geçti.

Asansöre binene kadar onu izliyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Kalbim tamamen kırılıyor. Kapılar kapandıktan sonra Archie'nin ofisine gidiyorum. Parmağını kaldırdı ve "Bunu bitirmem için bana bir saniye ver." dedi.

Garip hissederek karşısına oturdum. İyi olduğumuzu söyledi ama ben hâlâ davranışından utanıyorum. Archie bilgisayarından başını kaldırdığında, "Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

Arkasına yaslanır. "Geçen gece hakkında çok düşündüm ve sanırım konuşmamız gereken bir şey var."

Bu da ne demek şimdi? "Sumner'la olan şu şey hakkında..." İşte bu; kovulacağım. Hemen açıklıyorum, "Bu özel ve alışılmadık bir durumdu. İnsanlara durduk yere saldıran bir öfke delisi gibi görünebilirim ama Sumner'ı uzun zamandır tanıyorum. O görüldüğü gibi iyi bir adam değil."

"Bunu anladım. Bana kalırsa sen doğru olanı yaptın."

"Muhtemelen adamı dövmeme gerek yoktu."

"Eğer biri Holly'ye bunu yapsaydı, ben çok daha kötüsünü yapardım."

"Ama Holly senin karın, Toni ise benimle konuşmak bile istemeyen biri, o yüzden durum biraz farklı."

Omuz silkiyor. "Öyle mi? Sumner'ın ona karşı ne kadar ısrarcı olacağını bilmiyoruz. Bunu düşünmek bile istemiyorum. Geldiğin için çok mutluyum."

Başımı sallıyorum, olaylara benim açımdan bakabildiği için minnettarım.

"Ama buraya Sumner hakkında konuşmak için geldiğinden şüpheliyim." Hemen cevap vermemi engellemek için elini kaldırdı. "Normalde çalışanlarımın özel hayatlarına burnumu sokmam ama Toni sadece asistanım ve sağ kolum değil, aynı zamanda karımın da en iyi arkadaşı. Ve son zamanlarda tamamen perişan halde. Ona çok şey borçluyum ve hayatını daha iyi hale getirmek için yapabileceğim bir şey varsa yapacağım."

Toni'nin Archie gibi ona göz kulak olacak birine sahip olmasından memnunum, özellikle de benim bunu yapmama izin vermeyeceği için. "Bence Toni ve ben birbirimiz için mükemmel olurduk. Uzun bir süre onun da benimle aynı şekilde hissettiğinden oldukça emindim, ancak durumun böyle olmadığını açıkça belirtti ve buna saygı duymak zorundayım." "Onu geride tutan ve benim bilmediğim bir neden olduğunu düşünsem bile." diye eklemekten önce duraklıyorum.

Archie parmaklarını dikleştirir. "Bak Cooper, insanları okumakta iyiyimdir ve seninle tanıştığımda iyi adamlardan biri olduğunu anladım. Toni'nin arkadaşı olarak, onun doğru adamla evlendiğinden emin olmak istiyorum. Bence işleri kendi elimize almanın tam zamanı."

Tüm vücudum heyecanla dalgalanıyor. "Aklında ne var?"

"Holly ile izlediğim yüzlerce romantik komediden öğrendiğim bir şey varsa, o da bazen kahraman ve kadın kahramanı uzun bir süre yalnız bırakmanız gerektiğidir, böylece bazı şeyleri çözebilirler. Ve ben bunu yapmanın tam yolunu biliyorum."

Bölüm 31

Toni

Ofisten aceleyle çıktıktan sonra - Cooper'la konuşmak zorunda kalmamak için - Holly'ye gitmek üzere bir taksiye biniyorum. Bugün işe gitmemeye karar vererek Ferrantelli'ye uğrayıp rahatlatıcı yiyecekler alıyorum.

Erkeklerden vazgeçme kararım ile ilgili iyi haber şu ki artık şişmanlamaktan endişe etmiyorum. Dün gece artık üzerime uymayan tüm eski pantolonları attım. Onları tekrar giyebilmek için kendimi mahrum bıraktığım günler geride kaldı. Özgürleştım! Bu tabii ki fazladan cannoli demek.

Holly'nin evine vardığımda kendimi içeri attım. Oturma odasıındaydı, etrafı kutularla çevriliydi. Şaşkın bir ifadeyle bana bakarak, "İnternetten biraz hamile alışverişı yaptım" diyor.

"Yakında bir gün geçireceğimizi sanıyordum." Ön kapıyı kapatmadan önce çantaları girişteki masanın üzerine koyuyorum.

"Tüm bu mide bulantısı geçene kadar beklemek zorundayız ve o zamana kadar perdeleri indirip uygun bir şeyler giymek zorunda kalacağım."

"Holly von Trapp," diye takılıyorum. "Yiyecekleri mutfığa götüreceğim. Bir şey ister misin?"

Başka bir kutuyu yırtıp açıyor. "Her şeyi istiyorum ama önce biraz deneyeyim, böylece sosa ya da yağa bulanmış olmaz. Bilirsiniz, bir kısmını geri göndermek zorunda kalabilirim."

Elindeki elbiseye bir göz attıktan sonra ona "Büyükanneimin bu desende bir koltuk takımı olduğundan neredeyse eminim" diyorum.

"Bunu sipariş ederken ne düşünüyordum ki?" Elbiseyi kutuya geri itiyor.

"Muhtemelen stilisti, makyözü, ışıkçısı ve fotoğrafçısı olan modelin üzerinde sevimli durmuştur. Onlara ne kadar uzağa fırlatırsan fırlat güvenemezsin." Yiyecekleri koridordan mutfığa taşıyorum, Bayan Firestone dolapları açıyor. "Yemek getirdim Bayan F. Bu gece yemek yapmanıza gerek yok."

"Teşekkür ederim, Toni." Bir yığın tabak getirip tezgâhın üzerine koydu. "Ne yapacağıma karar veremedim. Güveç düşünüyordum ama sonra köfte yapmayı düşündüm."

"İtalyanca getirdim."

"Benim favorim." İçinde ne olduğunu görmek için poşetleri açıyor. "Şimdi gidip yiyeceğim." O tabağını doldururken ben de kalamar dolu kabı alıp oturma odasına dönüyorum. Holly ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Sorun nedir?" Kanepeye uzandım ve ayaklarımı sehpanın üzerine koydum.

"Bu şeylerin içinde kocaman görüneceğim." Gözleri gerçekten yaşırdı.

"Bariz olanı belirtmekten nefret ediyorum Holls, ama orada bir insan pişiriyorsun. Daha da büyüyeceksin."

Bana ayak bileklerini göstermek için pantolonunun paçalarını kaldırıyor. "Daha dört aylık bile değilim ve ayak bileklerim şimdiden yağlanmaya başladı." Yanıma oturmak için kendini kanepeye çekti.

"Ayak bileklerin mükemmel." Hamile bir Holly, dramatik bir Holly'ye dönüşür. "Sıra sana gelene kadar bekle."

"Bu konuda..." Sarımsaklı aioliye batırılmış kızarmış ahtapotun en cennet parçasını yutuyorum.

"Çocuğum olmayabilir."

"Bu da nereden çıktı?" Sesi gerçekten paniklemiş gibi geliyor.

"Sana söylemedim mi? Harry Potter gezisinden sonra bir karara vardım. Resmen erkeklerden sonsuza dek vazgeçiyorum." Ağzımı kağıt havluya silip gülümsüyorum.

"Erkeklerden vazgeçiyorum da ne demek? Bunu neden yapasın ki?"

Kanepenin arkasından pelüş bir örtü çekip üzerime örtüyorum. "Aklında sadece tek bir şey olan erkeklerle çıkmaktan bıktım usandım. Ayrıca yalancılar, dolandırıcılar ve bir işte tutunamayan erkeklerle çıkmaktan da bıktım."

Yine ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Evlenip çocuk sahibi olmaya ne dersin?"

"Tinder'a girip kendime güzel bir kız bulabilir miyim diye bakabilirim. Ailemizi genişletmek için bir hindi baster'a kayıt olabiliriz."

"Ne?"

Gülüyorum. "Neden olmasın? Akışkan cinsellik diye bir şey var. Dışarıda benim için yepyeni bir dünya olabilir."

"Ciddi misin sen?"

Zavallı Holly, bu konuşmayla onun dünyasını gerçekten sarsıyorum. "Hayır, ciddi değilim ama uzun bir süre bekâr kalacağım. Flört TSSB'si gibi bir şeyim var."

Ayaklarını kucağıma koydu. "Sumner'ın böyle bir pislik olduğuna inanamıyorum. Hiç de öyle bir izlenim vermiyordu."

"En korkutucu kısmı da bu. İkimiz de görmedik. Ya radarımız bozuldu ya da adamlar artık tespit edemeyeceğimiz şekilde dönüşüyorlar." Ne korkunç bir düşünce.

"Evlendiğimde radarım bozulmuş olabilir. Ama bir zavallının geldiğini gördüğünde onu sezme konusunda her zaman iyisin."

"Ve sonra hemen onlarla takılıyorum." Ağzıma biraz daha kalamar tikiştiriyorum.

"Peki ya Cooper?"

"Peki ya o?"

Alüminyum kabı benden aldı. "Siz ikiniz mesajlaşırken gerçekten iyi anlaşıyordunuz. Belki gerçekten dışarı çıkabilir ve işlerin nereye gittiğini görebilirsiniz."

Hava kararıyor, ben de yan masadaki lambayı açıyorum. "Cooper, başka adamları döven adam mı?" "Sumner bunu hak etmişti."

"Olabilir," diye kabul ediyorum. "Ama Cooper'ın yaptığı tek kötü şey bu değil. Bir keresinde Sumner'ın lastiklerini de kesmiş. Görünüşe göre bir geçmişleri var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sumner söyledi." Elimi tekrar kalamara soktum. "Ve sen ona inandın mı?"

Haklı olabilirdi. "Evet, söyledim. O sırada bana yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. O olduğumu biliyordu.

onunla çıkmakla ilgileniyorum."

Başını iki yana sallar. "Erkekler küçük çocuklar gibidir. Her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterler ve istediklerini elde ettiklerinde de ona asla güvenmezler."

"Archie bile mi?"

"Şey, hayır, o değil, ama o kuralı kanıtlayan bir istisna."

"Bu durumda, gerçekten boku yedim. Dışarıdaki son düzgün erkeği elde etmiş olabilirsiniz."

Bir kumanda alıp televizyonu açtı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Doris Day mi?" Sırıtarak sordum.

"Evet. Bence *Vizon Dokunuşu* tam da doktorun istediği şey."

"Nefis, Cary Grant. Karşı cinse olan aşkıyı yeniden canlandıracak biri varsa, o da odur." En kötü ihtimalle, bu gece kendimi harika rüyalar görmeye hazırlayacağım.

Arkamıza yaslanıp tüm zamanların en sevilen klasik romantik komedilerinden birini izliyoruz. Doris'in, nam-ı diğer Cathy Timberlake'in, Cary'nin, nam-ı diğer Phillip Shane'in kendisine katılacağı düşüncesiyle otel süitinde isilik olduğu sahnedeyiz. Faith ön kapıdan içeri girer ve "Erkeklerle işim bitti." der.

"Akıllı kız," diye mırıldandım. Daha yüksek sesle, "Sümük yiyen mi?" diye soruyorum.

"Keşke!" Sırt çantasını bırakıp bize katıldı. "Jordan Farnsworth bana bir gün benimle evlenmek istediğini söyledi."

"Ve?" Dürtüyorum.

"Haşlanmış sosisli sandviç gibi kokuyor."

"Sosisli sandviç sevdiğini sanıyordum," diyor Holly.

"Onları yemeyi seviyorum ama insanların etrafta onlar gibi kokarak dolaşması gerektiğini düşünmüyorum." Yüzü tiksintiyle buruşuyor. Televizyona bakıyor. "Uh-oh."

"Ne, uh-oh?" Holly kızının bir tutam saçını kulağının arkasına iter.

"Doris Day'i izliyorsunuz. Demek ki birinizin" -gözleri bana kayıyor- "erkeklik sorunları var."

"Suçluyum," diyorum. "Ama artık onlarla çıkmamaya kararlı olmak kadar büyük bir sorun değil." "Ablan gibi lezbiyen mi olacaksın?" Faith bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Muhtemelen hayır," diyorum ona. "Ama kesinlikle bir erkek molasındayım. Annen tek ihtiyacımın bir erkek olduğunu düşünüyor."

Cary Grant ile birkaç saat geçirirsem fikrimi değiştirim."

Faith omuz silkiyor. "Sevdiğin o eski film yıldızı ne diyor? "Que sera, sera? Ne olacaksa olsun, Toni Teyze. Bazen biraz inançlı olmalısın." Kendini işaret ediyor ve gülüyor. "Anladın mı? Biraz inançlı olmak mı?" Şimdi iki büküm oldu.

"Mutfakta İtalyan var, komik kız," diyorum. "Günlük işini bırakma."

Faith ayrılır ve ön kapı tekrar açılır. Bu kez gelen Archie'dir. Ceketini çıkarıp girişteki sandalyeye bırakıyor ve Holly'ye bir öpücük vermek için yanına geliyor. Bana bakıyor. "Erken çıktın, ha?"

"Evet. Umarım sorun olmamıştır." Ona geri dönmeyeceğimi söylemeliydim ama mecbur olduğumdan daha fazla takılmak istemedim.

"Sorun değil, ama benim için bir iyilik yapmanı istiyorum." "Tüh." Lütfen Cooper'la bir ilgisi olmasın.

"New Hampshire'a gidip Bedford Falls projesi için özel olarak sipariş ettiğim bir tabelayı almam gerekiyor. Benimle geleceğini umuyordum."

Kafam karıştı, "Neden sadece göndermiyorlar?" diye sordum.

"Çünkü ben oradayken Evsizler ve Barınma Hizmetleri Bürosu'nun müdürüyle orada inşa etmemizi istedikleri bir köy hakkında görüşmem gerekiyor. Suç ortağım yurt dışında olduğu için

Komisyon, bu büyüklükte bir toplantı için sağ elime ihtiyacım var." Başımı sallayarak, "Bunu görebiliyorum. Ben vazgeçilmezim. Ne zaman gidiyoruz?" "Gelecek hafta. Salı günü. Olur mu?"

"Evet." Archie'ye bakıyorum ve kısa bir an için, dışarıda bir yerlerde benim için onun gibi iyi bir adam olup olmadığını merak ediyorum. "Sumner'ı kovmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler. Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğime söz veriyorum."

"Size karşı hoş karşılanmayan davranışlarda bulunmaya çalışan herkesi kovmak için iznim var."

"Bunu takdir ediyorum ama şimdi başka bir bağış toplayıcı bulmamız gerekiyor."

"Şehir onlarla dolu. Kısa sürede Sumner'dan daha iyi birini buluruz." Boş yemek kabına bakar ve "O kalamar mıydı?" diye sorar.

"Mutfakta bir tane daha var," diyorum ona.

Odadan çıkarken, "Filmine geri dön. Her ne erkek krizi yaşıyorsan, Toni, Cary seni hemen iyileştirecektir."

Elimdeki kağıt havluyu kafasının arkasına fırlatıyorum. Keşke aşk, romantik komedilerdeki kadar kolay olsaydı.

Ama Doris Day ve Julia Roberts için her şeyin yolunda gitmesi benim de bu kadar şanslı olacağım anlamına gelmiyor. Daha da acısı.

Bölüm 32

Cooper

Rae-Anne: Bu akşam ne yapıyorsun? Hayatımın en kötü haftasını geçiriyorum ve küçük kardeşimle biraz yüz yüze zaman geçirebilirim (böylece hayatım hakkında daha iyi hissedeceğim).

Ben: Teşekkürler (bunu ağır bir alaycılık dozuyla okuyun). Ne zaman ve nerede? Rae-Anne: Saat 6'da senin evinde. Pizzayı sen tedarik edersin.

Ben: Peki sen ne getiriyorsun? Sızlanmayı

mı? Rae-Anne: Şimdiden baba şakası mı

yaptın, Coop?

Birazdan görüşürüz.

Ocağın yanına kütükleri istiflemeyi bitiriyorum, böylece ateşi devam ettirebiliyorum. Tek kişi için fazla büyük olmasına rağmen evime aşık olmamın birçok nedeninden biri de aile odasındaki devasa taş şöminedir.

Kapı çalıyor ve ben cevap vermeden önce dışarıdan iki kadın sesi duyuyorum. Bunun tek bir anlamı olabilir. Kapıyı açtım ve şüphelerimi doğruladım. "Selam, Willa. Seni davet ettiğimi bilmiyordum."

"Sürpriz!" diyor ortanca kız kardeşim, Rae ile aynı anda kapıdan içeri girerken. Kız kardeşlerim istediklerini yaptırmaya alışkın alfa kadınlardır. Biri diğerinin önüne geçerken beklemek ikisinin de

aklına gelmiyor, bu yüzden sıkışıp kalıyorlar.

Homurdanmalar, itişmeler ve boğuşmalar sonunda giriş kapıma girene kadar devam ediyor. İçeri girdiklerinde kafamı dışarı uzatıp tekrar içeri giriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Rae soruyor.

"Tanışmam gereken bir kadın getirip getirmediğinizi kontrol ediyorum."

"Oh, Chicken Coop," diyor Willa, en sevmediğim lakabımı takarak. "Aşk bulmana yardım etmeye çalıştığım için hâlâ kızgın değilsin, değil mi?"

"Mesele aşk bulmama yardım etmek istemen değil, benim için belirlediğin inanılmaz düşük standartlar." Onları mutfağa/büyük odaya götürüyorum ve adadaki taburelere oturuyorlar.

"Sana başarılı bir avukat ayarlamaya çalışıyordum," diyor Willa. "Bu bana yüksek standartlar gibi geliyor."

Hmph, o da böyle düşünürdü, değil mi? Ona çıkışmadan önce bir süre iç çektim. Kız kardeşlerimin hataları olsa da, hatta bazen aile çizgisini aşılar da, sonuçta her zaman yanımda oldular, Willa bile kendi çoğunlukla berbat yöntemiyle. Onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da şudur: Kız kardeşlerimle yaptığım hiçbir tartışmayı kazanamam. Ben gökyüzünün mavi olduğunu söylesem de onlar yeşil olduğunu söylese de fark etmez. Onlar kazanır.

Tezgahtan bir şişe kırmızı şarap aldım, tirbuşonu çıkardım ve şarabı açmaya başladım. "Bize geçirdiğin bu korkunç haftayı anlat Rae."

"Aslında harika bir hafta geçirdim," diyor.

"Kardeş desteğine ihtiyacın olduğunu düşündüm ve bana yüklenmek için geldim."

Başını iki yana sallıyor. "Daha çok Willa ve ben senin küçük bir müdahaleye ihtiyacın olduğunu düşündük." "Ne?" Ne?

Willa başını sallıyor. "Rae bu hafta sana bir şans vermeyen kadınla ilgili üzücü mesajlarının ekran görüntülerini gönderdi."

Rae'ye ters ters bakarak dolaptan iki bardak çıkarıp ikisini de dolduruyorum. "Demek sahte bahanelerle buradasın. Güzel."

"Biz de öyle düşünmüştük," diyor Willa. "Ah, durun! Lily'ye onu Zoom'a bağlayacağımı söyledim. Bir saniye."

Omuzlarım düşüyor ve Rae'ye pis bir bakış atıyorum. "Neden sorunlarımı tüm dünyaya anlatmıyorsun?"

"Hadi ama," diyor Rae şarabını koklayarak. "Biz bir aileyiz. Birbirimize yardım etmemiz gerekiyor." Buzdolabına dönüp bir bira alıyorum. "Birbirimize pusu kurarak değil. Bu çok saçma." "COOPER!!" Lily'nin sesi odayı kapladı. Willa hepimizin görebilmesi için telefonunu yukarı kaldırdı.

Onu. Heyecanla el sallıyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Haklıydın, Rae. Berbat görünüyor." Rae başını sallıyor. "Zavallı küçük Coop. Bir kadın için üzülüyor."

"Ne yapmalısın biliyor musun Cooper?" Lily diyor ki. "Gel bir süre benimle San Diego'da kal. Burada bir sürü hoş, bekâr kız var ve kesinlikle senin tipin olurlar. Hepsi çok rahat."

"İşle oldukça meşgulüm," diyorum ona huysuzca.

"Ah evet, küçük evsiz barınağı projeniz. Nasıl gidiyor?" Willa soruyor. "O kadar da küçük değil." Biramdan uzun bir yudum alıyorum.

Lily, "San Diego'da da evsiz insanlar var. Eminim buraya gelip onlara ev yapmanızı çok isterler."

"Bunu aklımda tutacağım."

Kapı yine çalıyor, bu sefer beni kız kardeşlerimden birkaç saniyeliğine kurtarıyor. "Pizza geldi." Geçici olarak dışarı çıkmayı ve sabaha kadar geri dönmemeyi düşünüyorum.

Döndüğümde Rae dolaplarımda tabak arıyor, Willa da çatal bıçak bulmak için çekmeceleri açıyordu. "Kendinizi evinizde hissedin." Pizza kutularını tezgâhın üzerine koyuyorum. Telefon ekranına bakarak, "Bu ikisine inanabiliyor musun?" diyorum.

"Çok kaba, değil mi?" Lily öyle diyor. Üç kız kardeşim arasında en rahat olanı Lily'dir.

"Senin önünde yemek yediğimiz için kendimi kötü hissediyorum," diyorum ona.

Tek kişilik pepperoni pizza tutuyor. "Yapmayın! Bu ülke çapında bir pizza partisi. Hadi şu berbat kaşlarını tartışalım, çünkü bence hayatının aşkının ilgisini çekmemesinin nedeni bu olabilir."

"Sorun sakal değil. Benim vahşi bir haydut olduğumu düşünüyor."

"Ne?" Bu yüksek sesli çığlık üçünden de aynı anda geliyor.

"Bir haydut mu? Mümkün değil!" Lily, Rae ile aynı anda, "O zaman seni tanımadığı çok açık," diyor. Willa, "Öfkeli biri olarak biliniyorsun. Sumner Livingston'dan bahsetmeye cesaret edebilir miyim?"

"*Bu konuyu açmak zorunda mıydın?*" Rae bağırıyor.

"Yaptığı şeyi yapmakta haklıydı," diye araya giriyor Lily. "İyi ki Cooper oradaydı, çünkü ben olsaydım o orospu çocuğunu öldürürdüm."

Üst kutuyu açıyorum ve Rae'nin her zaman sipariş etmemiz için ısrar ettiği sebzeli pizzanın sıcaklığını hissediyorum. "Sanırım lastik kesme olayı Toni'nin benim hakkımdaki kötü düşüncesini temellendirdiği şey. Bu ve iş gezimiz sırasında Sumner'ın suratına yumruk atmam."

"Affedersiniz?" Rae, dilim ağzının yarısına kadar gelmişken donup kaldığını söylüyor.

"Meğer dangalak benimle aynı vakıfta çalışıyormuş." Bir dilim pizza çıkarıp ısıtıyorum, yapışkan lezzetin sinirlerimi yatıştırmasına izin verirken bir yandan da bu bilgiyi özömsüyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Willa soruyor.

"Keşke. Görünüşe göre Toni'ye lastik olayını önceden anlatmış ve bu onun için yeterli bir kırmızı bayrak olmuş." Rae'ye bakıyorum, poker suratını takınmış, bu da üzgün olduğu anlamına geliyor. "Özür dilerim Rae. Sana söylemek istemedim."

Omuz silkiyor, sonra şarabından büyük bir yudum alıyor. "Sadece sana acı çektirdiği için üzgünüm. Sonsuza dek ortadan kaybolsa hepimiz için daha iyi olurdu."

Ona yarım bir sırtış attım. "Bir kiralık katil tutmaya varım."

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Nasıl oldu da onu dövdün? İyi işti bu arada."

Başa dönüyorum ve sonraki kırk beş dakikayı onlara her şeyi anlatarak geçiriyorum, ilk mesajlaşma ilişkimizden benimle aynı odada bulunmaya nasıl dayanamadığına kadar.

Sözümü kesiyorlar, nefes nefese kalıyorlar, sinirleniyorlar ve Toni'yi geri kazanmam için yüzlerce farklı yol varsayıyorlar. Yemeğimiz bittiğinde, pizzayla dolmuş ve duygularım tükenmişti. Ziyafetimizden arta kalanları toplarken, "Şimdi düşünüyorum da, bunların hepsi senin suçun" diyorum.

"Ne?" Bu üçünden de aynı anda geliyor.

"Bana *Bridget Jones'un Günlüğü*'nü o kadar çok izlettirdiniz ki, beni ona dönüştürdünüz." "Biz yapmadık," diyor Lily. "Sigara bile içmiyorsun."

"Ya da çok konuşmak," diye ekliyor Rae.

"Ayrıca kazaya meyilli değilsin." Willa kutudan yalnız bir zeytin koparıp ağzına atıyor.

"Bu doğru olabilir ama her seferinde yanlış kadına aşık olmak gibi bir huyum var."

Rae otoriter bir tavırla, "Bu senaryoda sen Bridget değil Mark Darcy'sin," diyor. "Katılıyorum, sen Mark'sın," diye ekliyor Lily. "*Sahte bir iddia altında çalışan sensin.*"

Sıra bu mu?"

"Hayır, sanırım o Toni. Kim olduğumu bildiğini sanan ama bilmeyen kişi o."

"Haklı olabilirsin," diyor Rae. "Sen Bridget'sin-"

Lily onun sözünü kesti. "İhtiyacın olan şey birinin ona gerçekte ne olduğunu anlatması, böylece senin kahraman olduğunu anlayacak."

"Belki, ama yine de Sumner'ın lastiklerini kestim ve onu dövdüm."

"Bu konuda ne yapacaksın?" Willa talep ediyor. "Öylece pes edemezsin."

"Son bir Hail Mary planım var. Bunu patronu buldu. Birkaç günlüğüne New Hampshire'a gidip bir sonraki köy için yeni yerleri araştırması gerekiyordu. Archie son anda vazgeçecek, ben de onun yerine onunla gidebileceğim."

Ortamı sessizlik kaplıyor ve ben ne olacağını hemen anlıyorum. "Bu berbat bir fikir!" Willa, "Çok kızacak," derken Lily bağılıyor. Rae'ye umutlu bir bakış atıyorum ama nafile.

"Haklılar Coop. Kendini tuzağa düşürülmüş hissedecek."

"Bu gece bir müdahale planladığımız için ne kadar kızgın olduğunu hatırlıyor musun?" "Gerçekten kızgın değildim. Sadece sinirlenmişim."

"Hı-hı," diyor Rae. "Tek söylediğimiz, kadınların bir durumun kontrolünü kaybetmiş gibi hissetmekten nefret ettikleri. Onu bu şekilde kandırarak, onu geri kazanma şansınızı kaybedebilirsiniz."

"Ya da bu sahip olduğum tek şans olabilir," diye karşılık veriyorum. "Yapılacak tek bir şey var," diyor Willa.

Lily, "*Bridget Jones'un Günlüğü'nü* tekrar izlemeliyiz!" diye bağılıyor.

"Hayır," diyorum onlara. "Eski romantik komedilerden tavsiye almaktan bıktım. Bu sefer kendi başıma yapacağım."

"Tanrı yardımcın olsun," diyor üç kız kardeş de aynı anda. Bana bu kadar güvendiklerini bilmek güzel.

Bölüm 33

Toni

Archie'yle iki gün iki gece geçirmek benim için mükemmel bir New Hampshire kaçamağı sayılmaz ama bundan şikayetçi değilim. Bir süreliğine Dodge'dan uzaklaşacağım için çok heyecanlıyım. Sumner'ın ne kadar ezik biri olduğunu öğrendiğimden beri tüm döngülerden kurtuldum. Tüm bu fiyaskonun acı gerçeği şu ki, artık erkekler hakkındaki yargılarıma güvenmiyorum.

Başka bir boyutta, doppelgänger'ım hayallerindeki erkekle romantik bir kaçamak için hazırlanırken, ben de sıcak kalabilmem için ayakları olan Dr. Who polar tulumumu paketliyorum.

Joey'i beni uzun bir hafta sonu için New Hampshire'a götürmesi için ikna etmeye çalıştım ama başaramadım çünkü bunun bir anlamı olduğunu hiç anlamadı. Onun kaçamaktan anladığı *Monster Truckers*, *Ice Road Truckers* ya da her zaman favorisi olan *Mother Truckers*'i izlemektir. Onun hayallerimin erkeği olduğuna kendimi nasıl ikna ettim?

Gece çantamı temel ihtiyaçlarla dolduruyorum - diş fırçası, saç fırçası, flanel gömlek, kot pantolon ve babamın ondan çalmama izin verdiği büyük boy yün kazak - telefonum gelen bir mesajla çaldığında.

Hey, işim çıktı. Benimle ofiste buluşma şansın var mı? Ben: İşin bitene kadar burada bekleyebilirim.

Archie: ...

Archie: ...

Ben: Archie? Orada mısın?

Evet, üzgünüm. Gitmeden önce ofiste sana ihtiyacım var. Mimardan yeni planlar bekliyorum ve onları imzalaman gerekiyor.

Ben: Tamam, ama şehirden çıkarken eşyalarımı almak için evime uğrayabilir miyiz?

Archie: Yanında getirsen iyi olur. Trafiğe yakalanma riskini almak istemiyorum.

Ben: 11'de orada olurum.

Archie: 10 yapabilir misin?

Ben: Sanırım.

Planlardaki değişiklikten rahatsız olmamaya çalışıyorum. İnanç Vakfı'nı kurarken

Öğrenme eğrisi ve Archie yeni mesleğine kendini kaptırma konusunda harika bir iş çıkarıyor.

Saate bakınca, ofise zamanında varmak istiyorsam on beş dakika içinde kapıdan çıkmam gerektiğini fark ediyorum. İşte Bay Bagel koşum gidiyor. Etrafta koşuşturuyorum ve kapıdan aceleyle çıkmadan önce her şeyi bir araya getirmeyi bitiriyorum.

Kasvetli bir gün. Yer iç karartıcı derecede kirli ve gökyüzü neredeyse yağmamış karla dolu bulutlarla dolu. Kendimi klostrofobik hissediyorum, sanki kısa bir kavanozun içindeyim ve biri kapağını kapatmış. Bu kaçışa ihtiyacım var.

Oraya gittiğimde Archie ofiste değildi, ben de içeri girdim, ışıkları açtım ve bir fincan kahve hazırladım. Mutfaktan çıktığımda yalnız olmadığımı fark ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Hiç de nazik olmayan bir şekilde talep ediyorum.

Cooper bir Hallmark filminin reklamı gibi görünüyor - kot pantolon, yürüyüş botları, parka, kirli sakal... Tüm vücudum ona parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi tepki veriyor. Sarsıntı, cızırtı, yanma.

"Archie onunla burada buluşmamı istedi." "Neden?"

Omuz silkiyor. "Sanırım buraya geldiğinde bize söyleyecek."

Masamda oturuyorum ve çevrimiçi bir Scrabble oyunu açıyorum. Droid, açılıştaki "Quiz" oyunumu - kırk dört puan, çok teşekkürler - quizzically'ye çeviriyor, üçlü puan kutusuna vuruyor ve ilk oyunumu neredeyse ikiye katlıyor. Bu, günümün geri kalanının nasıl geçeceğine dair bir alamet olmasa iyi olur.

Asansör açılır ve Archie görünür. "Selam çocuklar. Benimle burada buluştuğunuz için çok teşekkürler." Telaşlı ve biraz da dağınık görünüyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Olacağım, ama kötü haberlerim var."

Kanım buz gibi akıyor ve Holly'ye ya da bebeğe bir şey olmasından endişeleniyorum.

Archie sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "İş için gereken keresteyi temin etmekle ilgili bir tedarik zinciri sorunu var" dedi.

"Bu Cooper'ın sorunu değil mi? Ne de olsa müteahhit o." Bunu söylerken ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Archie, "Bu hepimiz için bir sorun, çünkü kereste sevkiyatını zamanında alamazsak, zamanında açamayacağız ve bize güvenen pek çok insan var" diye yanıtlıyor. Deve tüyü paltosunu çıkarıyor. "Bizim için bazı torpiller yapabileceğini düşünen bir arkadaşımla görüşmem var, ama bu sizinle New Hampshire'a gidemeyeceğim anlamına geliyor."

"O zaman yeniden planlarız. Önemli değil."

"Yapamayız," diyor. "Bir sonraki evsizler köyü için keşif yapmak üzere birkaç yere uğramamız

gerekiyor ve mülklerden biri hafta sonu açık artırmaya çıkıyor. Şansımızı kaybetmeden önce bizim için doğru olup olmadığını görmek istiyorum."

Kafam karıştı. "Eğer gidemezsen bunu nasıl yapacaksın?"

"Yarın oraya gidebilmeyi umuyorum."

"O zaman yarın gideriz." Neden bunu bana telefonda söylemedi? "Bugün gidiyorsun," diyor. "Yarın sana katılacağım."

"Bugün nasıl gideceğim? Ehliyetim yok." Cooper'a baktım ve sonra her şey bezelye beynimde bir araya geldi. Nonononononono.

Archie, "Cooper'ın bir sonraki yeri seçmeye yardım etmesini istiyorum. Zaten yarın bizimle orada buluşacağı için, tabelayı alabilmeniz için sizi bugün götürmeyi teklif etti. Sabah ikinizle de kulübede buluşacağım."

"Neden tabelayı yarın alamıyoruz?" Talep ediyorum. Cooper Flint ile hiçbir yere gitmek istemiyorum.

"Sanatçı gidiyor. Eğer tabelayı bugün alamazsak iki hafta daha alamayacağız, bu da New Hampshire'a bir yolculuk daha demek." Archie sert ve biraz da bunalmış görünüyor.

Sanatçının tabelayı o zaman gönderebileceğini belirtmek istiyorum ama buna fırsatım olmuyor çünkü ekliyor: "Toni, lütfen git. Her şeyi enine boyuna düşündüm ve her şeyin yolunda gitmesinin tek yolu senin ve Cooper'ın bugün gitmeniz."

Burada durup ona hayır diyemem. Bu sadece profesyonelce olmaz, aynı zamanda o çok çalışıyor ve benim de üzerime düşeni yapmam gerekiyor.

"İyi." *İyi değil, ama ne yapabilirim?*

"Teşekkür ederim." Archie bana iki başparmağıyla işaret ediyor ve ofisine doğru gidiyor. "İyi yolculuklar. Bir şeye ihtiyacın olursa ara." Sonra da gitti.

Etrafımdaki hava aniden bir vakum haline geliyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Cooper gece çantamı aldı. "Hazır mısın?"

Zorla başımı sallıyorum, sonra bir metrelik kar yığınının içinden geçer gibi ona doğru ilerliyorum. Cooper'la birlikte Amerika'nın en romantik yerlerinden birine gidiyorum.

Vay canına. Lanet olsun.

Bölüm 34

Cooper

Lanet olsun. Kız kardeşlerim haklıydı. Bu berbat bir fikirdi. Toni benimle gelmektense bir kamyon dolusu kuduz köpekle New Hampshire'a gitmeyi tercih eder gibi görünüyor.

Çantasını eline alıp, zehirli atık kokusu almış birinin yüz ifadesini andıran bir ifadeyle bana bakıyor. "Ben hazırım."

Sanki ortak bir infaza gidiyormuşuz gibi birlikte ayrılıyoruz. İkimiz de rahat değiliz.

Onun için yolcu kapısını açıyorum, sonra çantasını benimkiyle birlikte arka koltuğa koyuyorum. İkimiz de yerleşir yerleşmez, "Kahvaltı ettin mi?" diye soruyorum.

"Yanımda bir enerji barı getirdim. Paylaşmak ister misin?" Ses tonundan böyle bir şey yapmak istemediği anlaşılıyor.

"Şehirden çıktıktan sonra bir fast-food restoranına gideriz diye düşünmüştüm. Yumurtalı sandviç ya da simit ister misin?" Trafiğe çıktım.

Bana bakmak yerine yolcu camından dışarı bakacak şekilde dönüyor. "Şehir dışında hiçbir simit Bay Bagel kadar iyi olamaz ama kahvaltı sandviçi kulağa hoş geliyor."

Birkaç dakika sessizlik içinde araba sürdük ve ben endişelendim. Bunun bir tuzak olduğunu bilmemesine imkân yok. Archie bu yolculuğa neden birlikte çıkmamız gerektiğini açıkladığında açıkça yaltaklanmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorladım ama sadece "Yeterince sıcak mısın? İstersen koltuk ısıtıcını açabilirim."

"Hayır, teşekkürler."

Cevabı o kadar soğukkanlı ki, konuşmanın devamını ona bırakmaya karar veriyorum. Telefonunu çıkardı ve tüm dikkatini ona verdi. Boş muhabbet buraya kadarmış.

Otuz sessiz dakika sonra Starbucks'ın arabaya servis bölümüne girdim. "Ne alırdınız?"

Menüye göz atmadan, "Ekstra shot'lı uzun bir mocha ve pastırmalı gouda sandviç alacağım" diye cevap veriyor.

Onun yemeğini sipariş edip kendime bir venti Pike's Place ve onunla aynı sandviçi alıyorum, sonra ödeme penceresine yanaşıyorum. Çantasına uzandı. "Ben hallederim."

"Hiç sanmıyorum." Cüzdanını çıkardı ve bana bir onluk uzattı.

Veznedeki genç adam, "18.72 dolar tutuyor." dedi.

Toni'nin parasını görmezden gelerek ona vizemi uzattım. "Merak etme, yanlış bir fikre

kapılmayacağım ve

bir tür fast-food kahvaltı randevusunda olduğumuzu varsayalım. Bunu iş gideri olarak yazacağım." "Tamam."

Aaaaaa ve yine konuşmamız bitti gibi görünüyor.

Toni beyaz kâğıt torbanın içinde kahvaltılık sandviçimi ararken ben tekrar yola çıkıyorum. Tuzlu kokusu burnuma gelir gelmez midem gurulduyor. Sandviçi yarıya kadar poşetten çıkarıp ambalajını altına sıkıştırıyor ve bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve alıyorum.

Bana kısa bir baş selamı veriyor. Büyük bir kavgadan çıkmış eski evli çiftler gibi davranıyoruz. Bu düşünce beni hem eğlendiriyor hem de işkence ediyor.

Sıcak, kızarmış sandviçten aldığım ilk ısırık, keşke iki tane sipariş etseydim dedirtiyor. O kadar güzel ki, Toni'yi tekrar kazanma çabamda ne kadar başarısız olduğumu neredeyse unutuyorum. Tuzlu, peynirli iyiliğin her ısırığının tadını çıkarıyorum, sanki günümün en iyi kısmı olacakmış gibi. Ki öyle de olabilir.

Kamyondaki fille konuşmak için Toni'nin sözünü bitirmesini bekliyorum. "Bak, önümüzdeki dört buçuk saat boyunca birlikte sıkışıp kalacağız. Bunun garip olması için hiçbir sebep yok."

"Çok iyi bir nedeni var," diyor kararlı bir şekilde. "Burada neler döndüğünü biliyorum Cooper. Sen ve Archie bu küçük planı hazırladınız, böylece beni yalnız yakalayabilecek ve ..." Oflayıp pufluyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Açıklamama izin vermediğin şeyi sana açıklayayım mı?" Talep ediyorum.

"Davranışınızı kabul edilebilir kılacak hiçbir açıklama düşünemiyorum." Tüm dikkatini bana veriyor. "Beni seninle yalnız kalmaya zorlayarak bildiğim kişi olmadığına beni ikna etmeye çalışman işe yaramayacak. Derslerimi zor yoldan öğrendim ve huysuz biriyle birlikte olmayacağım."

"Ben o adam değilim."

"Evet, öylesin. Sumner'ın lastiklerini patlattın ve sonra da onu dövdün. İçimde ona vurduğun için minnettar olan küçük bir parça var ama sanırım bu durumla başa çıkmanın daha medeni yolları olduğundan daha önce bahsetmiştim."

Teslimiyet dolu yüksek sesli bir iç çekiyorum. Yenildiğim zaman anlarım. "Belki de bu en iyi fikir değildi, ama bunu kabul ettim çünkü benim için doğru kişi olabileceğine inanıyorum."

"Birkaç günlük mesajlaşmadan sonra böyle bir yargıya varabilir misin?"

"Mesajlaşmak çok kişiseldir. İnsanlar yüz yüze söylemeye cesaret edemeyecekleri şeyleri mesajlaşma yoluyla aylar sonra söyleyebiliyorlar."

"Ne gibi?"

"Sana garip aile dinamiklerimden ve ailemin kariyer seçimimden pek memnun olmadığından bahsettim. Bu, bir şeyler hissetmediğim insanlara söyleyeceğim bir şey değil."

"Aşırı paylaşımcıysan elimden bir şey gelmez." Sözleri kaba ama sesi kararsız geliyor. Bir umut ışığı var.

"Bana Joey'den ve onun senin için doğru kişi olmadığını nasıl anladığından bahsettin. Holly ve Faith ile olan yakın arkadaşlığından bahsettin ve hatta benim oldukça özel olduğumu düşündüğünü ima ettin."

"O sözleri söylediğimde kim olduğunu bilmiyordum."

"Kim olduğumu çok iyi biliyordun." Olmam gerekenden daha sert konuşuyorum ama hayatım için savaşıyorum. "Ben sana açılan ve bazı özel şeyleri paylaşan adamdım ve öyleyim. Seni güldüren ve geç saatlere kadar dışarıda kaldığında eve sağ salim varman için endişelenen, işleri istediğin kadar ağırdan almaktan mutlu olan adamım çünkü bunun uzun vadeli bir şeyin başlangıcı

olduğundan emindim ve her şeyi doğru yapmak istiyordum."

Sonunda konuştuğunda, "Kurduğumuzu düşündüğün herhangi bir bağdan bağımsız olarak, senden

Beni yalnız bırakmaya çalıştın ama işte buradayız. En kötüsü de *patronumu* sana yardım etmesi için kandırmış olman. Archie yarın geldiğinde ağzının payını alacak." İç geçiriyor ve yüzünü benden çeviriyor.

Archie'yi ispiyonlamak ve tüm bunların onun fikri olduğunu söylemek istemiyorum. Zaten benden nefret ediyor, bu yüzden suçu paylaşmanın bir anlamı yok. "Bu konuyu kapatalım. Şu andan itibaren bu bir iş gezisi, başka bir şey değil."

"Güzel."

Aşık olduğumdan emin olduğum kadından iki adım ötede oturuyorum - kötü ruh hali bir yana - ama o beni görmeye dayanamıyor. Bu düşünce içime bir bıçak gibi saplanıyor. Kız kardeşlerimin tavsiyelerini düşünüyorum ve merak ediyorum WWBJD? (*Bridget Jones olsa ne yapardı?*)

Çalma listelerimden birini açıyorum. Hoparlörlerden Vintage Pearl Jam patlıyor ve sesi kısıyorum. "Bu iyi mi?"

"Pearl Jam'i severim," diyor, sesi bir robot gibi çıkıyor.

En azından bu konuda hemfikiriz. Eddie aşkın nasıl kötü gittiğini ve dünyasını nasıl kararttığını anlatırken, Toni koltuğundaki yatar düğmeyi buluyor ve olabildiğince yataya yakın olana kadar itiyor. Sonra gözlerini kapatıyor ve çok geçmeden nefes alış veriş uyuduğundan emin olduğum noktaya kadar sabitleniyor.

Tüm konuşmamızı kafamda tekrar ediyor, henüz düşünmediğim bir "in" arıyorum. Ama onu dinlediğimi ve duygularını önemseydiğimi kanıtlamanın tek yolu tam da benden istediği şeyi yapmak, onu yalnız bırakmak. Keşke Archie'nin beni bu yolculuğa çıkmaya ikna etmesine izin vermeseydim. Tek yapacağı Toni'yle olan şansımı tamamen mahvettiğimi açıkça göstermek olacak.

Otoyoldan çıkıp ağaçlarla kaplı bir köy yoluna sapmadan önce iki saat daha araba kullanıyorum. Karla kaplı orman burayı Narnia'dan çıkmış gibi gösteriyor.

Sanatçının garaj yoluna girer girmez Toni uyanıyor ve koltuğunu dik konuma getirecek şekilde kaldırıyor. "Neredeyiz biz?"

"Tabelayı alıyoruz."

"Ne kadar süre baygın kaldım?" diye soruyor, eli çantasında. "Birkaç saat. İhtiyacın vardı herhalde."

Bir paket sakız çıkarıp ağzına bir parça atıyor, sonra da bana bir tane uzatıyor. Bunun aramızdaki buzların erimeye başladığına dair küçük bir işaret olduğunu umarak memnuniyetle kabul ediyorum. Bu sabah yaşadığımız gerginlikle iki günü birlikte geçirme düşüncesi neredeyse dayanılmaz.

Cape Cod tarzı küçük bir ev görünene kadar uzun dolambaçlı araba yolunu takip ediyorum. Bahçe ahşap oymalarla dolu, bazıları kaval kemiğime ancak ulaşıyor, bazıları ise muhtemelen üzerimde yükseliyor. Evden yaklaşık yüz metre uzakta bir atölye var ve önünde duruyorum.

Kamyonetten indiğimde soğuk, keskin hava beni çarpıyor ve kısa bir süre için sıcaklığın ne olduğunu merak ediyorum. Arka kapıyı kaldırıyorum, sonra üçüncü sıra koltukları düz olacak şekilde yerleştiriyorum, böylece tabelayı içeri kaydırmak daha kolay oluyor. Dükkanın kapısına doğru ilerlerken tek ses yeni yağmış karın üzerinde botlarımızın çıkardığı çitirtılar.

Kapıyı çalıp açıyorum ve klasik müzik sesi avluya yayılıyor. Kenara çekilip, önce Toni'nin girmesini işaret ediyorum.

Tulum giymiş bir kadın sırtı bize dönük, uzun gri saçlarını topuz yapmış bir şekilde duruyor. Bir tezgâhın üzerine eğilmiş ve Mozart'la yarışan bir vınlama sesi geliyor.

"Merhaba!" Toni arıyor. "Freida'yı arıyoruz."

Kadın doğrulur ve parlak bir gülümsemeye döner. "Onu bulmuşsunuz. Bedford Falls tabelasını almak için gelmiş olmalısınız."

"Öyleyiz," der Toni ve elini sıkmak için öne çıkar. Tahta bir kalasa takılır ve neredeyse

testereler ve aletlerle dolu bir masaya kafa atıyor. Onu tam zamanında yakaladım.

Kollarımda dönüyor ve yukarı bakıyor. "Teşekkürler."

Ağzına bakıyorum, aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu hatırlıyorum ve onu bırakıyorum. "Sorun değil."

Freida, Toni'ye "Ucuz atlattık," diyor. "Neyse ki seni beladan uzak tutacak bu muhteşem erkeğe sahipsin." Beni ölçüp biçiyor. "Tabelayı tek başına taşıyabilirsin. Benimle gel."

Toni, bizi dükkânın arka tarafına götüren Freida'yı takip ediyor. "Siz ikiniz bugün New York'a kadar arabayla dönmeyi planlamıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, bu gece için Manchester'a gidiyoruz," dedim.

"Güzel. En iyi sürücüler bile zor durumda bırakacak bir fırtına yaklaşıyor." Duvara dayalı duran tabelayı işaret ediyor. Tasarımına çeşitli girdaplar ve süslemeler kazınmış harika bir sanat eseri. Ortasına Bedford Falls Köyü oyulmuş.

Freida'ya "Çok güzel iş çıkarıyorsun," diyorum.

"Bunu bir iş olarak görmüyorum. Bu daha çok benim kim olduğumun bir uzantısı." "Muhtemelen bu yüzden bu kadar sıra dışı," diyor Toni.

Freida tabelayı bir nakliyecinin battaniyesiyle örtüyor, ben de onun bungee kordonlarıyla sarmasına yardım ediyorum, sonra onu alıp kapıya doğru yola çıkıyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "İkinize bir bakın. Sadece aşık olmakla kalmıyorsunuz, aynı zamanda birlikte bir aile kuruyorsunuz ve dünyada çok iyi şeyler yapıyorsunuz. Sizin gibi daha çok genç insana ihtiyacımız var."

Ne diyeceğimi bilemez halde olduğum yerde duruyorum.

Toni, "Biz Holly ve Archie değiliz. Ben onlar için çalışıyorum. İkimiz de çalışıyoruz. Ben ondan daha fazla çalışıyorum. O projedeki inşaatçı, yani teknik olarak kimse için çalışmıyor. Ama onlar onun müşterileri."

Freida bakıyor, yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Siz bir çift değil misiniz?" "Yakın bile değiliz," diyor Toni. "İş arkadaşınız."

"Şimdilik," diyor bilmiş bir bakışla.

"Sonsuza kadar," diyorum ona. Başımı Toni'ye doğru eğiyorum. "Benden hoşlanmıyor."

"Bence öyle," diyor Freida. "Ben biraz medyumum ve kesinlikle burada daha fazla şey olduğunu düşünüyorum."

Toni'nin ağzı açık kalır.

"Her şey için teşekkürler. Gitsek iyi olacak."

"Rica ederim," diyor ve göz kırpmıyor. "Siz ikinize iyi eğlenceler." "İş gezisindeyiz," diyor Toni.

"Eminim öylesinizdir," diyor Freida, sesi bize inanmıyormuş gibi çıkıyor.

Archie'nin bizim için ayırttığı pansiyona varmamız bir saat daha sürdü. Altmış dakika rahatsız edici bir sessizlik.

Freida'nın bahsettiği fırtına içeri girdi ve kar o kadar hızlı yağıyor ki araba kullanırken önümüzü görmekte zorlanıyoruz. Kulübe görüldüğünde, karla kaplı köknar ağaçlarına bakan tabandan tavana pencereleri olan çarpıcı bir bina. Donmuş büyük bir gölün kıyısında ve birkaç çift fırtınaya rağmen gölde paten kayıyor.

Birdenbire yenilenmiş bir iyimserlikle doldum. Bana bir şans verirse, Toni'yle yeniden başlamak için mükemmel bir yer burası.

Otoparkta dev bir köknar ağacının altına park ediyorum ve arka koltuktan çantalarımızı almak

için kamyonndan iniyorum. Toni kapıyı amamı beklemiyor. Dışarı fırlıyor ve karların arasından lobiye doğru ilerliyor.

Bizi sıcak bir hava ve altı kişinin ayakta durabileceği kadar büyük bir şöminede çıtırdayan ateş karşılıyor. Toni kısa bir süre durduktan sonra alaycı bir şekilde mırıldandı, "Bu mükemmel."

"Neymiş o?"

Gözlerini devirerek, "Büyük olasılıkla gezegendeki en romantik yerde kalıyoruz" diyor.

"Kesinlikle öyle görünüyor." Çak bir beşlik, Archie.

Gece çantasını elimden kaptığı gibi resepsiyona doğru fırlıyor. Görevliye kendini tanıtırken arkasından yaklaştım. "Toni Cappelli. İnanç Vakfı'ndanım."

Tezgahtar bilgisayarına yazıyor. "Üzgünüm, isminiz listemde yok." "Cooper Flint'i deneyin," diye önerdim.

Adam bana gülümsüyor, sonra tekrar klavyesine dokunuyor. "Evet, işte buradayız. Cooper Flint. İki gecelik konaklama için iki bitişik göl manzaralı oda."

Toni'nin bakışlarını sağımda hissediyorum. "Bitişik odalar mı? Neden?"

Tezgahtar ona endişeyle bakar. "Balayı Sütini mi tercih edersiniz? Bir oturma odası, iki tam banyo ve balkonda özel bir jakuzisi var."

"Bu bir iş gezisi," diyor Toni sert bir şekilde.

"Oh, çok özür dilerim." Arkasındaki raftan iki anahtar kartı aldı. "Kavga eden bir çift olduğunuzu varsaydım ve belki yükseltmenin yardımcı olabileceğini düşündüm."

Toni gözlerini ona diker. "Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü resepsiyona onsuz yaklaştınız ve tüm bu süre boyunca ona ters ters baktınız."

"Bu aptal eyalette bir kadınla bir erkeğin, insanlar balayında olduklarını düşünmeden birlikte seyahat etmeleri mümkün değil mi?" Toni talep ediyor. "Biz iş arkadaşınız, tamam mı? Bu kadar. Aramızda bir sıcaklık yok, bizim için bir gelecek yok. Hiçbir şey yok. Biz sadece birlikte çalışan iki insanız."

Görevli anahtar kartlarını bana uzatırken üzgün görünüyor ve "Umarım konaklamanızdan keyif alırsınız" diyor. "Ben de," diyorum ona. "Ben de."

Bölüm 35

Toni

Cooper'ın herkesin bizim bir çift olduğumuzu düşünmesinden çok hoşlandığına dair içimde sinsi bir şüphe var. Neyse ki bir şey söylemiyor, yoksa muhtemelen kafasını koparırdım.

Bu han son derece büyüleyici ve eminim ki onun dışında herhangi biriyle burada kalmayı çok isterdim. Odalarımıza ulaştığımızda, "Hangisini istersin?" diye sordu.

"Gerçekten umurumda değil. Bana bir anahtar ver." O da öyle yapar.

Ona sırtımı dönerek kartımı tarayıcıya yerleştiriyorum. Hafif bir klik sesi duyduğumda kapıyı itip açıyorum ve nihayet ondan uzaklaştığım için mutlu bir şekilde içeri giriyorum.

Önümüzdeki iki gece için kalacağım yeri gördüğümde, günün gerginliği üzerimden akıp gidiyor. Kırmızı beyaz pazen yorganla kaplı büyük boy yatak beni çağırıyor. Çantamı ve cüzdanımı dolabın yanına bırakıyorum, botlarımı tekmeliyorum ve yatağa atlıyorum.

Çam duvarlarda birkaç manzara resmi asılı ve ahşap zeminlerin çoğunu pelüş kahverengi bir halı kaplıyor. Şöminenin yanındaki aşırı doldurulmuş bir sandalye Kindle'ımı getirdiğime memnun olmamı sağlıyor, çünkü o yatağa girdikten sonra akşamı orada geçireceğim.

Birkaç dakika uzandım ve komodinin üzerinde bir dizi uzaktan kumanda olduğunu fark ettim. Televizyon için olmayanı elime alıp açma düğmesine dokunuyorum. Elektrikli şömine titreyerek canlanıyor. Alevlerin etrafta dans edişini izliyorum ve eğer bir gün evlenirsem balayına buraya geleceğimi aklıma not ediyorum.

Hava kararmaya başladı ve saat daha beş. Komodinin çekmecesinde oda servisi menüsü arıyorum ama bulamıyorum. Telefonu elime alıp resepsiyonu arıyorum. "Merhaba, ben Toni Cappelli, on iki numaralı odadayım."

"Ben William. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bizi içeri aldı.

"Oda servisi menüsü için birini gönderebilir misiniz? Bu akşam içeride yiyeceğim."

"Üzgünüm, Bayan Cappelli. Oda servisimiz yok, ancak yemek odası akşam yemeği servisi için saat altıda açılıyor."

"Oda servisi yok mu?" Paniklemiş gibiyim. Değeri olan hangi otelde oda servisi olmaz ki?

"Üzgünüm hanımefendi ama sadece yirmi odamız var ve dışarıya servis yapacak personelimiz yok.
yemek."

Saçmalık. "Rezervasyona ihtiyacım var mı?"

"Hayır. Şu anda bizimle kalan bir düğün partimiz var ve balo salonundaki prova yemeğinde olmayacak sadece birkaç oda var."

"Kaça kadar servis yapıyorsunuz?" Cooper'dan kaçınmak için ya açıldıklarında ya da kapanmadan on dakika önce oraya giderim.

"Altıdan yedi buçuğa kadar açığız."

"Bir buçuk saat boyunca yemek mi servis ediyorsunuz?" Bu çok saçma.

"Misafirlerimiz genellikle erken emekli olmayı sever." William rahatsız görünüyor.

Eminim öyledir. Telefonu kapatıyorum ve yakındaki bir restorandan sipariş versem mi diye düşünüyorum. Hızlı bir internet araştırması, buraya beş mil mesafede yemek teslimatı olmadığını gösteriyor.

Telefonu tekrar açıyorum. "Bayan Cappelli," diyor William. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Nasıl olur da otele teslimat yapan hiç restoran olmaz? Manchester'ın büyük bir kasaba olduğunu sanıyordum."

"Manchester'da değiliz," diyor. "Oradan 15 mil güneydeyiz."

Ona teşekkür ediyorum (kesinlikle öyle demek istemesem de) ve telefonu kapatıyorum. Odamda yemek yemezsem Cooper'la karşılaşmayacağımdan nasıl emin olabilirim ki?

Yol yorgunluğunu atmak için hızlı bir banyo yapıyorum ve akşam yemeği için yemek salonundaki ilk kişi olmayı planlıyorum. Yeni bir kot pantolon ve kazak giyerek lobiye dönüyorum, çantam bir omzumda asılı.

Resepsiyonda kimse yok ama Maple Room'a ait bir tabela görüyorum ve oku takip ederek koridorun sonundaki restorana ulaşıyorum. Rahat çekiciliği beni hemen büyüledi. Oda büyük değil ama her masanın üzerinde çay lambaları var ve şöminede ateş yanıyor. Klasik müzik çalıyor ve lezzetli olacağını bildiğim yemeklerin kokusu bana sıkıntılarıımı geçici olarak unutturuyor.

William beni selamladı. "Bayan Cappelli, hoş geldiniz." "Resepsiyonda çalıştığınızı sanıyordum?"

Hafifçe eğiliyor. "Ben ön büro görevlisi, şef garson ve çörekçiyim." "Kekçi mi?" Gülüyorum.

"Sabah ilk iş kekleri pişiriyorum." Göz kırıyor. "Yarın şanslı günün, yaban mersinli streusel."

"Buranın sahibi de siz değilsiniz, değil mi?"

"Suçluyum." Çekici bir şekilde gülümsüyor. "Eşim ve ben yirmi yıl önce evlendikten kısa bir süre sonra bu hanı satın aldık. Çocuklarımızı burada büyüttük."

Bu bir Hallmark filmi. "Bu çok hoş. Ateşin yanında bir masa alabilir miyim?" "Elbette. Bay Flint de size katılacak mı?"

Başımı sallıyorum, sanki bir kulak kurdunu yerinden oynatmaya çalışıyormuşum gibi. "Sadece ben, teşekkürler."

Oturduktan sonra William önüme el yazısıyla yazılmış bir menü koyuyor. "Size içecek bir şey getirebilir miyim? Bir kadeh şampanya ya da şarap?"

"Daha etkili bir şeyiniz var mı?"

"Martini, cin tonik ya da margarita yapabilirim," diyor gururla.

"Ben G&T ile gideceğim."

"Birazdan kokteylinizle birlikte siparişinizi almak için döneceğim." Nat King Cole'un müziği eşliğinde uzaklaştı. Benim yaşımdaki çoğu insan muhtemelen onun kim olduğunu bile bilmez ama büyükannem sıkı bir hayranıydı ve kız kardeşimle benim onun söylediği her şarkıyı bilmemizi sağlardı.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve onun "L-O-V-E" hitinin beni yıkamasına izin veriyorum. Hayallerimin erkeğinin bir gün bana bu şarkıyı söylemesi için neler vermezdim - tabii ki her kelimesini kastederek.

Uzaklarda bir yerde William'ın başka bir misafirle konuştuğunu duyuyorum. Misafir cevap verdiğinde, benim

yanakları kızarır. Cooper geldi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" dediğinde kulaklarım dikiliyor. "Çok iyi, Bay Flint," diye cevaplıyor William. "Şuradaki masaya ne dersiniz?"

Cooper'ın nereye oturduğunu görmek için bir gözümü açıyorum. Benimkinin yanındaki masaya ve bana dönük olacak şekilde oturmak üzere.

Diğer gözümü açtığımda, onu traşlı ve akşam yemeği için giyinmiş görünce neredeyse nefesim kesiliyor. Ütülenmiş hakiler ve gözlerinin rengiyle mükemmel uyum sağlayan açık yeşil düğmeli bir gömlek giymişti. Sol elinde kalın ciltli bir roman var - eski sevgililerimden hiçbirinin elinde görmediğim bir şey. Ağzımdan bir damla salya akmasına izin vermeden önce kendimi tutuyorum.

Birbirimize başımızı sallıyoruz, sonra menüyü inceliyor, şarkıya mırıldanarak eşlik ediyor. *Nat King Cole'un kim olduğunu biliyor mu?*

Ne istediğine çabucak karar veriyor, menüyü kapatıyor ve William'ı arıyor. Ben de geri kalmamak için ızgara somon, pirinç pilavı ve ev salatasını seçiyorum. Menüümü kapatıp başımı kaldırdığımda, bütün yemeğin garip bir göz temasıyla berbat geçeceğini anlıyorum. Cooper'a "Bu çok saçma," diyorum.

"Katılıyorum."

"Yeterince erken gelirim, birbirimizi özleriz ve böylece tüm bunlardan kaçınırız diye umuyordum - aramızda bir ileri bir geri işaret ediyorum- "tüm bunlardan".

"Seni rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Gözlerinde beni neredeyse öldürecek bir hüznün var. Ben ona özgürce bakarken o kitabı açıyor ve okuyor. Cooper Flint tam bir gizem. Bir an için tam bir centilmen, bir an sonra ise balyozla duvara saldırıyor ya da bir Malfoy'a aşırı güç uyguluyor. Kafam o kadar karışık ki ne düşüneceğimi bilemiyorum. Onu tanıdığım süre boyunca bana karşı hep iyi davrandı, bu talihsiz yolculuk dışında.

Belki de burada kötü olan benim. Onu o kadar uzağa ittim ki, bana asla hamle yapamayacak. Bir sonraki hamlemi düşünürken kalbim küt küt atıyor. "Cooper, akşam yemeğinde bana katılmak ister misin?" Bana küçük bir gülümseme sunuyor ve kitabını kapatıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Ayağa kalkıp bana doğru geldiğinde, nefes kesici yakışıklılığına bir kez daha hayran kalıyorum. William içkilerimizi getirirken karşımdaki sandalyeyi çekip oturuyor.

"Bakın kimler akşam yemeği için birbirlerine katılmaya karar vermiş," diyor heyecanla.

Ona teşekkür ettikten sonra siparişlerimizi alıp gidiyor. Cooper birasını yudumluyor, sonra arkasına yaslanıyor. "Ben çocukken ailem bizi kışın New Hampshire'a kayak yapmaya götürürdü. Burayı çok seviyorum."

"Daha önce hiç gitmedim. Burası hep görmek istediğim ama bir türlü fırsat bulamadığım bir yerdi. Ailem kayakçıdan çok plaj insanıdır." Gerçek şu ki, hiçbir zaman böyle bir yere gidecek paramız olmadı. Bizim için Jones Beach'e günübirlik geziler vardı.

"Plaj da harika," diyor.

"Nerede kayak yaptın?" Kayak ya da New Hampshire hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Ailemin Loon Dağı'nda bir yeri var. Bazen Şükran Günü'nü orada geçiriyoruz."

"Noel'i değil mi?"

"Annemle babamın, tüm arkadaşlarının Noel partileri verdiği bir zamanda şehri terk etmeleri mümkün değil. Onlar çok sosyal yaratıklar."

"Bunu onlardan mı aldın?"

Başını öne eğiyor. "Sosyal olmaktan hoşlanıyorum, sadece *onların* tipindeki insanlarla değil."

İçkimden bir yudum alıyorum, bu da kararlılığımı biraz gevşetiyor. "Peki bu ne tür?"

"Partileri bilgilerini sergilemek için bir fırsat olarak kullanan varlıklı, yüksek eğitimli insanlar."
"Ah." Bilerek başımı sallıyorum. "Onlar da benim insanlarım değil."

"İnsana kendini daha az hissettiren bir yönleri var, değil mi?" diye soruyor ateşe bakarak. "Benim genel deneyimim bu yönde." Bir parmağımın ucuyla bardağımın ağzını çiziyorum.

"Ama sen

öyle değil."

"Umarım öyle değildir. Annemle babamı ne kadar sevsem de onlara hiç benzemiyorum." "Bunun senin üniversiteye geri dönmeni istemeleriyle bir ilgisi var mı?"

"Onlar benden farklı şeylere değer veriyorlar." Bana hüzünle gülümsüyor. "Örneğin, ailem şu anda burada olsaydı, şefin onlara menüde olmayan bir şey yapması için ısrar ederlerdi."

"Bunu hiç anlamadım. Genelde menüdeki öğelerin mutfağın uzmanlaştığı şeyler olduğunu kabul ederim."

Başını sallıyor. "Sen öyle san. Ama ailem her şeyin en iyisi için çabalamayı sever, bu bir restoranda en iyi yemeği yemek olsa bile."

"Rekabetçi görünüyorlar."

"Bence birbirlerinden pek hoşlanmadıkları gerçeğinden kendilerini uzaklaştırmak istiyorlar."

Ahh. "Bu çok kötü." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Peki ya ailen?" diye soruyor. "Şu anda burada yemek yiyor olsalardı ne yaparlardı?"

Benden bir kıkırdama kaçıyor ve aceleyle daha fazla cinle yıkıyorum. "Babam balığın ne zaman yakalandığını, kimin yakalandığını ve yerel olarak yakalandığında neden bu kadar pahalı olduğunu bilmek isterdi. Annem yemek odasında rahatça dolaşır, çantasına koymak için yapay tatlandırıcı paketleri arardı."

Cooper'ın gözleri eğlenceyle irileşiyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Sonra şimdiye kadarki en tuhaf şeyi söyledim. "Her iki ebeveynin de aynı anda burada olmasının nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyor musun?" *Bilirsin, düğünümüzdeki gibi?* Tanrıya şükür son kısmı eklemedim. Kendime not: Cooper sana göre biri değil.

"Çok fazla içki içileceğini tahmin ediyorum. Ailenizin sloganı neydi? "Çabuk mu tırmandı?"

"Evet." Gülüyorum.

"Bu yemeğin bunu karşılayacağını tahmin ediyorum."

"Şimdi onları birlikte bir akşam geçirmeye zorlamak istiyorum, böylece biz de arkamıza yaslanıp izleyebiliriz." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Cin dilimi gevşetiyor olmalı.

William kısa bir süre sonra salatalarımız ve bir sepet sıcak ekmekle geri döndü. "Bunları da mı sen yaptın?" diye sordum. Cooper garsona ekmeği onun pişirip pişirmediğini sormama şaşırmış görünüyor, ben de "William kekçi" diye açıklıyorum.

Cooper sanki bu başka bir şeyin örtmecesiymiş gibi boğazını temizliyor.

Artık konuşmak için bana güvenemezsiniz. "William ve karısı hanın sahibi. Yarın kahvaltı için yaban mersinli streusel muffin yapıyor."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor. Bunlar benim en sevdiklerim," diyor Cooper ona.

Sonraki yarım saati, benim gerçekten eğlenmemi sağlayacak kadar sohbet ederek yemeğimizin tadını çıkararak geçiriyoruz. Yemeğimiz bittiğinde ve içkilerimiz bittiğinde, içimde kafamda çalan alarm zilleriyle savaş halinde olan sıcak bir his var. William tabaklarımızı toplayıp bize tatlı ikram ettiğinde ikimiz de hayır diyoruz - Cooper'ı bilmem ama ben tıka basa doydum. Yemekleri oda hesabımıza yazacağını söyledikten sonra birlikte lobiye doğru yola çıkıyoruz.

Böyle bir yerde, romantizm için yaratılmış bir yerde Cooper'ın yanında olmanın samimi bir yanı var. Loş koridor, pelüş halılar, asansörde ikimiz kendi katımıza çıkıyoruz. İçinde

başka bir hayatta olsaydık, el ele tutuşur ve aynı odaya geri dönerdik.

Önce benim kapıma varıyoruz. Oyalanmadığı için minnettarım. Kapısına doğru yürüyor ve omzunun üzerinden sesleniyor, "İyi geceler, Toni. İyi uykular."

"Sen de."

Oh, adamım. Akşam yemeğinde bana katılmasına izin vermemeliydim. Başımın ağrıdığını söyleyip odama gitmeli ve çantamın dibinden serseri fıstıkları çıkarmalıydım. Ama kaldım ve gerçekten güzel vakit geçirdim.

Hiç olmadığım kadar kafam karışık. Cooper'ın yatak odamın duvarının diğer tarafında olduğunu bilerek nasıl uykuya dalacağım?

Bölüm 36

Cooper

Dün gece uykusuz kaldığım için alarmım çok erken çaldı. Toni'nin bir bitişik kapı ötede olduğunu bilmek, yatakta dönüp durmama neden oldu. Sonunda kendimi zorla yataktan kaldırdığımda perdeleri açıp manzarayı seyrediyorum. Bütün gece fırtına yağmış olmalı, çünkü yerde en az bir metre kar var. Ağaçlar bile ağırlaşmış görünüyor.

Duş aldıktan sonra, Toni'yi tekrar restoranda yakalamayı umarak hızla giyindim. Dün geceki yemek iyi başlamamış olsa da, sonunda kesinlikle ilerleme kaydetmiştik. Birlikte güldüğümüzü düşünerek gülümsüyorum.

Umarım bugün de o rahatlığın bir kısmını koruruz, ama büyük ihtimalle işimize geri döneceğiz - sadece bu sabah.

Anahtar kartımı cüzdanıma sokarken, bana nasıl davranırsa davransın kabul edeceğime dair söz veriyorum.

Restorana indiğimde Toni "bizim" masamızda oturmuş telefonla konuşuyordu. Bana küçük bir el sallamasına rağmen, başka hiçbir şey bana ne beklemem gerektiğini söylemiyor. "Tabii ki bu yolculuğa çıkmamalısın" dediğini duymak için tam zamanında oturuyorum. Bu yollarda olmaz." Uzun bir duraklama oldu. "Biz gayet iyi idare ederiz. Cooper'ın olası yerlerde nelere dikkat etmesi gerektiğini bildiğinden eminim." Vedalaşıyor ve telefonunu masaya bırakıyor. "Archie gelmiyor."

"Ah," diye cevap veriyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor; bugün bize katılmayacağını biliyordum.

"Hava yüzünden olduğunu iddia ediyor ama başından beri planın bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Öyle miydi?"

Masanın üzerindeki küçük sürahiyi alıp kahvesini dolduruyorum, sonra da kendime bir fincan dolduruyorum. "Evet dersem, bütün gün bana kızgın olmana geri mi döneceğiz?"

Dudaklarını bükerek burnundan yüksek sesle nefes alıyor. "Sanırım sana yeterince işkence ettim." "Bu rahatlatıcı," diyorum ona yarım bir sırıtışla. "Seni temin ederim ki bu durumu değiştirmeye çalışmak gibi bir niyetim yok.

aramızdaki şeyler. Bu gerginlikten nefret ediyorum."

Gözlerinde bir hayal kırıklığı titreşimi var ama hemen toparlanıyor. Kahvesini eline alıp başını

sallıyor. "Ben de pek beğenmedim."

William elinde bir sepet yaban mersinli kekle geliyor ve onları önümüze koyuyor. "Fırtına beklediğimizden de kötüydü. Umarım bugün uzağa gitmek zorunda kalmazsınız."

"Manchester'a gidiyorum," dedim.

"Oraya varmak için kendinize en az bir saat verin. Hava neredeyse karardı."

O gittikten sonra aklıma bir şey geldi. "Bu kadar kar her yeri kaplamışken potansiyel proje alanlarını düzgün bir şekilde değerlendiremeyeceğiz."

Omuzları düşer. "Bunu hiç düşünmemiştim. Konut hizmetleri ofisindeki toplantı bittiğinde şehre geri dönelim mi?"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Muhtemelen en iyisi bir gece daha burada kalmak. Yolda mahsur kalmaktan nefret ederim."

"Başka bir gece daha," diyor. Benim için başka bir işkence gecesi.

Yavaş ve tehlikeli bir yolculuktan sonra Evsizlik ve Barınma Hizmetleri Bürosu binasına vardığımızda müdürle yapacağımız toplantıya birkaç dakika geç kalmıştık. İçeri girdiğimizde müdür bizi karşılıyor. Yaşlı bir adam, bir devlet dairesinin başkanından çok birinin büyükbabası gibi görünüyor. Kot pantolon ve ekose bir gömlek giymiş, benimkinden pek farklı değil. Geç kaldığımız için özür dilemeye başladığımızda, el sallayarak geçiriyor.

"Bu yollarda, bunu başarmış olmanıza şaşırdım." Toni'ye bir el uzattı. "Wes Parker." "Toni Cappelli," diyor. "Bu Cooper Flint. Kendisi inşaatı denetleyen müteahhit. İlk köyümüzde." Belli ki ilişkimizin doğasıyla ilgili daha fazla yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak istiyor.

Elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Geniş ofisinde bir konferans masasının etrafına yerleştik. Bizim için hala umut beslediğim izlenimini vermemek için ondan mümkün olduğunca uzakta oturmaya dikkat ediyorum. Önümüzdeki kırk beş dakikayı departmanının girişimlerinin neler olduğunu ve bu tür bir proje için uygun bir inşaat alanı bulmanın zorluklarını tartışarak geçiriyoruz. Wes, mahallelerinde barınak istemeyen insanların hayal kırıklığını paylaşıyor. Onların endişelerini anlasa da, evsiz insanları şehir dışına sürmek, kendi ayakları üzerinde durmak için ihtiyaç duydukları hizmetlere ve işlere erişemeyecekleri anlamına geliyor.

Toni'yle aramızdaki sorunların konuyla ilgisi yok. Dünyada çok daha büyük sorunlar var. Neredeyse bir saat boyunca bölgedeki ihtiyaç sahibi insanların sayısı ve vakfın yardım için neler yapabileceği hakkında konuştuktan sonra, bu konuda onunla birlikte çalışabilmenin ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Ortak bir amacımız var ve önemli olan da bu.

Kaderimizde sadece arkadaşlık varsa bundan hoşlanmayabilirim ama bunu kabul edebilirim. O olağanüstü bir kadın ve paylaşmaya istekli olduğu her parçasını alacağım.

Ofis kapısının çalınmasıyla bölündüğümüzde neredeyse öğle yemeği vaktiydi. Orta yaşlı bir kadın kafasını içeri uzattı. "Wes, fırtına gittikçe kötüleşiyor. Kasabada mahsur kalmadan önce eve dönmek için zamanın olsun diye bundan bahsetmem gerektiğini düşündüm."

Pencereden dışarı bakıyor ve haber verdiği için ona teşekkür ediyor. Bize dönerek, "Yaklaşık on mil ötede yaşıyorum. En son böyle bir fırtına çıktığında paydos saatine kadar kaldım ve burada uyudum. Bir hafta boyunca boynum tutulmuştu."

"Bu durumda, gitmene izin vermeliyiz." Toni not defterini kapatır ve çantasına koyar.

Biz ayrılmaya hazırlanırken Wes bizi ana girişe doğru götürüyor. "Yakında Archie ile temasa geçeceğim. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum. Birlikte dünyanın küçük köşesini değiştirebileceğimize eminim."

Dışarı bakıyorum ve kamyonetimin üzerinde en az on santim kar olduğunu görüyorum. Toni'ye dönerek, "Sen burada bekle. Ben kamyonun üstündeki karı temizleyeceğim."

Başını sallıyor, endişeli görünüyor. Isıran rüzgâra karşı aceleyle dışarı çıktım, ısınması için SUV'u çalıştırdım ve sonra bagajı açtım. Şantiyelerde süpürmek için elimde tuttuğum süpürgeyi kapıyorum ve sonraki birkaç dakikayı camlardaki ve kaputtaki karı fırçalayarak geçiriyorum. İşimi bitirdiğimde Toni'ye dışarı çıkmasını işaret ediyorum.

Derinleşen karda ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve atlıyor. "İyi gitti."

"Wes makul bir adama benziyor ve kalbi kesinlikle doğru yerde." Ön cam sileceklerini sonuna kadar açıyorum ve üzerimize gelen kar taneleri yağmurunun arkasını görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

"Vay canına, gerçekten iniyor."

"Benzin almak için durmam gerekiyor, ondan sonra da kaplumbağa hızıyla pansiyona geri döneceğiz." Başını salladı, endişeli görünüyor.

"Bunun için mükemmel bir araçtayız ve karda sürüş konusunda çok deneyimim var." Gerçekten yapmak istediğim şey onun elini tutmak. "Endişelenecek bir şey yok, tamam mı?"

"Tamam," diyor küçük bir gülümsemeyle.

Bir benzin istasyonu bulmak için neredeyse ıssız sokaklarda sürünüyoruz. Lastikler bir buz parçasına takılıyor ve araç yana doğru kaymaya başlıyor, ama onu düzeltmeyi başarıyorum. "Korkma."

"Ben iyiyim."

Koltuğu o kadar sıkı kavıyor ki parmak eklemleri bembeyaz. "Eğer öyleysen itiraf etmende bir sakınca yok. Ben de biraz gerginim." Caddenin aşağısında bir Shell istasyonu beliriyor. Daha da yavaşlayarak sola dönüyorum, en yakın pompaya yanaşıyorum ve motoru kapatıyorum.

Toni rahat bir nefes alır. "Tamam, korkuyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum, söyleyeceklerimi hava durumuyla ilgili bir açıklamadan daha fazlası olarak algılayacağını umuyorum. "Bana güvenebilirsin. Sana her zaman göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Bölüm 37

Toni

Cooper ben bir cevap veremedi kamyondan indi. O kamyona gaz doldururken ben de atıştırılmalık bir şeyler aramak için içeri giriyorum. Eğer bir gece daha burada kalacaksak, acil durumlar için yanımda bir paket cips bulundurmak istiyorum. Bununla da yetinmiyorum. Ailesiyle yolculuğa çıkmış dokuz yaşında bir çocuk gibi sepeti dolduruyorum. Cipslerin yanı sıra birkaç güzel kartpostal, birkaç buzdolabı magneti, bir çift güneş gözlüğü, şekerleme, bir litre diyet soda, iki paket mikrodalga patlamış mısır ve bir kap nane şekeri ekliyorum.

Tezgâha yaklaştığımda Cooper aniden omzuma çıktı. "Ne, çikolata yok mu?" Benden almadan önce sepete birkaç çikolata atıyor. "Gaza ekleyeceğim."

"Sorun değil, eşyalarımın parasını ödeyebilirim."

O muhteşem başını sallıyor. "Bunu bir gece daha benimle takıldığın için bir bubi ödülü olarak düşün." Her şeyi boşaltıyor ve tezgâhtara, "Sekiz numaralı pompa da benim." diyor.

Her şeyin parası ödendikten ve poşetlendikten sonra, "Hazır gelmişken kahve içmek ister misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Kulübeye döndüğümüzde bir fincan sıcak çikolata içmeyi tercih ederim."

Çantayı ondan almaya çalışıyorum ama reddediyor. "Kamyona döndüğümüzde veririm." Oraya vardığımızda yolcu kapısını benim için açıyor, sonra eşyaları ve anahtarları bana uzatıyor. "Arabayı çalıştır ve ısın. İçeride bir şey unuttum."

Anahtarı kontağa takıp çeviriyorum ve Cooper'ın telefonu çalıyor. Arayanın kimliği ofisinden Yuma olduğunu gösteriyor. Normalde başkasının telefonuna cevap vermezdim ama bu bir iş gezisi olduğu ve arayan onun ofisi olduğu için bir istisna yapıyorum.

"Hey, Yuma, ben Toni. Cooper bir dakika içinde dönecek."

"Oh, hey!" Sesi şaşırılmış gibiydi. "Açtığına sevindim. Sana anlatıp anlatmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordum ve erkekleri bilirsin, onlardan tüm hikâyeyi öğrenemezsin."

"Pek çok şey hakkında konuştuk, bu yüzden neden bahsettiğinizi anladığımdan emin değilim."

"Onunla Sumner Livingston arasında gerçekten ne olduğundan bahsediyorum. Ona size anlatması gerektiğini söyledim ama o duymak istemediğinizi söyledi."

"Sumner hakkındaki gerçek mi?" Sesim çatlıyor.

"Coop'un kız kardeşi Rae-Anne'le olan ilişkisini biliyor musun?" Sanki benden bir yanıt

bekliyormuş gibi durakladı ve yanıt alamayınca, "Sana daha söylemedi, değil mi?" dedi.

Kendimi derin bir nefes almaya zorlayarak koltuğumda biraz sallanıyorum. "Bildiğim tek şey Sumner'dan duyduklarım."

"O zaman gerçekte ne olduğunu bilmediğin çok açık, çünkü o pislik tam bir yalancı."

Gülüyorum. "Diğer şeylerin yanı sıra. Ne oldu, Yuma?"

Birkaç saniye sessizlik oldu. "Bunu söylemek bana düşmez."

"Doğru." Hayal kırıklığına uğradığımı söylemek hafif kalır.

"Ama bu sana söylemeyeceğim anlamına gelmiyor." Gülüyor. "Rae ve Sumner eskiden nişanlıydı."

"Sumner bunu bana neden söylemedi?"

"Çünkü o iğrenç bir domuz," diyor Yuma. "Parti sırasında hizmetçiyle birlikte nişan partisinden kaçtı."

"Eve bırakılmaya falan mı ihtiyacı vardı?" Sumner'ın biri için bu kadar iyi bir şey yaptığını hayal bile edemezdim.

"Arabaya ihtiyacı vardı, tamam mı?" diye cevaplıyor Yuma. "Tam evin önünde. Coop tam zamanında gelip her şeyi gördü."

Midem, cılız bir ahşap hız treninde baş aşağı dönmüşüm gibi dibe vuruyor. "Ve işte o zaman Sumner'ın lastiklerini kesti."

"Evet. Ben olsam daha fazlasını yapardım. Coop kontrolü kaybettiği için kendini çok kötü hissetti ama birinin kız kardeşini iki kez, hem de nişan partisinde görmeye dayanamadı."

Tam bir aptalım. Cooper bana defalarca gerçeği anlatmaya çalıştı ama ben dinlemedim. Onun yerine Sumner'a inanmaya çok kararlıydım, neden? Çünkü korkuyordum. Lanet olsun, her şeyi berbat ettim.

"Toni, hala orada mısın?"

Boğazımı temizliyorum. "Öyleyim. Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Emin olabilirsin. Cooper son derece onurlu bir adam, bu yüzden bilmek istemediğini söylediğinde, ona bir şans vermeyeceğin anlamına gelse bile buna saygı duymaya hazırды." Duraklıyor ve ekliyor: "Ama ikinizin de şansına, başkalarının sınırları konusunda endişelenmeme izin vermiyorum."

"Sen doğru olanı yaptın. Seni geri aramasını söylememi ister misin?"

"Buna gerek yok. Sadece işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için aramıştım. Görünüşe göre şimdi iyi olabilirler." Kıs kıs gülüyor.

"Senin sayende." Cooper benzin istasyonundan çıkar. "Geri geliyor. Hoşça kal, Yuma. Sen en iyisisin." "Kesinlikle öyleyim."

Cooper Flint düşündüğüm gibi biri değilmiş. Bu tam olarak doğru değil. Birbirimize mesaj atmaya başladığımızda tam olarak düşündüğüm adam, ismi dışında. Holly'nin istediği gibi beni ona ayarlamasına izin verseydim, ikimiz arasında bu yanlış anlaşılma asla olmazdı.

Sorumluluğu kabul etmek zorundayım ama bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Archie'yi Holly'yi aldatırken yakalasaydım ne yapardım diye düşünüyorum ve birinin lastikleri yerine boğazına saldırabilirdim.

Cooper şoför kapısını açıp arabaya bindi ve bana bir piyango bileti uzattı.

"Bu ne için?"

"Eyalet dışına çıktığımda her zaman bir piyango bileti alırım. Eğer kazanırsam, geri dönmek için bir bahanem olur." "Kendin için de bir tane aldın mı?"

Ceketinin cebinden bir tane daha çıkarıyor. "Bu yolculukta yer keşfi yapamasak bile, yine de

zamanımıza değmesini sağlayabiliriz."

"Cooper..." Daha bitirmedim. Düşünmek için zamana ihtiyacım var çünkü eğer düşündüğüm şeyi söylersem

geri dönüşü olmayacak. "Ne?"

Nefes al. Nefes ver. "Bu akşam benimle yemek yemek ister misin?" "Elbette," diyor kamyoneti vitesine takarken. "Harika bir yer biliyorum."

Yolun geri kalanında kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz ve aramızda o korkunç gerginlikten eser yok. Aslında oldukça hoştu. Cooper'ın ne düşündüğünü bilmiyorum ama ben korkunç davranışım için ondan en iyi nasıl özür dileyeceğimi planlamakla meşgulüm.

Bu adamdan hoşlanıyorum ve beni affetmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Umarım bizim için çok geç olmaz.

Bölüm 38

Cooper

Öğleden sonranın geri kalanını e-postaları yanıtlayarak ve Toni ile aramızda neler olduğuna dair spekülasyonlardan dikkatimi dağıtmak için hesap tablolarını inceleyerek geçiriyorum. Aramızda, tam olarak hissetmekten korktuğum bir umutla beni dolduran bir değişim oldu. Ama bu akşam onunla yemeğe çıkmamı istediğinde sesindeki bir şey bana bu akşamın yeni bir şeyin başlangıcı olabileceğini söylüyordu.

Beş buçuktan hemen önce duş alıp hazırlanmak için bilgisayarımı kapattım. 5:55'te ondan bir mesaj aldım. *Saat altıda oturma odasında buluşalım.*

Asansör ana kata çıkarken kalbim küt küt atıyor. William'a oturma odasının nerede olduğunu soruyorum, o da yolu gösteriyor.

Kapıyı açtım. Toni şöminenin önünde açılı duran iki kahverengi deri koltuktan birinde oturuyor. Sandalyelerin arasındaki yan sehpa da bir şişe şarap, iki kadeh ve bir mum duruyor. Toni'nin üzerinde onu daha önce bir kez gördüğüm kırmızı elbise var. Nefesimi kesiyor.

Bana belli belirsiz bir gülümseme sunuyor. "William'ı burada yememize izin vermesi için ikna ettim. Umarım sorun olmaz."

Başımı sallayarak diğer sandalyeye oturuyorum. İkimize de birer kadeh şarap dolduruyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Bu gece çok hoş görünüyorsun."

"Sen de öyle." Şarabı yudumluyoruz.

"Korkmakla ilgili söylediklerin hakkında çok düşündüm. Gerçek şu ki, tanıştığımızda senden korkuyordum." Önce masanın üzerindeki muma, sonra da bana baktı. "Bana nasıl hissettirdiğinden ve düşündüğüm gibi bir adam olmadığın takdirde neler olacağından korkuyordum."

"Sumner için beni terk ettiğinde bunu anlamıştım."

"Bu konuda utanıyorum. Sen açık ara daha büyük bir adamsın. Daha iyi bir adamsın. Sadece kendime güvenmedim."

"Sana bunu söyleten ne? Düne kadar benimle hiçbir şey yapmak istemiyordun." Onu uzaklaştırmaya çalışmıyorum ama söylemeye çalıştığını düşündüğüm şeyden emin olmasını istiyorum.

"Senden çok etkilenmişim. Senden gülünç derecede etkilenmişim ki bu son derece sorunluydu çünkü seninle tanışmadan önce içgüdülerime güvenilmemesi gerektiğine karar vermişim. Son

ilişkim bittikten sonra, libidomla değil aklımla çıkmaya karar verdim."

"Bu yüzden mesajlaşarak bir ilişkiye başladın. Fiziksel çekimden daha önemli bir şey olduğundan emin olmak için önce beni tanımak mı istedin?"

Yüksek sesle iç çekiyor. "Eminim bu sana çılğınca geliyordur."

"Ben de kendi payıma düşen flört felaketlerini yaşadım, Toni. Yeni bir şeyler deneme ihtiyacını anlıyorum." "O da çok iyi gidiyordu, öyle değil mi?" Sesi çok umutlu geliyor.

"Evet."

"Genç bir kız olduğumdan beri tek istediğim, beni babamın annemi sevdiği kadar seven biriyle evlenmek ve birlikte bir hayat kurmaktır. Ama ne zaman birine izin versem, beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Nasıl yani?" Bir kısmını tahmin edebileceğime eminim, ama onu bırakacak kadar aptal olan o adamlar gibi olmadığımı anlaması için söylediğini duymak istiyorum.

Şarabından güçlendirici bir yudum daha alıyor. "Param çalındı, kredim mahvoldu ve bedava oda ve yemek için kullanıldım. Son erkek arkadaşım Joey'nin *son erkek arkadaşım* olacağını sanıyordum. Evleneceğimizden ve birkaç çocuğumuz olacağından emindim ama sonra sürekli kovuldu ve sanki bu benim suçummuş gibi davrandı. Bir işte çalışıyor olmama neredeyse içerliyordu."

"Bu yüzden normalde çıkmayacağın biriyle çıkman gerekiyor," diye bitiriyorum. O da başını sallıyor. "Kendime sorumluluk sahibi ve istikrarlı birini bulmam gerektiğini söyledim."

"Sorumluluk sahibi ve istikrarlıyım."

Gözlerini indiriyor. "Ayrıca delicesine seksisin."

Bunu duymak her zaman güzeldir.

"Bu sefer her şeyi doğru yapmaya o kadar kararlıydım ki her şeyi tamamen berbat ettim. Tost makinemi çalıp gitmeden önce beni duygusal bir kum torbası olarak kullanmak isteyen başka bir kötü çocuk olmandan korktum."

"Ama ben o adam değilim." Saçına, yanağına, eline... herhangi bir yerine dokunma isteğimle savaşıyorum. "Benim zaten bir tost makinem var. Aynı anda dört dilim bile alabiliyor." Bunun ne kadar havalı olduğunu vurgulamak için dört parmağımı kaldırıyorum.

Gözbebekleri o kadar büyük ki gözlerini siyah gösteriyor. "Çok üzgünüm, Cooper. Seni dinlemediğim için özür dilerim. Sana bir şans vermediğim için özür dilerim. Sana haksızlık ettim. Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Tavana bakıyorum. "Anlaştık."

Sırıtarak, "Sumner'la olan o aptalca şey... Yuma bana gerçekte ne olduğunu anlattı" diyor.

Burnunu sokup işleri düzeltmesi için Yuma'ya güven. "Onunla ne zaman konuştun?"

"Sen benzin istasyonundayken. Telefonuna cevap verdim çünkü yolculuğumuzla ilgili bilgi sahibi olabileceğini düşündüm." Sırtışı kaybolur. "Eğer Holly aldatılıyor olsaydı ve ben senin yerinde olsaydım, Sumner'ın lastiklerini kesmekle yetinmezdim."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu." Umarım Toni'yi bana bu kadar kızdıracak bir şey yapmam.

"Seni görüyorum, Cooper Flint. Gerçekte kim olduğunu görüyorum. Sen son iyi adamlardan birisin. Onurlu, nazik ve düşüncelisin ve ... ve bunca zamandır beklediğim her şeysin, sadece bunu bilemeyecek kadar aptalmışım."

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, hiç inanmadım. "Emin misin, Toni? Çünkü fikrini değiştireceksen seninle bu yola girmek istemiyorum."

"Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Sana karşı düpedüz kötüydüm, ama bunun tek nedeni senin yüzünden kendimle savaş halinde olmamdı." Gözyaşları gözlerine doluyor ve onları gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parlatıyor. "Eğer bana bir şans daha vermeyi kalbinde hissedersen, söz veriyorum bir daha korkmayacağım. Seni kendimden uzaklaştırmayacağım."

Cooper Flint, lütfen bana bir şans daha verir misin?"

Daha fazla direnemiyorum. Ayağa kalkıyorum ve ellerimi ona uzatıyorum. Gözleri parlıyor ve yanaklarından süzülen yaşları siliyor.

"Bir şartla," dedim ona. "Ne olursa."

"Tekrar korkmaya başlarsan bana söyleyeceğine söz ver. Sorunun ne olduğunu bilmezsem bir şeyleri düzeltemem." Onu ayağa kaldırıp kollarıma alıyorum, yanaklarını ellerimle kavıyorum ve ağzımı onunkine indiriyorum.

Dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce, "Söz veriyorum, Cooper." diye fısıldıyor.

Ve nihayet, tüm bu kafa karışıklığı, kalp ağrısı ve özlemiden sonra, onu öpüyorum ve o da beni öpüyor. Her şeyi istediğimi, onu sonsuza dek istediğimi söyleyen bir öpücük bu. Onunla geçirdiğimiz bu andan başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar ağızlarımız aceleyle birlikte hareket ediyor. Onu daha yakına çekiyorum ve bu şekilde kalıyoruz, dokunuyoruz ve öpüşüyoruz, nerede olduğumuzu tamamen unutuyoruz.

Sonunda çekildiğinde, nefes nefese, alnımızı birbirine dayıyoruz. "Bunu yavaştan alacağız, Toni."

Yüzünde hayal kırıklığı belirliyor, sonra başını sallıyor. "Ama çok yavaş değil, değil mi?"

"Kaplumbağa yavaşlığında," diyorum ona kocaman bir gülümsemeyle. "Seninle doğru dürüst romantizm yaşayacağım, Toni Cappelli. Sana bir erkeğin hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği bir kadına nasıl davranması gerektiğini göstereceğim ve sonunda bunu yaptığımızda her şey mükemmel olacak."

Gözleri yine yaşlarla doluyor. "Az önce hayatının geri kalanını benimle geçirmek isteyebileceğini mi söyledin?"

"Sanırım yaptım. Ama seni zorlamayacağım, çünkü bir yuva kurduğumda bu sonsuza dek sürecek. Ben tek kadınlı bir adamım."

"Sadece mesajlaşmaya geri dönmeyeceğiz, değil mi?" Gülüyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Tabii ki hayır."

Sonra ait olduğu yere, kollarıma geri döndü.

Sonsöz

Toni

Şehirdeki kavurucu sıcak bir yazın ardından havanın serinlemesi kadar lezzetli bir şey yok. Bu esintinin devam etmesi ihtimaline karşı omuzlarıma bir hırka bağlıyorum, ardından çantamı alıp aceleyle kapıdan çıkıyorum.

Archie'nin limuzini ön tarafta. İçeri tırmandım. Joy araba koltuğunda mışıl mışıl uyuyor, vaftiz töreni için ördüğüm pembe battaniyeye sarılmış. Holly yorgun olsa da çok güzel görünüyor ve Faith de gelmiş geçmiş en gururlu abla gibi.

"Archie bizimle orada buluşacak," diyor Holly. "O ve Cooper, kraliçenin ziyaretine hazırlanan bir çift yaşlı İngiliz hanımefendisi gibi sitede yaygara koparıyorlar."

Gülüyorum. "Bu proje için çok çalıştılar. Hepimiz çok çalıştık. Sadece yedi ay önce Bedford Falls'un temelini attığımıza ve şimdi açılışa doğru ilerlediğimize inanamıyorum."

"Zamanın akıp gittiğini düşündüğünüze inanamıyorum. Bu bana hayatımın en uzun yılı gibi geldi," diye homurdanıyor Faith.

"Gerçekten mi?" Saçının arkasını karıştırıyorum. "Nasıl yani?"

"Şey..." Bir parmağını kaldırıyor. "Joy'un buraya gelmesini beklemek kolay olmadı." Bir parmağını daha kaldırıyor. "Sonra anaokulu vardı. Sonunu gördüğüme sevindiğim bir yıldız." Üçüncü parmak kalkıyor. "Son olarak şu sümük yiyen çocuklar vardı. İyi haber şu ki, birinci sınıftaki çocukların daha olgun olduğunu duydum."

"Bu iyi haber." Bu çocuğu çok seviyorum. "Toni Teyze?"

"Ne oldu, bücür?"

"Cooper'ın tek gerçek aşkın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sinir sistemime sıcaklık zerrecikleri yayılıyor. Geçen Şubat ayında New Hampshire'a gittiğimizden beri neredeyse birbirimizden ayrılmıyoruz. İşleri yavaştan almaya kararlı olsak da, onun benim için doğru kişi olduğunu anladığımda, bunu tüm varlığımla biliyordum.

Cooper isteklerime saygı duyduğunu kanıtlamak için beni iki hafta boyunca sadece telefon görüşmelerinden oluşan bir ilişkiye zorlamaya çalıştı ama bu sadece beş gün sürdü. Fiziksel olarak onu öpmeden daha fazla duramazdım.

Faith'e gülümsüyorum. "Onun benim tek gerçek aşkım olduğunu düşünüyorum. Onu bulmak için yeterince uzun süre beklediğimden eminim." "Bence o harika biri," diyor. "Muhtemelen onunla

evlenmeli ve Joy'la benim için bir kuzen yapmalısın.

oynamak için."

"Yapmalıyım, yapmalı mıyım?" Ben de öyle düşünüyorum ama sadece yedi ay oldu. "Ne kadar çok o kadar iyi, annem öyle der."

Holly bana göz kırparak, "Ben de öyle diyorum," diyor.

Bedford Falls'a giden yolun girişinde durduğumuzda, her şeyin ne kadar muhteşem görüldüğüne inanamıyorum. Ana caddenin iki yanında kırk küçük ev sıralanıyor. Her birinin bir pencere kutusu ve küçük bir çim alanı var. Ev sakinleri sırayla çimlerin biçilmesini sağlıyor. Ağaçlar var. Ayrıca ofis binasındaki küçük marketi nasıl işleteceklerini de öğrenecekler.

Limuzinden iner inmez bir grup gazeteci fotoğraf çekmek için bizi durduruyor. Gülümseyip el sallıyoruz ama konuşmak için durmuyoruz. Archie ve Cooper'la içeride buluşacağız. Kesim töreni için iki ağaç arasına gerilmiş geniş kırmızı kurdelenin etrafından dolaşarak ofis binasının kapısını çalıyorum.

Natalie açıyor. "Hoş geldiniz!" Bizi içeri almak için geri çekildi. Natalie ve ben ateşkes ilan ettik. Artık bana kendi ismim dışında her isimle hitap etmiyor ve ben de artık onun saçlarını kökünden koparmak istemiyorum.

Archie odanın diğer ucundan el sallıyor. "Toni, yedi numarada bir sorun var. Basının geçmesine izin vermeden önce gidip kontrol edebilir misin?"

Neden kontrol edeyim ki? Ne yapmamı bekliyor, tuvalete dalmamı ya da akan lavaboyu tamir etmemi mi? "Nesi var bunun?"

"Birisi pencere kutusunda çiçek olmadığını söyledi." Yakındaki bir masayı işaret ediyor. "Şunlardan birkaç tane al ve içeri yerleştir. Onları dikmek zorunda değilsin."

"Benim yapmamı mı istiyorsun?" Natalie sorar.

"Sorun değil. Yine de sorduğun için teşekkürler." Üç saksı saksıyı kaptdığım gibi yedi numaraya koşuyorum ve her şeyin ne kadar güzel görüldüğüne hayret ediyorum. Evler hayalimdeki evin mükemmel birer minyatürü.

Gideceğim yere vardığımda, pencere kutusunun dolu olduğunu gördüm. Archie numarayı yanlış mı aldı? Etrafa hızlıca bir göz attığımda tüm pencere kutularının dolu olduğunu görüyorum. İşte o zaman küçük evin içinden Nat King Cole'un sesini duyuyorum. "L-O-V-E." şarkısını söylüyordu.

Geçici olarak kapıyı çaldım. Pazartesiye kadar kimsenin taşınmaması gerekiyordu.

Cooper dişlerinin arasında bir gülle kapıyı açtı. Çiçekleri benden alıp yakındaki bir masanın üzerine koyuyor, sonra gülü bana uzatıyor ve eğiliyor. "Leydim."

"Burada ne yapıyorsun?"

Beni tutkulu bir öpücüğe çekti.

Beni bıraktığında her türlü şehvetli düşünceyle başım dönüyor. "Buranın kurdelesini biz olmadan kesmek üzereler."

"İnanın bana,
bekleyecekler." "Ne için?"

"Bunun için," diyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Toni Cappelli, bugün bu evlere taşınan tüm insanlar için yeni bir başlangıç ve ben bunun bizim için de yeni bir başlangıç olmasını istiyorum. Seni birini sevmenin mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum. Bu son yedi ay hayatımın en güzel dönemiydi ve hepsi senin sayende oldu."

Gözlerim yaşardı. *Bu gerçekten oluyor.*

"Hayatımı şu anda olduğundan daha iyi hale getirecek aklıma gelen tek bir şey var." Ceketinin cebinden yumurta mavisi bir kutu çıkarıp açık avucumun üzerine koydu. "O da karım olmayı kabul edersen olur."

"Ben ... Ben ... Bu ... Uh ..." Beceriksiz bir aptal gibi konuşuyorum.

"New Hampshire'daki kulübede seni karım yapmak istediğimi biliyordum." Kutuyu açtı.

"Benimle evlenir misin?"

İçinde, her iki yanında daha küçük bagetler bulunan, zümrüt şeklinde zarif bir elmas var. Bira kutusunun kapağı olsa bile umurumda olmazdı. "Senin karın olmaktan daha çok istediğim bir şey yok, Cooper. Evet, seninle evleneceğim ve seni yaşlanıp saçlarım ağarana ve iki kalçamın da değişmesi gerekene kadar seveceğim."

"Ailende kötü kalçalar var mı?" Ayağa kalktı ve yüzüğü parmağıma taktı.

"Şişman olanlar kadar değil. Gen havuzumdaki kadınlar doğum yaptıktan sonra yayılıyor gibi görünüyor." Bu konuda bu kadar açık sözlü olmama gerek olmayabilirdi.

Bana hınzırca gülümsüyor. "Bagajda biraz ıvır zıvır olması iyi bir şey." Beni kollarına çekiyor ve o kadar sıkı sarılıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Ama hayallerinizin erkeği sizi sımsıkı tutuyorsa, buna değer.

Yetişkin hayatım boyunca Cooper Flint için nefesimi tuttum ve şimdi onu bulduğuma göre nihayet rahat nefes alabiliyorum.

"Sonsuza dek mutlu yaşayacağız, değil mi?" Diyorum.

Sırıttırıyor ve beni tekrar öpüyor. "Kesinlikle öyle."

Çok Yakında: Sıradan Nefret Yok

Sıradan Bir Nefret Yok ***Aşk Bir Kumardır Mom-Com Serisi, 1. Kitap***

Hollywood'da hayattan nefret etmek kolaydır.

Hollywood'un içinden gelenlere göre, Harper ve Brett Kennedy mükemmel bir aile hayatına sahipler - Galaxy Studios'taki halkla ilişkiler uzmanlarından oluşan bir ordu tarafından özenle işlenmiş bir imaj. Gerçek şu ki, Harper en küçük çocuklarına hamileyken Brett'in onu aldatmasından beri ilişkileri sallantıda. Dört yıl sonra, hala aldatıyor, ama bu sefer dadıyla.

Magazin basını bunu öğrendiğinde, Harper ve çocuklarını Pasifik Palisades'teki malikanelerinde tutsak eden bir medya çılgınlığı başlar. Yeniden toparlanmak için spot ışıklarından uzak bir zamana ihtiyaç duyan Harper, basının ya da başka birinin onu aramayı düşüneceği en son yerde, Alaska'nın Gamble kasabasında bir kulübe kiralar.

Orada huzuru, yalnızlığı ve Digger McKenzie'yi bulur. Harper'a ait olmadığını hissettirmek için elinden geleni yapan huysuz pansiyon sahibi, tek mutluluk şansını kaçırmak üzere olduğunu fark edecek midir? Harper'ın çocukları küçük kasaba hayatına uyum sağlayabilecek ve ebeveynlerinin ayrılığının yarattığı kaosu atlatabilecekler mi? Harper bir ayıyı nasıl vuracağını öğrenecek mi?

Aşk Bir Kumardır Anne-Kom Serisi'nin lezzetli, komik ve çirkin ilk bölümünde öğrenin.

Bölüm 1

Harper

Hani o kadar tuhaf bir kabus görürsünüz ki, yatağınızın yanında duran ve sizi öldürmeden önce battaniyeye sarılmış domuzları size servis etmek üzere olan baltalı bir katil *olduğundan* yüzde yüz emin olursunuz ya? İşte ben de şu anda böyle hissediyorum, ama tersinden. Şu anda tanık olduğum şeyin korkunç bir rüyadan başka bir şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Toskana günbatımını anımsatan turuncu ve pas renkleriyle toprak tonlarında dekore edilmiş Akdeniz tarzı oturma odamın kapısında durmuş, kocamın dadıyla sevişmesini izliyorum. *Kemik* kelimesinin şıklıktan yoksun bir kelime olduğunun farkındayım ama inanın bana, kakao rengi deri kanepemin arkasında yaşananların hiç de şık bir tarafı yok. Şimdi yakmam gereken bir kanepes. Muhtemelen onlar hala üzerindeyken.

Yıkılmış ve derinden sarsılmış olmalıydım ama ne yazık ki bu, kocamı uygunsuz bir pozisyonda yakaladığım ilk ya da ikinci sefer değil.

"Aman Tanrım. Tam orada!" Justine bağıyor.

Brett de "O kadar sıkıydın ki kendimi zor tutuyorum!" diye karşılık verir.

"Dev kafanı miras alan iki çocuk doğur ve bak bakalım normale dönebilecek misin?" gibi bir cümleyle kendimi konuşmaya dahil etmek üzereyim. Bunun yerine, çocuklarımla arka bahçede güvende olduklarından emin olmak için dışarı bakıyorum. Neyse ki güvendeler.

"Oh, evet, Brett, sen çok... çooooook...." "İğrenç mi? Aşağılık mı? Klişe mi?" Yüksek sesle öneriyorum.

Brett, Justine'in üzerinden atlar ve pantolonunu yukarı çekmeye çalışır. Ne yazık ki beyninde hiç kan kalmamıştır ve bu da dengesini bozmaktadır. Düşmeden önce birkaç dakika sendeliyor, kıcı pişmiş toprak karolara çarparak ses çıkarıyor. Odanın etrafındaki çeşitli sanat eserleriyle ona vurarak çıkarabileceğim tüm harika sesleri düşünüyorum.

Justine mırıldanıyor, "Bayan Kennedy, çok özür dilerim. Ben sadece... yani... boğuluyordum... ve Bay Kennedy bana Heimlich manevrası yapıyordu."

"Bunun için pantolonunu indirmesi mi gerekiyordu?" Ağzını açtı, sonra kapattı.

Bu doğru. Kapa çenenizi. "Justine, kovuldu," diyorum hissetmediğim bir insanüstü sakinlikle. "Şimdi defol git ve bavullarını toplamaya zahmet etme. Eşyalarını ajansa teslim ettireceğim."

"Lütfen onlara söyleme," diye yalvarıyor, iç çamaşırını yukarı çekerek. Şüpheli bir şekilde benim iç çamaşırlarıma benziyor-Agent Provocateur, Taisia. Çifti yaklaşık 700 dolar olan bu iç çamaşırlarının dadımın bütçesinde olmadığına eminim. "Bunu bilirlerse bana başka bir iş bulmazlar-"

"Kocamın sana penisıyla Heimlich manevrası yapmasını mı istedin?" Bu kızın bir düzineden altı yumurta eksikliği var.

Brett ayağa kalkar ve "Düşündüğün gibi değil, Harper" der.

Tam olarak düşündüğüm gibi olduğuna eminim. Film yıldızı kocamın pantolonunun içinde

tutmakla ilgili büyük bir sorunu var. Geçmişte, dürtülerini kontrol edemediği için profesyonel yardım aradığını söylemişti ama artık umurumda bile değil.

Bunun son olacağına söz verdiği her seferinde, kalıcı olmaya bir adım daha yaklaştı.

hayatımdan kovuldu. Çocuklarımızın iyiliği için onu affetmeye çalıştım, ama şimdi zamparalığını evimize -benim güvenli bölgeme- getirmesi bardağı taşıran son damla oldu.

"Onunla gidebilirsin, Brett. Artık burada yaşamıyorsun."

"Beni kendi evimden atamazsın!" Pantolonunu yukarı çekmeye çalışırken tek ayağının üzerinde zıplıyor. "Bu evin parasını ben ödedim."

Ruhum bedenimden fırlıyor ve tavanda bir yerlerde geziniyor. Cidden bir *Alacakaranlık Kuşağı* anı yaşıyorum. "Altı yıl boyunca hit olmuş bir televizyon programım vardı, Brett. Seni temin ederim ki paramın büyük bir kısmı da bu eve gitti."

"Peki ya çocuklar?" Bu soru kalbimin boşluğuna o kadar yakın ki, neredeyse elektrik çarpması gibi bir acının içimden geçtiğini hissediyorum.

"Şu anda bahçede oynayan iki masum çocuğu mu kastediyorsunuz? Siz dadının peşinde dolanırken kolayca yürüyüp izleyebilecek olanları mı?" Şimdi *tüm* çirkin terimleri kullanıyorum.

"İçeri girmeyeceklerini biliyordum," diyor, hâlâ tombul olan biri için şaşırtıcı derecede kırılgan bir sesle.

"Çocuklar çok tahmin edilebilir olduğu için mi?"

"Çünkü onlara bir saat temiz hava alırlarsa uçan kaykay alacağımı söyledim."

Kabul edelim ki kırılmak için yalvaran boynuna saldırmak yerine, uzun ve tiksintili bir iç çektim. "Kesinlikle aptalca ve önceden planlanmış bir plana benziyor. Mükemmel ebeveynlikten bahsetmiyorum bile, Brett. Şimdi Emmy'mle seni öldüresiye dövmeden önce defol git buradan."

"Gerçekten haksızlık ediyorsun. Benim bir bağımlılığım var ve sen bunu biliyorsun." Kocamın gözleri sanki *ben* hatalıymışım gibi kısılıyor.

"*Lütfen ama*, bu 'yorgunluk' nedeniyle hastaneye kaldırılan her ünlü kadar akla yatkın." İyilik olsun diye tırnak işareti yapıyorum, sonra tekrar Emmy'ye bakıyorum. Ağır heykeli görünce parmaklarım kaşınıyor. Eğer buradan hemen çıkmazsam, kendi dürtü kontrol sorunlarımı yaşayacağım.

Arkamı dönüp odadan çıkarken, kendime bazı gerçekleri söylüyorum - yalancı bok çuvalı kocam, bırakın cinayetden birkaç yılı, darp suçundan bir gece bile hapis yatmaya değmez.

Bir şekilde devasa beyaz mutfaktan geçmeyi başarıyorum ve arka bahçeye açılan fransız kapıların önünde duruyorum. Uzun, derin bir nefes alıyorum ve kâbusun daha yeni başladığını fark ediyorum. Hayatımın normale dönmesi için aylar, hatta yıllar geçmesi gerekebilir. Ama şu anda, çocuklarım yatana kadar önümüzdeki birkaç saati atlatmak zorundayım, böylece bir kutu yer mantarı yiyebilir ve az önce olanları sindirebilirim.

En iyi "her şey harika" gülümsememi takınarak kapıyı açıyorum ve "Hey, ufaklıklar!" diye sesleniyorum.

Dört yaşındaki tatlı kızım Lily beni ilk görenlerden ve "Evdesin!" diye bağırınlardan. Sonra sanki ben topla oynayan bir oyun kurucuymuşum ve o da üç yüz kiloluk bir ön liberoymuş gibi bana doğru koşuyor. "Seni özledim! Öğle yemeğinde ne yedin? Bana çikolatalı kurabiye getirdin mi? Kendi dirseğini yalamanın imkansız olduğunu biliyor muydun? Charlie'nin kendi kakasını yemeyi sevdiğini biliyor muydun?" Charlie komşunun siyah labradoru ve Lily de makineli tüfek gibi soru sorma yeteneğiyle tanınıyor. Cevapları nadiren bekler.

Öte yandan oğlum Liam sessiz bir tiptir. Sekiz yaşında olmasına rağmen, sandaletlerle çorap giymeyi sevmesi ve İkinci Dünya Savaşı hatıraları koleksiyonuyla bana küçük bir büyükbabayı hatırlatıyor. Ayrıca kendisinden "çok daha küçük" olan kız kardeşinden çok daha yetişkin olmakla gurur duyuyor. "Merhaba anne. Yemek nasıldı?"

"Harika, dostum. Kay Teyze her birinizi kocaman sıkmamı söyledi ama ne kadar çok sevdiğinizi

biliyorum.

sıkmaktan hoşlanmıyorum, o yüzden onun yerine sana söylüyorum."

"Teşekkürler," diyor Liam ciddi bir şekilde başını sallayarak. "Sınırlarıma saygı gösterdiğin için minnettarım. Pek çok annenin bunu yapmaktan rahatsız olduğunu biliyorum."

Sarı saçlarının arkasını karıştırırken kıkırdıyorum. "Belki sen ve kız kardeşin dondurma yemek istersiniz diye düşündüm."

"Dondurucudan mı yoksa Mor İnek'ten mi?" diye soruyor, sanki bir fark yaratacakmış gibi. Liam günün her saatinde, her türlü hava koşulunda önüne konan her türlü dondurulmuş şekerli süt ürününü yiyecektir. Onun için donmuş süt küpleri yapsam emeğinden eminim.

"Mor İnek, tabii ki" diyorum, sanki başka bir seçenek delilik olurmuş gibi. "Günün geri kalanını onların kök biralarından içmeden geçirebileceğimi sanmıyorum."

"Ooh! Bakalım babam gelebilecek mi! Ve Justine!" Lily diyor ki, mavi gözleri beni son kez aşağılayan adama duyduğu sevgiyle parlıyor.

"Biliyor musun?" Ses tonumu bir şekilde hafif tutmayı başarak soruyorum. "Sadece üçümüz olalım. Babanın stüdyoya dönmesi gerekiyor ve Justine'in de öğleden sonra bazı işleri var. Ama günün geri kalanında ben varım."

Aslında daha uzun bir süre için. Dadı kovulduğuna göre, taahhütlerimi azaltmam gerekecek. Evime başka birinin taşınması fikrini hazmedemiyorum. Özellikle de tüm dünya Brett'le ayrıldığımızı öğrendiği sırada.

Halkla ilişkiler çalışanlarımızı bir araya getirip "Birbirimizi seviyor ve saygı duyuyoruz ve her zaman iyi arkadaş olarak kalacağız, ancak birbirimizden uzaklaştık" şeklinde iyi niyetli bir genel açıklama yapmalarını sağlamalıyız. Bu, insanlara satmaya çalıştıkları yorgunluk saçmalığı kadar dürüst.

Eğer Brett ve benim çocuklarımız olmasaydı, kameramı çıkarır ve Justine'i becerirken çeker, sonra da boşanma avukatının parasını ödemek için TMZ'ye satardım. Brett'in imajını hayranları için korumak gibi bir arzum yok. Bana kalırsa, taptıkları adam hakkındaki gerçeği, yani onun aldatan bir çapkın olduğunu bilmeliler. Ama çocuklarımın iyiliği için bu yolda yürüyeceğim ve onun zavallı postunu koruyacağım. Liam ve Lily, ebeveynlerinin ayrılığının kirli detaylarını duymak zorunda *kalmamalı*.

"Haydi çocuklar, ne dersiniz?" Daha zorlama olamayacak parlak bir sırıtışla soruyorum.

"Mor İnek'e kadar mı?" Lily soruyor. "Bu çok uzak bir yol anne. Onun yerine arabayla gidebilir miyiz?" "Başaracağız bebeğim," diyorum biraz gözyaşı dökerek. "Biz. Başaracağız. Yapacağız. Başaracağız." Tabii ki, ben konuşmuyorum dondurma hakkında.

Liam bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyormuş gibi gözlerini bana diyor. "Hadi Lil, o kadar da uzak değil."

O yaştaki halime tıpatıp benzeyen küçük kızımın yanında diz çöküyorum, sonra iki çocuğumu da kucaklıyorum. "Sizi çok seviyorum," diyorum onlara. "Siz benim dünyamsınız, bunu biliyor musunuz?"

"Anne, sınırlar. Çok sıkıyorsun ve bırakmazsan bağırsaklarım dışarı fırlayacak."

Hızlı bir özürle onları serbest bırakıyorum, sonra iki mükemmel insanıma bakıyorum. Bu mükemmel yaz başı gününde onlar için zamanı durdurabilmeyi her şeyden çok isterdim. Şu anda ne kadar acı çeksem de, çocuklarım hala başlarına geleceklerden habersiz. Yumuşak bir esinti onların hala bebek gibi ince olan saçlarını karıştırıyor; güneş onların beyaz saçlarına yansıyarak bana bir masal kitabındaki peri çocuklarını hatırlatıyor.

"Buraya gelin." Onları tekrar kollarımın arasına alma isteğime karşı koyamayarak elimle işaret ediyorum. Bunu küçük hayatlarının en güzel öğleden sonrası yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağım çünkü çok yakında tüm dünyaları başlarına yıkılacak.

Bölüm 2

Kazıcı

"Yolculuktan keyif aldınız mı?" Bayan Baker'ın yüzen uçaktan inmesine yardım etmek için uzanarak soruyorum. Tenis kıyafeti giydiğini tahmin ettiğim orta yaşlı kadın, "Sanırım.

Bir boz ayıyla yüz yüze gelmediğimiz için gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Telefondaki bayan bir tane göreceğimizi söylemişti."

"O kişi Moira, kız kardeşim, tutamayacağım sözler vermemesi gereken kişi."

Bayan Baker gözlerini kısarak, "Kim olduğu umurumda değil. Bir boz ayıyla etkileşim için para ödedik."

"Bak ne diyeceğim, özür olarak sana bu akşam lokantada bedava yemek vermesini söyleyeceğim." Moira sadece ailemizin pansiyon, kabin kiralama ve uçuş turları için rezervasyon yapmakla kalmıyor, aynı zamanda Gamble, Alaska'daki tek lokantanın da sahibi, nüfus iki yüz kırk altı (teknik olarak iki yüz kırk yedi, ama herkes Dickerson ikizlerini bir kişi olarak görüyor. Çünkü onları iki kez saymak kimsenin aklına gelmemiştir).

Moira, insanları gezilerimiz hakkında heyecanlandırmak için birkaç uzun hikaye anlatmasıyla tanınır. İş canlandırmak için harika, ancak masalları gerçekleşmediğinde o kadar da iyi değil.

"Rita, etrafta hiç boz ayı olmaması Digger'in suçu değil," diyor kocası ona, benim yardımımından vazgeçip kendi başına iskeleye atlarken. "Ben kendi adıma harika vakit geçirdim. Daha önce hiç bu büyüklükte somon görmemiştim. Oooh-wee! Golf kulübündeki çocuklara bu resimleri göstermek için sabırsızlanıyorum."

Cessna 360'ın yolcu kapısını kilitlerken ona "Eğlendiğinize sevindim efendim," diyorum.

Konunun peşini bırakmaya hazır olmadığı belli olan Bayan Baker yüksek sesle tıslar. "Coral Gables'tan buraya kadar geldik çünkü bir boz ayı ile karşılaşacağımız garantiydi. Uçakta üç saat geçirdik, sonra da derede iki saat geçirdik ama *bir tane* bile görmedik. Havadan bile göremedik. Müdürünüzle konuşmak istiyorum."

Fındık. Moira ve ben kimin neden şikâyetçi olduğuna bağlı olarak sırayla müdürlük yapıyoruz ama Bayan Baker kız kardeşimi şikâyet edeceğine göre, şikâyeti alan taraf ben olmalıyım. "Hadi kulübeye gidelim," diyorum kaçamak bir ifadeyle. Şansım varsa Joe Dede de orada olur. Patron gibi davranmaya alışkındır.

Whistler Gölü'nün kıyısından rüzgarlı, geniş çakıllı patikadan yukarıya, resepsiyona, misafir odalarına ve küçük restoranımıza (Alaska'daki en iyi pastırmalı yumurta tabağını servis eden, benim sayemde) ev sahipliği yapan tek katlı büyük kulübeye doğru yürüyoruz. Ben sadece pilot değilim, aynı zamanda aşçıyım, tamirciyim, muhasebeciyim ve yarı zamanlı dişçiyim (ama sadece yeğenimin dişini çekmek için yardıma ihtiyacı olduğunda).

Kulübede sadece on oda ve üç gözlerden uzak kabin olduğu için her şeyin üstesinden gelmek genellikle zor olmuyor. Bir tura çıktığımda misafirlerimizi yemek yemeleri için Moira'nın yerine gönderiyoruz.

"Günün hangi saatindeyiz?" Bay Baker soruyor.

Haziran ayında güneş gökyüzünde o kadar uzun süre kalır ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamamak işten bile değildir. "Dört on beş," diyorum ona. Şimdi sabahın erken saatleri gibi

görüldüğüne dair bir şeyler söyleyecek.

"Tanrım, kahvaltı vakti de gelmiş olabilir. Alaska'yı kesinlikle seviyorum," diye övünüyor.
"Rita, buraya taşınmalıyız. Bir günde ne kadar çok şey yapabileceğimizi bir düşün!"

"Yazın iyi olsa da, kış geldiğinde yirmi dört saat gece oluyor. O zaman ne yapacaksın?" diye soruyor kocasına.

Büyümüş kırışmış kaşlarını sallayarak, "Yatakta kal," diyor. Bayan Baker bir bardak bozuk süttten yeni yudum almış gibi görünüyor. "Hiç sanmıyorum."

İşte başlıyoruz... evliliğin gelmiş geçmiş en kötü fikir olduğunu kanıtlayan bir başka mutsuz çift. Her zaman bağlılığa karşı oldum ve şanslıyım ki inançlarıma sadık kalacak kadar mutsuz çiftler görüyorum.

Köşeyi döndüğümüzde, Brewster, benim koyu gri Danua'm, üstü kapalı verandadaki yatağından başını kaldırdı. Beni görür görmez ayağa kalkmak için çabalıyor, beceriksizce merdivenlerden iniyor, sonra dili sola sarkmış bir şekilde bize doğru geliyor.

Bayan Baker çığlık atıyor, "Yüce İsa, kurtar beni, canlı canlı yeneceğim!"

Brewster'a bir elimi kaldırıyorum ve koşmayı bırakıyor. Aşağıya doğru işaret ediyorum ve çimlerin üzerinde oturur pozisyona geçiyor. "Orada bekle," diyorum ona.

Arka tarafı heyecanla sallansa da söyleneni yapıyor. "Bu Brewster.

İri yarı ama elinde tüfek olan bir sineği bile incitmez."

Bay Baker, karısının histriyonik tavırları karşısında başını sallar. "Tanrı aşkına, Rita. O bir köpek. Seni öldürmeyecek."

"Bunu *şimdi* anlıyorum, Rodney," diye kızdı. "Ama oradan bakınca başka bir şey olduğunu düşünmüştüm." "Belki de bir ayı?" diyor kocası.

"Kapa çeneni," diye tersledikten sonra kulübeye doğru fırladı.

"Belki de o boz ayıyla karşılaşmamış olmamız iyi bir şeydir," diye mırıldanıyorum, o duymazdan geldiğinde.

Ben Brewster'ı serbest bırakmak için bacağımı sıvazlarken Bay Baker gülmeye başlıyor. Bana doğru tırıs tırıs gelip kafasını kalçama vurmasını bekliyorum -ki bu onun beşlik çakma versiyonu- sonra verandaya doğru ilerlerken yanımda adım adım yürüyor.

Taze pişmiş çöreklerin kokusu burnuma çarpıyor ve bana neredeyse ızgarayı yakma zamanının geldiğini hatırlatıyor. Büyükbaba Joe fırıncıdır. Paris, Fransa'da eğitim aldığını düşündürecek ekmekler, kekler ve kurabiyeler yapıyor. Ama öyle değil. Öğrendiği her şeyi burada, Whistler Lake Lodge'da öğrendi.

Bay Baker'la birlikte on ahşap basamağı koşar adımlarla çıkarak çift kanatlı ön kapıya vardık ve ben onun için sağdakini açtım. O içeri girdiğinde, ben de Bayan Baker'ın ne yaptığını görmek için arkasından bakıyorum. Aman Tanrım, Joe Dedenin arkasından geliyor ve bir ayı görmediğinden yakınıyor.

Büyükbabamın ona şöyle dediğini duydum: "Bahse girerim bu gece verandada uyursan bir boz ayıyla karşılaşabilirsin. Senin için bir hamak hazırlamamı ister misin?"

"Ciddi olamazsın." Sesi tamamen dehşete düşmüş gibiydi.

"Sadece bir ayı görmeyi ne kadar çok istediğini anlamaya çalışıyorum," diyor orantısız sırtışıyla. "Bir bardak viskiye ne dersin? İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Gerçekten yapabilirdim," diye yanıtlıyor. "Neredeyse dev bir vahşi köpek tarafından devriliyordum. Kalbim bir tavşan gibi çarpıyor."

"Eminim," diyor ona ve taburelerden birine oturmasını işaret ediyor. "Sinirlerini yatıştırmak için birkaç içki içelim, sonra bana torunumun seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını anlatırsın." Bana komplocu bir gülümseme atarak Bayan Baker'la her şeyi yoluna koyacağını belli ediyor.

Büyükbabama bir parmağımı kaldırıyorum. Kalp rahatsızlığı var, bu da viski içmemesi gerektiği anlamına geliyor, ama bir tane içerse şikayet etmem. Parmaklarını çenesinin altında mafya tarzı

oyunatarak fikrimi onayladığını belirtiyor, sonra da kehribar rengi sıvıdan iki porsiyon dolduruyor.

Kendi kendime kıkırdayarak, bir bira almak için buzdolabına doğru ilerliyorum. Birkaç dakika sonra soğuk Bud'ımı güverteye çıkarıp ızgaranın ısınmasını bekliyorum. Brewster yakınlarda bir yerde uzanmış, bir yusufluğun sivrisinek yakalamak için başının yanına dalışını izliyor. Sıcak yaz havasından derin bir nefes alıyorum, burada dünyanın en güzel yerinde ve bir erkeğin gerçekten özgür olabileceği dünyadaki son birkaç yerden birinde yaşadığım için mutluyum.

Bayan Baker elinde *People* Dergisi ve kokteyliyle verandaya çıkar. "Harper ve Brett Kennedy'nin boşanacağına inanabiliyor musunuz? Tamamen yıkıldım.

Onlar mükemmel bir çift." Okuduğu sayfaya bakıyor, sonra ekliyor: "Öyleydiler."

"Kim olduklarına dair en ufak bir fikrim yok ama eğer ünlülerse, evliliklerinin sallantıda olmasına o kadar da şaşırmadım."

"Kim *olduklarını* bilmiyor musun?" Hollywood bilgimin eksikliğinden dolayı kişisel olarak rahatsız olmuş görünüyor. Dergisini bana doğru salladı ve "Helioman'ı görmedin mi?" diye sordu. filmler?"

"Gördüğümü söyleyemem." *Helioman da ne?*

"*Conspiracy* dizisine ne dersiniz? Harper CIA için çifte ajan rolündeydi."

Şimdi *onu* hatırladım. Eğer *Komple*'da rol alan kadın Harper Kennedy ise, vay canına. Unutamayacağınız bir yüzü var. Ama ben bile görünüşün tek başına bir evliliği, özellikle de Hollywood evliliğini bir arada tutmaya yetmeyeceğini biliyorum.

Bayan Baker sanki çok yakın arkadaşlarıymış gibi Kennedy'lerin evliliğinin sona ermesinden yakınmaya devam ediyor, sonra güvertenin uzak tarafına gidip dergisini karıştırmak için bir şezlonga yerleşiyor ve beni akşam yemeklerini ararken birbirlerine seslenen bir çift kutup martısının sesiyle baş başa bırakıyor. Tanrı'ya şükür dünyanın tüm sahtekarlarının toplandığı Los Angeles yerine Alaska'da yaşıyorum. Burada, o dünyanın kendini beğenmiş cilasından o kadar uzağız ki, onunla yüz yüze gelsek ne yapacağımızı bilemeyiz. Hiç karşılaşmayacağımızdan değil.

Sonsöz

Melanie ve Whitney'den bir not:

Toni ve Cooper'ın hikayesini okumak için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz! Eğer hoşunuza gittiyse, lütfen bir dakikanızı ayırıp yorum bırakın. Yorumlar yazarlar için gerçek bir hediyedir. Diğer okuyucuların eserlerimizi bulmasının en iyi yoludur.

Ve eğer henüz haber bültenlerimize kaydolmadıysanız, lütfen kaydolun! Bu şekilde sizi yeni sürümlerden, promosyonlardan vb. haberdar edebiliriz.

[Whitney Dineen](#)

[Melanie Summers](#)

Size ve ailenize en iyi dileklerimle,
Whitney ve Mel

Yazarlar Hakkında

WHITNEY DINEEN

USA Today Bestseller Whitney Dineen kendi kafasında bir rock yıldızı. Şarkı söyleme yetenekleri konusunda kuruntulu olsa da, oldukça iyi bir yazar olduğuna dair çok sayıda onay var (İNANILMAZ!!!). Birçok yazarlık ödülü kazandıktan ve neredeyse bir kabilyon kitap sattıktan sonra (matematik de onun uzmanlık alanı olmayabilir), kafasındaki seslerin istediklerini söylemesine izin vermeye karar verdi (üzgünüm anne). Ayrıca beşinci sınıflar arası yüzme yarışında sırtüstü yüzmede dördüncü oldu. İşte bu kadar.

Whitney çocuklarıyla oynamayı (diğer bir deyişle inanılmaz diş ipi kullanma becerisiyle onları şaşırtmayı), bir şeyler pişirmeyi, bir şeyler yemeyi ve onu "anlayan" insanlar için kitaplar yazmayı seviyor. Patates kızartmasının mükemmel bir yiyecek olduğunu ve Bayan Roper'ın onun ruh hayvanı olduğunu düşünüyor.

MELANIE SUMMERS

Melanie Summers, kocası, üç çocuğu ve iki sevimli köpeğiyle birlikte Kanada'nın Vancouver Adası'nda yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda okumayı (tabii ki), ailesiyle film gecesi için kanepeye kıvrılmayı (bol patlamış mısır ve milkshake olmadan tamamlanmış sayılmaz) ve evinin yakınındaki sahilde uzun yürüyüşler yapmayı seviyor. Melanie ayrıca kız arkadaşlarıyla birlikte restoranları kapatmayı da seviyor. Yani, sağlık müfettişini çağırmak gibi tam anlamıyla kapatmayı değil. Daha çok ışıkları kapatana kadar kalmayı seviyor.

